

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOBE ÖLDÜN

J.C. LANE

b
Bilgi

2. basım

J.C. LANE SOBE, ÖLDÜN

Sobelenenin öldüğü, oyun alanının koca bir şehir olduğu, Ebenin oyuna katbekaht avantajlı başladığı dehşet verici bir ebe sobe serüvenine davetlisiniz.

Sobe Oyununun Kuralları:

Sen Ebesin. Avını Sobelemek için istediğin her kaynağı kullanabilirsin ancak oynadığın Oyunun kanunlara aykırı olduğunu, yakalanacak olursan Oyunun hiçbir yasal güvence sağlamayacağını unutmamalısın.

Avınla aranda doğrudan hiçbir iletişim olmayacak.

Oyunda olmayan hiç kimseye zarar veremezsin. Sivil zayıat olması durumunda doğrudan Oyun Dışı kalarak yetkililere teslim edilirsin.

Başladıktan sonra Oyun durdurulamaz. Bu, vazgeçmek için son şansın. Oyundan ayrılmak istiyorsan bu mesajı VAZGEÇ yazarak

yanıtla. Oyunun tasarlanması için ödenen ücretin iadesi yapılmayacaktır.

ISBN 978-975-22-0771-4
2020.06.Y.0105.7163

SERTİFİKA NO 15033

ISBN 978 - 975 - 22 - 0771 - 4

2020 . 06 . Y . 0105 . 7163

Birinci Basım 2018

İkinci Basım

Mart 2020

BİLGİ YAYINEVİ

Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenişehir 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22

Faks: (0-312) 431 77 58

BİLGİ DAĞITIM

Gölbahar Mh., Gölbağ Cd., No: 33, A-B Blok,

Mecidiyeköy 34387/ İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 217 63 40 - 44 • (0-212) 522 52 01

Faks: (0-212) 217 63 45 • (0-212) 527 41 19

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

J.C. LANE

Sobe, Öldün

roman

İngilizceden Çeviren: DUYGU ÖZCAN

BİLGİ YAYINEVİ

kapak: candan işcan
editör: biray üstüner
çeviri editörü: yasemin yener, ceren ceylan

Orijinal Adı: Tag, You're Dead
1. Basım: 2016, Amerika Birleşik Devletleri, Poisoned Pen Press
Copyright © 2016 J.C. Lane
Türkiye'de yayın hakları Kalem Ajans
aracılığıyla Bilgi Yayınevi'ne aittir.

baskı: pelin ofset
(0-312) 395 25 80-81
sertifika no: 16157

Tristan'la Sophia'ya

Teşekkürler

Bu kitabı yazmak, baştan sona büyük bir zevkti ve teşekkür borçlu olduğum kocaman bir ekibim var.

Sisters in Crime ile *Milli Kitap Yazma Ayı* (NaNoWriMo), kelimeleri kâğıda dökmem için bana zaman tanıyıp teşvik etti; onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Bazı örgütler gerçekten de ileri sürdükleri kadar ilham vericiler.

Triada US'ten temsilcim **Uwe Stender**, *Sobe*'yi okuduğu ilk günden beri kitabın büyük bir destekçisi. Takımıyla o hem bilgili hem yüreklendirici insanlar; ayrıca bu kitabın yayımlanmasındaki çabaları da paha biçilemez. Sektördeki donanımlarının yanı sıra verdikleri destekle gösterdikleri sabır da cabası.

Poisoned Pen Press Yayınları'na her zamanki gibi müteşekkirim. Editörüm **Annette Rogers**'ın harika sezgileri var; onunla ve bu süreci kusursuz, profesyonel, keyifli hale getirmek için elinden geleni yapan tüm ekibiyle bir kez daha çalıştığım için çok memnunum.

Teşekkür edecek pek çok meslektaşım var! Hepimiz bu işin içindeyiz, birinin bile zaman ayırıp ilk taslakları okuması benim için oldukça anlamlıyken birden fazla kişi gönüllü olduğu için çok şanslıyım. **Jim Clemens, Kathrine Zahm, Sarah Baumgartner** ve **SC Author**'a ayırdıkları zamanla değerli tavsiyeleri için teşekkür ederim. Diğer okurlar arasında **Nancy Clemens, Angie Clemens** ve **Zahm** ailesi (**Charli, John, Tucker**) var. Heyecanınız ile önerileriniz kitabımı şekillendirmeme yardımcı oldu. Bu sürecin en eğlenceli kısımlarından biri de okurların en sevdikleri karakterlerin kimler olduğunu öğrenmekti. Ayrı ayrı insanların kitaptaki farklı karakterlerle kendilerini özdeşleştirishi inanılmazdı. Ebelerden ikisiyle kendini özdeşleştiren bile oldu! Bir başka yazar arkadaşım, **Nancy Martin**, temsilci arayışında tavsiyeleriyle yardımlarını benden esirgemedi ki bu da dostluğu kadar değerli.

Aktif olarak Twitter yarışmaları düzenleyen ve diğer meslektaşlarını koruyan yazarlar **Michelle Hauck, Michael Anthony** ve **SC Author, Sobe, Öldün**'e Query Kombat 2014 sırasında büyük destek verdiler. Yazarlar adına yaptığınız her şey için teşekkürler. Onları Twitter'da @Michelle4Laughs, @Ravenousrushing ve @SC_Author adreslerinden takip edebilirsiniz.

Gerilim türüne anlatmakla bitmeyecek kadar çok katkısı olan Chicagolu yazarlar **Doug Reed, Libby Fischer Hellmann** ve **Judy Bobalik** Chicago için epey yardımcı oldu, muhteşem tavsiyelerde bulundu. Bu şehri çok sevmeme rağmen yalnızca anasınıfındayken Chicago'da yaşamış-

tım; o yüzden bilgilerim hem eski hem de eksik. Şehri ele alırken sanatsal bir imtiyaz kullandım; o nedenle konu ile coğrafi özelliklerin büyük kısmı gerçeğe uygun ilerlese de Chicagoluların sorgulayacağı noktalar mutlaka olacaktır. Hikâyenin, bu gibi detayları gölgede bırakmasına izin verdiğiniz için şimdiden teşekkür ederim.

Her zamanki gibi destekleri ve beni yüreklendirdikleri için aileme teşekkür ederim. Evde daima arkamda duran bir takımım olması harikulade, insana hayat veriyor. **Steve, Tristan ve Sophia**; sizler benim dünyamsınız.

Cuma, 20.00

Brandy

“Seçemiyorum” dedi Brandy Inkrott. “Hepsini öldürmek istiyorum.”

“Sobelemek” dedi annesi sırmalı antika sandalyesinden. “Hepsini Sobelemek istiyorsun.”

“Hayır. İstemiyorum.”

“Ne derseniz deyin” dedi babası, “ne yazık ki bir tane-sini seçmelisin.”

Brandy, ekrandaki genç kızların fotoğraflarını inceledi. Kumrallar. Sarışınlar. Asyalılar. Latin Amerikalılar. Açık tenliler. Koyu tenliler. Her biri çok güzeldi. Her biri orta sınıf, önemsizdi. Hiçbiri onun gibi değildi. “Hepsi de mükemmel. Birden fazla seçebilir miyim?”

Çoklu hoparlör sisteminden yayılan bir kadın sesi havayı cınlattı. “İki kişinin fiyatı çok yüksektir, Bayan Inkrott. Ayrıca birden fazla Avı Sobelemek zor, hatta neredeyse imkânsız olur.”

“Umurumda değil. Yapabilirim.”

Babası omuz silkti. “Eğer istediğin buysa...”

Kadın, “Benim önerim řu” dedi. “Bu seferlik biriyle oyna. Eęer başarılı olursan tekrar oynayabilirsin. O zaman iki kiřinin peřine dūřebilirsin. Tūm bu gūzel yūzleri gūrūnce birden fazla seęmenin çekici geldięini biliyorum ama bu, hūsrana uęramana sebep olur.”

“Sen nereden bileceksin ki?” dedi Brandy. “Muhtemelen bir yerlerde bir karavan parkında yaşayan şişko, yaşlı bir kadınsın. *Seni* de Sobeleyebilirim.”

Hoparlörlerden cızırtıdan başka bir ses duyulmadı.

Brandy’nin babası, “Kusura bakmayın, Hakem Hanım” dedi. “Öyle demek istemedi.”

“İstedim.”

“Bran, tatlım, lūtfen.”

Televizyondaki genę kız yūzleri kaybolarak yerini seksen inçlik ekranın tamamını kaplayan bir kadına bıraktı. Fildiři rengi teni, simsiyah saęları, kobalt mavisi gūzleriyle gūrūntūdeki kadın olaęanūstūydū. Őzerinde tam oturan beyaz bir takım elbise vardı; boynunda elmaslar parıldıyordu. Bulunduęu oda da beyazdı. Sadece arkasındaki pencereden gūrūnen okyanusun mavisi bunu bozuyordu. Kadın gūlūmsedi. “Ne diyordun?”

Brandy yutkundu. “Özūr dilerim. Sandım ki...”

Annesi, “Aman Tanrım” dedi. “O...”

“...Olmak istediğin her şey mi?” Babasının sesi umursamazdı. Hatta neredeyse dalga geğer gibiydi.

Annesi gözlerini kırptı, başıyla onayladı. Kucağındaki fino viyaklayıp kıpırdandı.

“Benim de” dedi Brandy. “Ben de tıpkı onun gibi olmak istiyorum.”

Hakem, başını zarifçe yana yatırarak gülümsedi. “Görüşmemize devam edelim mi?”

“Lütfen” dedi Brandy’nin babası. “Brandy saygısızlığından ötürü mahcup.”

Brandy, “Öyle” dedi. “Gerçekten. Mahcubum, Madam H.”

“Biliyorum. Şimdi işimize geri dönelim.”

Kızların fotoğrafları tekrar ekrana geldi. Bazıları vesikalıktı, kimileriye habersiz çekilmişti. Hatta biri kızın yatak odasında fotoğraflanmış bir özçekimdi. Seçim hâlâ zordu.

Hakem, “Küçük şeylerle başla” dedi. “Senin için hangi özellikler olmasa da olur?”

Brandy yüzleri inceledi. “En üst sıradaki düz saçlı, rujlu kız... Onu sevmedim.”

Annesi, “Kaba birine benziyor” dedi.

“Kısık gözlerini sevmedim.”

Hakem, “Elendi” dedi. Fotoğraf ekrandan kayboldu.

Brandy’nin bakışları, kızların gözlerini, saçlarını, kıyafetlerini, ten renklerini değerlendirerek diğer fotoğrafların üzerinde gezindi. En sonunda, “Beyaz tenli olmayanların hepsini sil” dedi.

Babası, “Emin misin?” diye sordu. “Ötekiler de zevkli olabilir.”

“Bana hiç mi hiç benzemiyorlar.”

“Doğru.”

Hakem, “Bu, listeyi daraltmak için iyi bir yol” dedi.

Beyaz tenli olmayanlar ekrandan silindi.

Üç seçenek kaldı. Bir kumral, bir sarışın, bir de boyalı kızıl saçlı.

“Kızılı istemiyorum” dedi Brandy. “Onu ele.”

“İyi bir seçim” dedi annesi. “Saçları berbattı.”

Son seçim zordu. Her ikisi de doğal güzellerdi; tabii öyle bir şey olduğuna inanıyorsanız. Hoş gülümsemeleri, mütevazı kıyafetleri ve yüzlerinde *mutluluk* ifadeleri vardı.

“Finalistlerin bunlar” dedi Hakem. “Biyografilerini görmek ister misin?”

Babası, “Umurunda mı?” diye sordu.

Brandy suratını ekşitti. Bu kızları tanımak istemiyordu. Değmezlerdi.

Babası, “Gönderin” dedi.

Brandy’nin tabletinde bir belge belirdi. İki bölüme ayrılmış sayfa finalistleri karşılaştırıyordu. Biyografileri neredeyse aynıydı. İkisi de küçük kasaba okullarında okuyorlardı; anne-babalarıyla kardeşleri vardı. Birisi koroda, diğeri müzik grubundaydı; ikisi de spor yapıyordu; öğrenci konseyi üyeleriydiler, kiliseye gidiyorlardı. Daima şeref listesine giriyorlardı, birden çok dostları vardı, diğer insanlara iyi davranıyor, yardım ediyorlardı.

Brandy kusacakmış gibi hissetti.

Annesi, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Halen karar verememişti. İki kız da sinir bozucuydu.

Brandy, kızların evcil hayvanlarına, hobilerine, yaz tatili planlarına bakmak için sayfayı aşağı kaydırđı. Tabii bir de erkek arkadaşlarını görmek için. Hoş bu tekil olarak kullanılsa da olurdu. Kumralın erkek arkadaşı yoktu. Ama sarışının vardı.

“Şu.” Brandy sarışını işaret etti. “Onu istiyorum.”

Televizyonun ekranı değışerek yalnızca sarışının, iyice büyütölmüş, suratını gösterdi.

Hakem, “Kararını verdin” dedi. “Senin Avın o olacak.”

“Onu ne zaman öldürebileceğim?”

Annesi, “Sobeleyeceksin” dedi.

Hakem, sarışın Avın yanında, ekranın diğerk yarısında belirdi. Gülömsüyordu. “Halen Elit paketi mi almak istiyorsunuz?”

Brandy’nin babası kızına baktı; kız başını salladı. “Kesinlikle.”

Annesi, “Bilemiyorum” dedi. “Lüks paketin gayet yeterli olacağını düşünüyorum.”

Brandy, “En iyisini istiyorum” dedi.

“Ama çok tehlikeli.”

“Babişko!”

Adam önce eşine, sonra kızına baktı. Brandy’nin dudakları titredi, gözleri yaşlarla parıldadı.

“Peki.” Adam bakışlarını ekrana çevirdi. “Elit paketi istiyoruz.”

Hakem gülömsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Parayı daha önceden belirlenen hesaba gönderebilirsiniz. Kontrat ücretini zaten konuşmuştuk.”

Brandy'nin babası havaleyi yapmak için kendi tabletini kullandı.

Hakem, "Harika" dedi. "Kısa süre içinde Kuralları bildiren talimatları alacaksın. Harekete geçme zamanı geldiğinde seni haberdar edeceğim. Akıllı saatin zaten sende."

Brandy'nin annesi, "Kızın adı ne?" diye sordu.

Hakem başını iki yana salladı. "Bunu zamanı geldiğinde öğreneceksiniz."

Brandy, "Zaten bir önemi de yok" diye terslendi.

Hakem geride yalnızca isimsiz kızın suratını bırakarak ekrandan kayboldu.

Brandy o kızdan nefret ediyordu.

Laura

Laura Wingfield, tezgâhın üzerini sildi, durup mutfığa şöyle bir baktı. Tabaklar kaldırılmış, yerdeki kırıntılar süpürülmüş, çocukların yapması gerekenler listesi de güncellenmişti. Artık akşamı kanepeye kıvrılıp son çıkan Pixar filmini izleyerek geçireceklerdi. Biraz mısır patlattı. Kucağında bebekle birlikte, kanepedeki daha büyükçe olan iki çocuğun arasına oturdu. Bebek iki elini birden mısırın içine daldırdı; Laura ona engel olmadı.

Bir saat sonra Wayne'le Piper esnemeye başlamıştı. Çoktan pijamalarını giymiş olan Melody ise uykuya dalmıştı bile. Laura televizyonu kapattı, bebeği banyoya götürdü. Küçük kız, Laura'nın onu beşiğine yatırmadan önce dişlerini fırçalamasına yetecek kadar uzun süre uyanık kaldı. Diğer ikisi ise yatma vaktini ellerinden geldiğince ertelemeye çalıştılsa da yirmi dakika içinde onlar da uykuya dalmıştı. Laura, çocuklar seslenirse diye kapıyı aralık bırakarak parmak ucunda oturma odasına girdi.

Kendini rahat koltuğa bırakıp, bacaklarını kolçaktan sallandırarak cep telefonunu çıkardı. Atkuyruğu çok sık-mıştı; lastiği çekip çıkardı, cebine koydu. Zaten Jeremy de saçlarını açık seviyordu.

Çocuklar uyudu. Ne yapıyorsun?

Mesajı gönderdi. O akşam ilk defa gevşeyerek gözleri-ni yumdu. Çocuklar harikaydı ama yine de onu çok yoru-yorlardı.

Maçı izliyorum. Bize gelmek ister misin?

Haha. Gelemeyeceğimi biliyorsun.

O zaman ben gelirim.

Laura gülümseyerek yanıt verdi:

Bu çok hoş olurdu ama Wenger'lara söz verdim...

Ekranda bir fotoğraf belirdi. Jeremy en şirin ifadesini takınmıştı.

Buna nasıl karşı koyabilirsin?

Laura güldü. İşaret parmağını kaldırdığı bir fotoğraf çekti.

Uslu dur.

Hep usluymdur. Görüntülü konuşalım mı?

Laura görüntülü arama gönderdi; Jeremy hemen yanıt verdi. "Gelmemi istediğini biliyorsun."

Laura telefonun sesini kısıp fısıldadı: "Hayatta olmaz. Wenger'lar sana güvenmiyor."

Jeremy yalandan şaşırmış sonra da kabullenmiş gibi yaptı. "Galiba bu kadarıyla idare etmek zorundayız." Kane-pesinde geriye yaslanıp elini başının arkasına koydu. "Harika görünüyorsun."

"Ciddi misin? Üstüm başım peynirli makarna oldu, banyolarını yaptırırken de beni sırılıkklam ettiler. Üstelik de Melody atkuyruğumu çekip bozdu." Elbette daha sonra düzeltmişti ama şimdi neden saçlarının açık olduğuna iyi bir bahaneydi. Jeremy, saçını her zaman onun için açtığını düşünmemeliydi.

"Yine de çok seksi görünüyorsun. Hep öylesin."

"Sekiz yaşındayken öyle düşünmüyordun ama."

"Sekiz yaşındayken, hiçbir kızın güzel göründüğünü düşünmüyordum."

Laura güldü.

"İşte, ben de tam bundan bahsediyorum. Sen öyle gülümseyince ayağına dünyaları sererim."

"Tıpkı o eski Noel filmindeki karakter gibi konuştun. Hani, birine fıstık diye hitap edip ona gökyüzünden ayı bile indireceğini söyleyen adam vardı..."

"Bana bu yüzden katlanıyorsun ya zaten, romantik sözlerim için."

Jeremy'yle Laura hep beraber olmuşlardı. Birkaç gün arayla doğmuşlardı, anneleri çok iyi arkadaştı, aynı kiliseye gidiyorlardı. Laura anasınıfındayken, ebeveynine Jeremy'yle evleneceğini söylemişti. Annesiyle babası buna gülmüş, bu evlilik gerçekleşmeden önce yaşanacak pek çok yıl, tanışılacak pek çok erkek olduğunu söylemişlerdi. Ama

Laura emindi. Sekizinci sınıfa geldiklerinde Jeremy'ye bunu söyledikten sonra oğlan da buna emin olmuştu. O kadar uzun süredir en iyi arkadaşları ki bu onlara çok doğal geliyordu. Özellikle de artık Jeremy kibar elleri, muhteşem gözleri olan on sekiz yaşında yakışıklı bir delikanlıya dönüştüğünde Laura'nın hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Jeremy'nin bulunduğu odanın kapısı açıldı, annesinin sesi duyuldu. Jeremy, kameraya doğru göz kırptı. "Gitmem gerekiyor. Annem dondurma istiyormuş. Buna hayır diyemem. Yarın akşam görüşeceğiz, değil mi?"

"Elbette." Laura parmağını ekranda Jeremy'nin yüzüne koydu. "Seni seviyorum."

Jeremy de Laura'nın parmağına dokundu. "Ben de seni seviyorum."

Laura konuşmayı sonlandırıp iç çekti. Jeremy'nin yanına gelebilmesini dilerdi ama bunu yapmamasını isteyen Wenger'ları suçlayamıyordu. Sonuçta Jeremy ile Laura, saklambaç oynayan ya da gülmeden kim daha uzun diğerinin yüzüne bakacak yarışması yapan iki küçük çocuk değildi. Artık neredeyse birer yetişkin olmuşlardı; birlikteyken hissettikleri de değişmişti. Hem de epeyce. Ama iyi anlamda.

Laura kumandayı alıp çocukları uyandırmamak için kısık sesle *Gelinliğe Evet De* programını açtı. Normalde bu programı çok severdi fakat ekrandaki baba gelinliğe on beş bin dolar harcamaya hazır olunca Laura'nın siniri bozuldu. Kanalı değiştirip Jeremy'nin bahsettiği maçı açtı ama bunu da izlemek istemiyordu. Hoşuna giden bir şey bulamayınca televizyonu kapatıp İngilizce dersi için okuması gereken *Gazap Üzümleri*'ni eline aldı.

Cuma gecesi için fazla iç karartıcı çıkınca kitabı bir kenara bırakıp içecek bir şeyler almaya gitti. Titreyen telefonunu daha eline almadan gülümsemeye başlamıştı ama bu kez mesaj atan Jeremy değil, Rosie'ydi. Laura'nın gelecek hafta sonu okul dansında ne giymeye karar verdiğini soruyordu.

İkinci el dükkânından siyah bir elbise aldım. Üstüne takı bakıyorum.

Dalga mı geçiyorsun?

O kadar kötü değil; ayrıca ucuz.

SEN DANS KRALİÇESİ ADAYLARINDANSIN!!!

Ne giydiğim önemli değil.

peh

Dışarıda bir araba kapısı çarpılarak kapandı. Laura, Wenger'ların o kadar erken dönmesine şaşırarak saate göz attı. Eşyalarını topladı ama kimse eve girmedi. Garaja baktı. Dışarısı karanlıktı; kapı da kapalıydı. Ön cepheyi gören pencereden kendi arabasını, yani ebeveyninin kullanmasına izin verdiği eski Vosvos'u seçebiliyordu ama başka kimseler yoktu. Gaipten sesler işittiğini düşündü.

Jeremy nihayet geri aradı. Garaj kapısı o gıcırtilı sesi çıkarıp Wenger'lar parmak uçlarına basa basa eve girene dek, Laura, Jeremy'yle konuşarak, arada da Rosie, Brie ve Amy'yle mesajlaşarak bir buçuk saat hoşça vakit geçirdi. Laura, Wenger'lara gecenin raporunu verdi, parasını aldı, evden çıkıp Vosvos'una doğru yürüdü.

Emniyet kemerini taktı, radyoyu açtı, garajın önündeki yoldan geri geri çıkmaya başladı. Esneyip gözlerini ovuş-

turdu. Okulda geçirdiği yoğun haftadan sonra yatağına kavuşma fikri kulağa çok iyi geliyordu. Yarın geç uyanacaktı; bu, nadir yaşadığı bir keyifti.

Soğuk bir şey ensesine dayandığında Wenger'ların evinden birkaç sokak uzaklaşmıştı.

“Dediklerime harfi harfine uyarsan” dedi bir adam, “hiçbir sıkıntı çıkmaz.”

@ayisigikitap

Cuma, Gece Yarısı

Robert

“Çok karanlık.” Robert Haverford Matthews, sanki bir yararı olacakmışçasına gözlerini kısıtı.

“Göremiyor musun?” Babası bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. “Ben gayet iyi görüyorum.”

Four Seasons Oteli’nin geniş ekranlı televizyonunda bir gece manzarası vardı. Görüntü, şehrin bir köşesindeki derme çatma bir basketbol sahasına odaklandı. Saha yalnızca sokak lambaları ile pencereleri beton korta bakan çevre binaların ışığıyla aydınlanıyordu. Birkaç kişi, daha doğrusu siluet, sahada koşturuyor, dönüp duruyordu. Biri, diğerlerinden daha iriyarı ve uzundu; bariz ki daha da yetenekliydi. Ses de görüntü kadar kötüydü; cızırtılı ve bozuktu.

Hakem, “Bir saniye bekleyin” dedi. “Daha aydınlık olacak.”

“Peki ya ses?”

“O da düzelecek.”

Sokağın köşesinden büyük, siyah bir Cadillac dönüp sahanın karşısında durdu, oyunu aydınlattı. Uzun oyuncu potaya doğru son bir hamle yapıp smaç bastı. Takım arkadaşları ile karşı takımın oyuncularını onu tebrik ederek sırtına vurdular. Uzun boylu çocuk topu kolunun altına alarak arabaya doğru döndü. Artık yeterince ışık vardı. Robert, o karanlık suratın her bir ayrıntısını görebiliyordu. Oyuncu, tişörtlülere karşı üstsüzler takımında oynadığından, Robert onun göğsündeki, karnındaki tüm sert kasları da gözünde canlandırabiliyordu.

“Tyrese Broadstreet sen misin?” Arabadan takım elbisesi bir adam inip sahaya doğru ilerledi. Adamın sesi, hoparlörlerden apaçık duyuluyordu. Robert parasının –yani babasının parasının– iyi değerlendirildiğinden emin olacak kadar iyi görüp duyabildiği için nihayet tatmin olmuştu.

“Kim soruyor?” Daha ufak tefek oyunculardan biri konuşmuştu. Uzun boylu çocuk yerinden kıpırdamadı. Sokak takımındaki diğer oyuncular, onun etrafında geniş bir yarım daire oluşturdular. Tenleri parlıyor, yüzlerinden ter akıyordu.

“Bu, o” dedi Robert. “Uzun boylu olan.”

Babası, “Biliyorum” diye yanıtladı.

“Küçük olanın adı Çığırtnan. Tyrese’in yanından bir an bile ayrılmaz. Sinir bozucu.”

Babası, “Sessiz ol” dedi.

Arabalı adam yaklaşarak Çığırtnan’a bir şey uzattı. “Benim adım Logan Roth. Kentucky Üniversitesi spor bölümünün müdür yardımcısıyım.”

Çığırtnan, kartviziti adamın elinden kaptı. Uzun boylu çocuğa uzatmadan şöyle bir göz attı. Uzun çocuk kartviziti görmezden geldi.

“Tyrese Broadstreet sen misin?”

“Cidden bunu soruyor musun? Bu kadar yolu benimle konuşmaya gelmişsin ama neye benzediğimi bile bilmiyor musun?”

“Elbette biliyorum. Kibarlık ediyordum. Bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Olur.”

Kimse kıpırdamadı. Hatta diğer oyuncular, yerlerine az öncekine göre daha bir kök salmış gibi duruyorlardı.

“Yaklaşsana; sana ıı... kankalarının ardından sesimi duyurmak için bağırmayayım.”

Broadstreet burnunu çekerek güldü. “Kankalar mı? Ciddi misin?”

“Lütfen. Özür dilerim. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Zaten konuşuyoruz. Ya ötmeye devam edersin ya da basar gidersin.”

Mahalleden birkaç kız kaldırımında belirip sahaya doğru ilerlerdiler. Karartılmış camı rujunu tazelemek için ayna olarak kullanan bir tanesi dışında diğer tüm kızlar arabadan uzak durdu.

“Merhaba, bebeğim.” Kırmızılar içinde bir kız Tyrese’e sokuldu. İnce ince örülmüş saçları düzleştirilmişti; kırmızı ojeleri de parmaklarını kan gibi boyamıştı.

Tyrese kıza dokunmadı. Onun yerine çenesiyle işaret etti. “İkile.”

“İkile mi? Bana gerçekten *ikilememi* mi söylüyorsun?”

“Burada bir iş halletmeye çalışıyoruz. Ayrıca sana bu gece meşgul olduğumu söylemiştim.”

“Neyle meşgulsün? Başka kızla mı? Yoksa o çok değerli basketbolunla mı?” Kız, Tyrese’in kolunun altındaki topa yumruğuyla vurarak sahanın diğer ucuna gönderdi. Kimse topun peşinden gitmedi.

Tyrese’in burun delikleri büyüdü. “Lanie, git hadi. Arkadaşlarını da yanına al.”

“Ama... Tyrese...”

“Sana git dedim. Duyamıyor musun beni?” Tyrese kızın üzerine doğru eğildi. İri cüssesiyle avını yemeye hazır bir dev gibiydi; kız yanında iyice ufak tefek kalıyordu.

Kız omuzlarını dikleştirdi. “Elbette duyabiliyorum. Ama bu dinleyeceğim anlamına gelmez.”

Kızlardan biri kıkırdadı ama erkekler sessiz kaldılar. Onların bakışları arabalı adam, Broadstreet’le kız arasında gidip geliyordu.

Tyrese derin bir nefes aldı. “Lanie, lütfen. Seni sonra ararım.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Kız başını yana yatırıp arkasına döndü. Omzunun üzerinden konuşarak, “İyi. Giderim. Ama arasan iyi edersin” dedi.

“*Arayacağım.*”

Kız uzaklaşırken kalçası bir o yana bir bu yana sallandı. Arkadaşları da onu takip ederek ayrıldılar. Giderken her

biri Tyrese'e kötü bakışlar attı. Arabanın yanında duran kız, yüzüne son bir kez daha bakıp topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak giden gruba katıldı.

Kızlar gittiğinde, arabalı adam gülümsedi. "Yaşananlardan sonra ben pek korkutucu değilim sanırım, değil mi?"

Kimse gülümsemedi.

Tyrese, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Dediğim gibi konuşmak istiyorum. Koçla Müdür beni teklif vermek üzere gönderdiler. Belki gözden geçirmek istersin diye düşündüm."

"Koç zaten bana bir teklif verdi. Onu reddettim."

"Bu geri zekâlı ne yapıyor?" Robert Matthews ekrana doğru atıldı. "Broadstreet'in zaten Kentucky Üniversitesi'nden bir teklif aldığını biliyor. Broadstreet'le henüz iletişime geçmeyen bir yerlerin adını söylemeliydi. Mesela Duke veya Ohio Eyalet gibi büyük üniversitelerin. Buna inanırdı."

Babası bir kez daha, "Sessiz ol" dedi.

Robert somurtarak oturdu.

Ekrandaki adamın ağzı gerildi, ardından tekrar gülümsemeye dönüştü. "Bu yeni bir teklif. Bence senin de hoşuna gidecek. Haydi ama. Yalnızca birkaç dakikanı ver. Ondan sonra oyununa geri dönebilirsin."

Broadstreet, "Oyun bitti" dedi. "Artık eve gidiyorum."

"Seni bırakayım."

"Evim bir sokak ötede."

"Seni bir restorana götüreyim, bir şeyler ısmarlayayım."

"Arkadaşlarımı da mı götüreceksin?"

Adam güldü. “Herkes arabaya sığmaz.”

Çığırtnan, “Gitme” dedi. “Seninle okulda görüşmesi ya da söyleyeceklerini büyükannen de duysun diye evine gelmesi gerekiyor.”

Tyrese, defans oyuncularının önünden yürüyerek geçti, Roth’un karşısında durdu. Adam küçüktü, kendini Tyrese’in sokaklardaki koruması ilan eden Çığırtnan’dan bile daha ufak tefekti. Tyrese önünde duran tel çerçeveli gözlük takmış, parlak takım elbiseli adamın iki katıydı. Herifi tutup hiç zorluk çekmeden sahanın diğer ucuna savurabilirdi. Ya da smaç basabilirdi. Cadillac’a doğru baktı. “Arabada yalnızca sen mi varsın?”

“Sadece ben varım. İstersen bak.”

Tyrese sallana sallana arabaya doğru yürüdü. Çığırtnan da peşi sıra gitti. Arabanın içine baktılar. Boştu.

Tyrese, “Tamam” dedi. “Beni yemeğe götürebilirsin.” Kasıla kasıla sahanın yanındaki kırıldı kırılacak banka yürüdü, eşofmanı ile tişörtünü aldı. Ceketini omzuna attı, Indiana Üniversitesi termosundaki suyu bir dikişte bitirdi. Geçerken termosu oyunculardan birine attı. “Buna sahip çık.”

“Ben de geliyorum.” Çığırtnan onu sokağa doğru takip etti.

“Hayır.” Tyrese, Cadillac’nın kapısını açtı. “Bir şey olmaz.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi.”

“Çekil şuradan, Çığırtnan.”

Çığırtnan dişlerini sıkarak ona ters ters baktı. “İyi. Ama sonra beni ara.”

Tyrese sertçe arkadaşının omzuna vurdu. “İşte şimdi Lanie gibi konuşun!”

Çığırtnkan hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. Tyrese, Çığırtnkan’la yumruk tokuşturdu. Cadillac’a binmeden takımın geri kalanına da selam verdi.

Arabalı adam, Tyrese’in arkadaşlarına sırtarak baktı. “Sizlerle tanışmak büyük bir zevkti. Özellikle de sizinle, Bay Jackson.”

Çığırtnkan irkildi. Takımın geri kalanı da gözlerini kaçırıldı. Kimse Çığırtnkan’a soyadıyla hitap etmezdi; hele önüne Bay unvanı hayatta koymazdı.

Roth arabaya kuruldu, kameranın görüş alanından çıkarak oradan uzaklaştı. Son âna kadar yerinde kalan Çığırtnkan da dahil takımın geri kalanı dağıldı. Basketbol sahası eski yarı karanlık haline büründü. Ses kesildi.

Görüntü değişerek ekrana kitap dizili raflar ve diplomalarla bezeli duvarlarıyla avukat ofisini andıran bir odada masada oturan bir adam geldi. Tam da Robert’ın beklediği gibi görünüyordu adam. Yaşlı, saçları ağarmış, paralı. Tıpkı babasının onu öneren siyasi müttefiki gibi.

Hakem, “Memnun kaldığınızı umuyorum” dedi.

Robert, “Henüz bilmiyorum” dedi. “Adam onu nereye götürüyor?”

“Başlama noktasına. Hazırlıklarınızı yapın.”

“Hazırım. *Uzun zamandır* hazırım.”

Hakem, Robert’ın babasına, “Bay Matthews” dedi. “Siz de hazır mısınız?”

“Evet.”

“Öyleyse ödemenin geri kalanını gönderebilirsiniz.”

Robert’ın babası, dizüstü bilgisayarında bazı tuşlara bastı; para aktarılırken makineden bir ıslık sesi yükseldi.

Robert, “Elit paketi aldın, değil mi?” dedi.

Babasının yüzü sertleşti. “Onu Hakem’le hallettim. Orası seni ilgilendirmez.”

Hakem, “Merakını anlıyorum” dedi. “Arzuladığı şeyi alacağından emin olmak istiyor. Emin ol, genç Robert, parasını ödediğin her şeyi alacaksın. Buna Avını tanıdığından Premium ücret de dahil.”

“Her kuruşuna değer.”

Babası, “Benim paramın” diye vurguladı.

Hakem, başını Robert’a çevirdi ama babasının gözlerine baktı. “Oğlunuza, Oyun bitene kadar Avını Sobelemeyi başaramazsa ne olacağını açıkladınız mı?”

Robert, “Polislere teslim edileceğim” dedi. “Onlara anlaşma bilgilerimi vereceksiniz; ben de cinayete teşebbüsle suçlanacağım. Anladım. Ama bunun bir önemi yok. Oyunu kazanacağım.”

“Pekâlâ.” Hakem bilgisayarına baktı. “Ödemenizi aldım. Talimatlarınızı almak için bekleyin, harekete geçmek için de hazır olun. Bizimle iş yaptığınız için teşekkürler, beyler.”

Ekran karardı.

Robert, “Kesinlikle hazırım” dedi.

“Öyle olsan iyi olur.” Babası gözlerini ona dikti. “Çünkü eğer bu işi batırırsan, paranın tamamını bana geri ödeyeceksin!”

Tyrese

Tyrese geniş koltukta arkasına yaslanmış, kaliteli deriyle bacaklarını rahatça uzatabilmenin keyfini çıkarıyordu. “Güzel arabaymış, dostum.”

Roth sırttı. “Öyledir.”

“Peki nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz.”

Tyrese gözlerini devirdi. “Sürprizlerden pek hoşlanmam.”

“Anlıyorum.”

Tyrese tekrar konuşmaya başlamadan yaklaşık bir kilometre ilerlediler. “Burada hangi restoranlar var? Yemek için bu tarafa hiç gelmem.”

Roth yalnızca gülümsedi.

Bir blok daha geçtikten sonra Roth arabayı kaldırımın yanına çekti. Tyrese pencereden baktı. “Burada hiçbir şey yok. Sokaktaki tüm dükkânlar kepenk indirmiş.”

“Aynen öyle.”

Arabanın arka kapısı açıldı, bir kadın bindi. Kapı kapanır kapanmaz da Roth gaza bastı.

Tyrese tedirginlik hissetti. “Neler oluyor? Başka birinin geleceğini söylememiştin.”

Roth kaşlarını kaldırdı. “Kadınlardan hoşlanmaz mısın?”

“Elbette hoşlanırım.”

“E, öyleyse sorun ne?”

Tyrese bir an için düşündü. Sorunun ne olduğundan emin değildi; tabii sayıca üstün olmalarıyla mahallesinden ayrılmaları haricinde. Kadına baktı. Dar, siyah bir kazakla üstüne tam oturan kot pantolon giymişti. Uzun, siyah kirpiklerinin ardından Tyrese’i süzüyordu. Teni, kendininkinden açık, Çığırkan’inkinden koyuydu. Uzun, koyu renk saçları, yüzüyle somurtan kırmızı dudaklarını tıpkı bir tablo gibi çerçeveliyordu. Tyrese tekrar gerildi ama bu kez duyumsadığı daha tanıdık bir huzursuzluktu. Tam olarak istemediği bir şey değildi. Ayrıca böylesi bir kadın pek de tehlike sayılmazdı. Yalnızca cüsse bakımından bile arabadakilerden üstündü.

Roth, “Arka koltuğa geçmek ister misin?” dedi.

Tyrese yeniden önüne döndü. Kontrolü eline almıştı. “Para ya da rüşvet alamayacağımı biliyorsun. Cidden, dostum. Teknik olarak bana akşam yemeği ısmarlamanı bile kabul etmemem gerekiyor.”

Roth güldü. “O rüşvet değil; bir kadın.”

Tyrese, tekrar dönüp baktığında kadın eliyle hafifçe yanındaki koltuğa vurdu.

Roth, “Merak etme” dedi. “Onu buradan aldık ama sokak kadını değil. Tam anlamıyla birinci kalite. Seni ürkütüp kaçırmamasın ya da kız arkadaşınla başını belaya sokmasın diye burada beklemesini söyledim.”

“O benim kız arkadaşım değil.”

“Sen ne dersen.”

Tyrese kadının yanına geçme teklifini reddetmekle kabul etmek arasında kalmıştı. Ne yapmak *istediğini* biliyordu; vücudu ona bunu açıkça söylüyordu.

“Evlat, koltuğunu geri yatırıp arkaya geç. O düşünebileceğinden çok daha fazlası.”

Hâlâ huzursuz edici bir şeyler vardı ama Tyrese kimdi ki güzel bir kadına hayır desin? Onun duygularını incitmek istemezdi. Arka koltuğa geçti.

Kadın Tyrese’in yanına kayarak bacağına onunkine yasladı, eliyle tıraşlı başını okşadı. Tyrese, misk kokulu parfümün hafif esintisini içine çekti.

“Merhaba, Bay Tyrese Broadstreet” diye mırıldadı kadın. “Sonunda tanışabildiğimize çok memnun oldum. Bir gün büyük bir yıldız olacağınızı duydum.”

Tyrese’in kaşları kalktı. “Ben zaten yıldızım.”

“Ah, evet, bebeğim. Ama bekle de gör; yakında *süperstar* olacaksın.”

Kadının elleri, Tyrese’in göğsünde gezindi, beline, hatta bacağına doğru kaydı. Tyrese, o dar kazağın altındakilerin keyfini çıkarmak için elini kaldırdığı anda, kadın onun karın kaslarına bir silah doğrulttu.

Tyrese kadının gözlerine baktı, artık o seksi ifade kaybolmuştu. Yüzünde vahşi, korkutucu bir şey vardı; bomboştu.

Yatak odasından çok sokak ağzıyla, “Merhaba, Tyrese Broadstreet” dedi. “Sürpriz.”

Tyrese gerildi. Silah onu korkutmuştu ama hayatında gördüğü ilk silah değildi. Hatta ona doğrultulan ilk silah bile değildi. “Neler oluyor?”

Roth yatıştırıcı bir sesle, “Biraz sabır Tyrese, biraz sabır” dedi.

“Gerçekte Kentucky Üniversitesi’nden gelmedin, değil mi?”

Roth güldü. Kadının yüzündeki boş ifade değişmedi. “Kentucky’nin nerede olduğunu biliyorum” dedi Roth. “Bu sayılır mı?”

Tyrese iç sesine kulak vermeliydi; Çığırkan’ı dinlemeliydi. “Büyükannemin hiç parası yok. Fidyeye ödeyemez.”

“Biz fidye istemiyoruz.”

“O zaman ne istiyorsunuz?”

“Ne kadar sabırsızsın. Biraz bekle.”

“Rakip okuldan falan mısınız?”

“Hayır. Şimdi sessiz ol ve yeni arkadaşını kızdırmamaya çalış.”

Tyrese seçeneklerini değerlendirdi. Kadın ufak tefekti, onu etkisiz hale getirip silahı alabilirdi. Ama ya Roth’un da silahı varsa? Ya kavga ederlerken kaza yaparsa? En azından Tyrese’in bir silahı olurdu. Arabanın arkasındaydı. Kadını etkisiz hale getirip silahla Roth’u kontrol edebilirdi.

Elini bacağına doğru indirdi. Kadın ateş edemeden silahı kapabilecek kadar yaklaşması gerekiyordu. Sonra da kadının bileğini büküp yere itecekti. Buraya kadar sorun yoktu. Kadın kırk beş kilodan ağır olamazdı. O ise neredeyse yüz iki kiloydu. Kadınla göz temasını kaybetmeden vücudunu gevşetip elini silaha yaklaştırdı.

Kadının gözü seyirdi. Tyrese'in sol kolunu kaptığı gibi onu yüzüstü koltuğa yapıştırıp dizini sırtına bastırdı. Soğuk metal, artık Tyrese'in ensesine dayanmıştı.

Roth, "Ben olsam Regina'yı küçümsemezdim" dedi. "İşini gerçekten iyi bilir."

Tyrese'in kafa derisinden ter boşandı. Burnu koltuğa gömüldüğünden güç bela nefes alabilmesine rağmen hareket edemeyecek kadar şaşkın ve korkmuştu. Ağzını açtı; deri koltuğun tadını duyumsadı. Sırtına kramp girmişti. Özür dilemeli miydi? Emin değildi ama gıkını çıkarmaya korkuyordu. Ama *ağzını açmamaktan* da korkuyordu. Ya bir sonraki hamleyi onun yapması gerekiyorduydu?

"Dayan" dedi Roth. "Neredeyse geldik."

Tyrese, "Nereye?" diye sormak istedi ama cesaret edemedi. Regina'nın kemikli dizi sivriydi, Tyrese'in başına dayadığı silahı da hiç kıpırdatmıyordu.

"Neredeyse geldik" belli ki bir eyaleti baştan başa kat etmek demekti çünkü uzun zaman yol aldılar. Regina'nın ağırlığıyla baskısı onu olduğu yerde tutuyordu. Cadillac da gecenin içinde sessizce ilerliyordu.

Tyrese'in telefonundan, "Yo" diye bir ses geldi.

"Lanie mi?" dedi Roth. "Yoksa Bay Jackson mı? İddiaya girmek ister misin?"

Tyrese sessizliğini korudu.

Roth, "Regina, lütfen telefonu alır mısınız?" dedi.

Regina silahı Tyrese'in başından çekmeden, önceden üstünü ararken yerini tespit ettiği telefonu çıkarıp aldı. Ek-rana bakmadan Roth'a uzattı.

Roth arabayı sürerken telefona baktı. "Ah, korumacı Bay Jackson'mış. Lanie muhtemelen sana hâlâ kızgındır; peşinden gitmeni istiyordur. Kadınları anlamak çok zor, değil mi Tyrese? Regina hariç tabii. Onun ne istediğini hepimiz biliyoruz."

Regina dizini daha sert bastırdı.

"Bay Jackson, 'Nasıl gidiyo?' diye merak ediyormuş. Yanıt vereyim mi? Ah, direksiyon başında olduğumdan vermesem daha iyi. Araba kullanırken mesaj yazmak çok tehlikelidir ki ben de kanunlara aykırı bir şey yapmak istemem."

Bir dakika sonra telefon tekrar çaldı. "Yine Bay Jackson. 'Yanıt ver kardeşim' demiş. Kardeş misiniz? Bilmiyordum."

Tyrese, "Çığırtnkan bir şeylerin ters gittiğini anlayacak" diye düşündü. "Sonra da beni aramaya başlayacak. Gerisi de çorap söküşü gibi gelir." Birkaç dakika sonra telefon tekrar çaldı ama bu kez yükselen ses Tyrese'in sonraki sene takımında oynamayı düşündüğü Indiana Üniversitesi'nin marşıydı. Anlaşma iki hafta sonra, son sınıfların maçları başlamadan önce yapılacaktı.

Roth, "Bak sen, Bay Jackson oldukça ısrarcıymış" dedi. "Sanırım bu seferlik kanunları çiğnemem gerekiyor." Telefonu direksiyonun üzerinde tutarak Çığırtnkan'a mesaj yazdı. "Ona, 'Keyifler yerinde, sonra anlatırım' diyorum. Bu

onu tatmin edecektir. Senin normalde yazdığın mesajlara benziyor. Bu gece ona bir mesaj daha atıp Roth'un –yani benim– seni bu gece harikulade bir otelde ağırlayacağını söyleyeceğim. Tabii 'harikulade' kelimesini kullanmayacağım çünkü siz çocuklar böyle konuşmuyorsunuz."

Tyrese nefesini koyuverdi ama bu hareketi, Regina'nın onu daha sıkı kavramasına neden olunca yine kasıldı.

Uzun süre sonra Roth arabayı yol kenarına çekti ama kontağı kapamadı. "Doğrulmasına izin verebilirsin Regina." Kadın, Tyrese'i bırakmayınca Roth daha sert bir sesle, "Regina, bırak onu" dedi.

Aniden Regina'nın ağırlığı üstünden kalktı. Tyrese hareket etmeye korkuyordu ama Roth onu buna teşvik etti. "Hadi ama Tyrese, kalk. Seni henüz vurmayacak."

Tyrese acı içinde doğrularak kendini köşeye attı; gözlerini silahın namlusuna dikti. Roth koltuğunda yan döndü. "O kadar da kötü değildi, değil mi? Bak, hâlâ hayattasın." Torpido gözüne uzanıp bir akıllı saat çıkardı. "Telefonlarımızı takas edeceğiz Tyrese. Seninki bende kalacak; sen de bunu alacaksın. Bu saat sana şu anki durumunla ilgili bilmen gereken her şeyi anlatacak." Roth gülümsedi. "Seni burada bırakacağımız için eminim hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Bu, her ikimizi de son görüşün olacak. Halbuki ne kadar da güzel zaman geçirmiştik. Şimdi saati tak."

Tyrese kıpırdamadı.

"Regina'nın yardımına mı ihtiyacın var?"

Tyrese kordon klipsini bağlayarak saati taktı.

Roth, "Aferin" dedi.

Bileğindeki akıllı saatle Tyrese daha şimdiden daralmıştı. Bu manyaklar gider gitmez saati çıkarıp atacaktı. “Neredeyiz?”

“Illinois’da bir yerlerdeyiz, isminin bir önemi yok. Hatta bu ufak arazi yolunun bir adı olduğunu bile sanmıyorum. Belki sen öğrenirsin. Eminim soruların vardır ama onları yanıtlamayacağım. Bilmen gereken her şeyi akıllı saatinde bulacaksın. Regina, bu şeref sana ait olsun: Tyrese’i burada indir.”

Regina silahını indirmeden kendi tarafındaki kapıyı açıp aşağı indi, Tyrese’e onu izlemesini işaret etti. Oğlan hemen söyleneni yapmayınca uzanıp çekerek onu dışarı çıkardı. Tyrese kadının ellerine engel olmak istedi ama bunun vurulmaya davetiye çıkarmak olacağını fark etti.

Regina, yolun kenarına ilerlemesini işaret etti. Tyrese isteneni yaptı. Kadın tatmin olunca başıyla Roth’a işaret yaptı; Roth penceresini açıp bir miktar para fırlattı. Banknotlar yola saçıldı. “Nasıl uygun görürsen öyle kullan. Hoşça kal Tyrese. İyi şanslar.” Penceresini kapadı.

Regina arka koltuğa geçip Cadillac yola koyulmadan önce Tyrese’in ceketini kapıdan dışarı attı. Farlar gözden kaybolunca Tyrese yere çömeldi. Parmak uçlarından destek alarak dengesini sağladı. Derin derin soluklanarak sakinleşmeye, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Bir araba, ev ya da herhangi bir hareketlilik arayarak yolun bir o bir bu yanına baktı ama tek gördüğü karanlıktı. Tüm bunlar onu o gece evden uzak tutmak için tasarlanmış bir numara mıydı? Ama neden? Hiçbir şey yoktu ki. Ne maç ne bir parti vardı. Hiçbir şey yoktu. Peki ya büyükannesi? O güvende miydi?

Belki de bunu yapanlar rakip lisenin takımıydı. Ama yine ortada bir neden yoktu. Değil maçlar, antrenmanların başlamasına bile daha birkaç hafta vardı. Çok saçmaydı.

Kendini hazır hissettiğinde ayağa kalkıp çıkarmak için saatin kayışına asıldı. Bir türlü açılmıyordu. Çekiştirip dururken Tyrese'in içinden haykırmak geldi. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Saat sonsuza dek bileğinde kalacaktı. Ya da en azından bir tel makası bulana dek.

Tüm o hengâme saatin ekranını harekete geçirmişti.

Merhaba, Tyrese.

Sobe Oyununun Kuralları:

Tyrese'in içi rahatladı. Oyunla kurallar... İşte şimdi anladığı dilden konuşuyorlardı.

00.30

Laura

Laura ığlık atarak direksiyonu sağa kırdı. Araba kaldırıma çıkarken öyle kötü sarsıldı ki Laura onun paramparça olacağını düşündü. Ama daha hakikat tüm gerçekliğiyle beynine dank etmeden arabayı tekrar yola çıkarmıştı. Ensesinde hissettiği şey bir *silah* mıydı?

Adam, “Durma” dedi.

“Sen kimsin?”

“Sür.”

“Benden ne istiyorsun? Çantamı alabilirsin.” İçindeki-leri sağa sola saçarak çantasını arka koltuğa fırlattı.

Silah ensesine sertçe bastırdı. “Tekrar böyle bir şey yapayım deme. Bana telefonunu ver.”

Laura direksiyonu bırakmadı. Nefsi müdafaa hakkında hep ne denirdi? Taleplere razı gelme yoksa ölürsün müydü? Yoksa arabaya binme ölürsün müydü? Sürmeye başlayana dek arabasında birinin olduğunu bilmediğinden pek de iyi

bir tavsiye sayılmazdı. Dikiz aynasından arkaya baktı ama bir gölgeden başka hiçbir şey göremedi. Koltuk başlığı adamın yüzünü kapatıyordu.

Silahı daha sertçe bastırdı. “Bana telefonunu ver!”

Laura, elleri titreyerek beceriksizce telefonunu cebinden çıkarıp uzattı. Eldivenli bir el uzanıp telefonu kaptı. “Şuradan sağa dön. Sağa!”

Laura yavaşladı, sağa sinyal vererek döndü. “Nereye gidiyoruz?” Sesinin titremesinden nefret etmişti.

“Düz git.”

“Hayır, yani beni nereye götürüyorsunuz?”

“Sadece sür. Konuşma.”

“Sadece bilmek istiyorum...”

Islak deriyle köpek kokan eldivenli el uzanıp kızın ağzını kapattı, kafasını aniden çekerek koltuk başlığına yasladı. “Sana konuşma dedim. Anladın mı?”

Laura kafasını salladı; el onu serbest bıraktı. Kız nefes nefese kalmıştı. Çenesi titriyordu, gözyaşlarından önünü göremiyordu. Kaçırılıyor muydu? Belli ki evet. Ne yapması gerektiği hakkında en ufak fikri yoktu. Arabayı bir yere çarpsa? Hayır, onunki gibi bir arabayla ya ölürdü ya da ön panelin altına sıkışır, her iki bacağı da kırılırdı. Bu plan işe yaramazdı.

Birinin evinin önüne çekip kornaya basabilirdi. Ama insanlar dışarı çıkar, adam da hepsini ya da sadece onu veya sadece insanları vururdu.

Bir hıçkırıkla vücudu sarsıldı. Lanet olsun. Hiç sırası değildi. Hıçkırık krizleri hep en kötü anlarda, gergin oldu-

ğunda onu yakalardı. Nefesini tuttu. Gerçi işe yarayacağından değil ya; hiç yaramazdı.

Arabayı çok hızlı sürebilirdi, belki bir polis peşine takılırdı. Ama polisi nereden bulacaktı? Zaten o polisi uyarmadan, adam onu vurmaz mıydı?

Hık.

Yine de gözleri polis arıyordu ama gecenin bir saati olmasına rağmen tek bir devriye aracı bile göremedi. Polislerin, alkollü araç kullananları tespit etmek için devriye geziyor olması gerekmez miydi? Şüphe çekme ümidiyle şerit çizgisini ortaladı.

Adam onu dürttü. “Şeridinde kal.”

Kasabanın öteki ucuna ulaşana dek adamın talimatlarına uyarak araba sürmeye devam etti.

Hık.

“Eyaletler arası otoyol tabelasını takip et.”

Laura çıkışa saparak gece trafiğine –yani her yanından hızla geçen araba seline– karıştı. Yalnızdılar; hem karşılarındaki hem arkalarındaki farlar hayli uzaktı. Direksiyonu sımsıkı kavrayarak dümdüz sürmeye yoğunlaştı. Dikiz aynasına baktığında bir pırıltı gördü: Adam, onun telefonunu karıştırıyordu. Kıza dikkat etmiyordu ama silahın namlusu hâlâ ensesindeki küçük çukura dayalıydı.

Adam, “Yola bak” dedi.

Göz hareketlerini fark edebiliyor muydu? Laura bakışlarını karşıya çevirdi.

Hık.

Karşıdan gelen far ışıkları giderek yaklaşıyordu. Araba yolun karşı tarafında, üç şerit ötedeydi ama yine de dikkatini çekebilirdi. Ayağını eski arabanın zeminine yerleştirilmiş sis farı düğmesine kaydırды. Yaklaşan araç görüş menziline girdiğinde farı açıp kapadı, açıp...

“Kes şunu.”

Laura, iki defa selektör yapmanın yeterli olacağını umarak bıraktı.

Hık.

“İleride radar göremeyince şaşıracaklar” dedi adam. “Selektör yapışını unutup gidecekler.”

Elbette haklıydı.

Laura hıçkırığını geçirmek için tekrar nefesini tuttu ama çabucak sersemleyince vazgeçmek zorunda kaldı.

Hık.

Neredeyse bir buçuk saat boyunca yolculuk ettiler. Hıçkırığı nihayet geçti. Boş Manhattan-Illinois tren istasyonunda kenara çektiklerinde yakıt ibresi deponun neredeyse boşaldığını gösteriyordu. Belli ki trenler o kadar geç saatte sefer yapmıyordu; dolayısıyla otoparkın en sonunda park etmiş yalnız iki araç vardı.

“İn aşağı.”

Laura, iki parmağının arasına alıp silah olarak kullanma tavsiyesini hatırlayarak anahtarına uzandı.

“Anahtarı yolcu koltuğuna koy.”

Laura anahtarı bıraktı.

“Dışarı.”

Laura kapıyı açtı ama emniyet kemerini açmayı unuttuğundan gerisingeri oturdu. Titreyen elleriyle kemeri çözüp sendeleyerek arabadan indi.

Adam, elinde silahla dar arka koltuktan indi. Gülümse-di. "Sobe Oyununa hoş geldin."

"Ebe Sobe mi oynayacağız? Burada mı?"

Adam güldü. "Senle ben değil."

"Anlamıyorum."

"Elbette anlamazsın. Bu sana yardımcı olacak." Ona saat gibi görünen o yeni telefonlardan uzattı. "Bu senin can-kurtaranın. Onu canın pahasına koru. Şimdi koluna tak."

Laura saate baktı. Hayatında hiç öylesi lüks bir saat görmemişti. Akıllı telefonunu bile daha bir yıl önce, o da telefon şirketi artık eski modellerden satmadığı için almıştı. Ücretsiz telefon kampanyasından yararlanmıştı. Ebeveyni ve erkek kardeşiyle paylaştığı kısıtlı bir paketi vardı.

Adam, saati elinden alıp kızın bileğine taktı.

"Ay! Çok sıkı oldu."

Hık.

Lanet olsun.

"Zamanla gevşer." Kızın eline para tutuşturdu. "Hedefi-ne ulaşmada işe yarayacak."

"Ne hedefi?"

Adam saati işaret etti. "Kuralları oku. Her şeyi açıklıyor."

"Sen kimsin?"

"Ben bir piyonum. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, Bayan Wingfield. İyi şanslar. En iyi oyuncu kazansın."

Adam silahın namlusunu ondan ayırmadan arabaya binerek uzaklaştı.

Laura ürperip hıçkırdı. Neler oluyordu? O adam da kimdi? Ne oyunundan bahsediyordu? Neredeydi?

Telefon titredi, ekranda bir mesaj belirdi.

Günaydın, Laura Wingfield.

Sobe Oyununa hoş geldin.

Laura etrafına bakındı. Birileri onu mu izliyordu? Etrafında hiçbir hareket yoktu, hoş otoparkın arka tarafındaki arabalardan şüphelenmişti. İnsanların tren bekledikleri sundurmanın altına geçerek arabaların görüş alanından çıktı. Banka oturup mesajın devamını okudu.

Sobe Oyununun Amacı:

Ebe tarafından Sobelenmeden önce Ana Üsse ulaşmalısın, yoksa Oyun dışı kalırsın.

Eğer Ebeden önce ve Sobelenmeden Ana Üsse ulaşırsan, Ebe sen olursun.

Ana Üssünün koordinatları bu saatin GPS'inde kayıtlı.

Sobe Oyununun Kuralları:

Bu saati asla kolundan çıkarmamalısın, yoksa otomatik olarak Oyun dışı kalırsın.

Oyun boyunca ailenle arkadaşlarınla iletişim kuramazsın yoksa onları da Sobelenmeye açık hale getirirsin.

Emniyet güçlerini haberdar edersen, ailenle arkadaşların Sobelenmeye açık hale gelir.

Oyunun içine direkt olarak dahil ettiğin her şahıs, Sobelenmeye açık hale gelir.

Senle Ebe arasında doğrudan hiçbir iletişim olamaz.

Hakemi yalnızca bir defa arayabilirsin.

Başla sinyalistinden sonra sana otuz dakikalık bir avantaj tanınacak, ardından da konumun, her otuz dakikada bir Ebeye bildirilecek.

Bu da sen her neredeyse, Ebenin senden otuz dakika -ya da daha az- uzakta olduğu anlamına geliyor.

Sobe mi? Gerçekten mi? Amaç neydi ki? Ebe kimdi? Neden onu karanlık bir tren istasyonunda bırakmışlardı?

Hık.

Cidden kaçması mı gerekiyordu? Gerçekten mi? Birileri koşarak ona gelip dokunarak "Sobe!" diye bağırarak mıydı? Sundurmanın plastik duvarlarına asılmış reklam afişlerinin arasından bakarak tekrar etrafını kolaçan etti. Görebildiği kadarıyla kimse yoktu. Zaten zifiri karanlık olduğundan bu çok da şaşırtıcı değildi.

Mesajın bir sonraki sayfasına geçti.

Sobe Oyunu Türü:

Laura Wingfield, senin Eben, Sobe Oyununun Elit paketini satın aldı.

Bu da Oyunun yalnızca ikinizden biri Sobelendiğinde sona ereceği anlamına geliyor. Elit pakette Sobelemek, ikinizden biri ölecek demek.

Bu Oyunda zaman limiti bulunmamaktadır.

Ölmek mi? *Gerçekten mi?* Neden? Onu kim öldürmek isteyebilirdi ki? Bunu kim düşünebilirdi? Tanıdığı kimse olamazdı.

Titremeye başladı; ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı, saat gövdesine battı. Eve gelmediği için annesiyle babası ne düşünüyordu acaba? Peki ya Jeremy? Neyse ki adam hâlâ çocuklara bakarken onu kaçırmaya kalkmamıştı; en azından Wenger'ların çocukları güvendeydi.

İkinizden biri ölecek.

Bu delilikti.

Telefon titredi, ekranda yeni bir mesaj belirdi:

İstediğin zaman bu saatten Kurallara erişebilirsin.

Kuralları okumayı bitirdikten sonra Başla sinyalinin bekle.

İyi şanslar, Laura Wingfield.

Umarım Ebene hayatında unutamayacağı bir kovalama yaşatırsın.

01.30

Charles

Cinsiyetsiz avatar ona ekrandan bakıyordu. Saçları, teni ve gözleri kahverengiydi. Üzerindeki tek renkli şey, göğüs cebinde bir arma olan parlak sarı hakem formasıydı. Boynunda asılı düdük parlak gümüştü. Ne eril ne dişi olarak tanımlanabilecek sesi, dijital bilgisayar sesine ayarlanmıştı. Kelimeler aynı zamanda avatarın kafasının yanında bir konuşma balonu içinde de beliriyordu.

İstenen özellikler bulundu.

22 eşleşme

Alanı daraltmak ister misin?

Charles Akida ya da diğer adıyla DarwinTohumu1 ekranı inceledi. Yirmi iki eşleşme mi? Bu imkânsızdı. Adayların hepsi aynı beceriye sahip olamazdı; yani o düzeyde olması mümkün değildi. Hiç kimse onun otuz beş kriterine birden uyamazdı. DÜZENLE'ye bastı, sayfayı aşağı kaydırarak ACT¹ sınav skoruna geldi; otuz beşi otuz altıya yük-

1) Amerika'da üniversite başvuruları için gerekli bir sınav. [ç.e.n.]

seltti. Rakibinin kesinlikle mükemmel bir skoru olması gerekiyordu. Başta daha düşük bir skor belirlemişti çünkü en yüksek skora ulaşabilen az kişi vardı. Aradığı özelliklerin hepsine sahip olup, bir de tam puan alan birinin var olabileceğini düşünmemişti. Bu beklenmedik durum, ona hoş bir sürpriz olmuştu; az kalsın dişine göre olmayan bir aday seçecekti. Parametreleri yeniledi.

Avatar yeniden konuştu.

İstenen özellikler bulundu.

11 eşleşme

Alanı daraltmak ister misin?

Hâlâ on bir mi? İnanılmaz.

Charles, ebeveyninin bilgisayar odasını dekore etmek için kullandığı çerçevelenmiş belgelere, küçük heykelciklere baktı. Ödülleri, dereceleri, onur belgeleri, bursları, madalyaları, kupaları... Onlarla odaya giren herkese, Charles'in en zeki, en iyi, en akıllı olduğunu kanıtlayacak her şey buradaydı. Sanki gerçek hayatta bunların bir önemi varmış gibi... Bu kupaların hiçbirisi spor müsabakaları, bilgi yarışması, öğrenci konseyi ya da heceleme yarışması kadar sıradan bir şeye bile ait değildi. Okul yıllarını, başkalarının ne olduğunu bile anlayamadığı konularda mükemmelleşerek geçirmişti. Elbette, bilgisayar hesaplamalarından gördüğü üzere, başka zeki çocuklar da vardı ama onun seviyesine yaklaşılamazlardı bile.

Charles tekrar DÜZENLE'ye bastı; sayfayı kaydırarak Bilgisayar Oyunu Profili bölümüne geldi. Alanı bellibaşlı

bir düzine bilgisayar oyununda yalnızca en başarılı olan, ilk beşe girenleri seçecek şekilde ayarladı. Pek çok zeki çocuk bilgisayar oyunu oynardı ama çok azı hem notlarını yüksek tutmayı hem de siber platformda yenilmez olmayı başara-bilirdi. Bu değişiklik kazananlarla kaybedenleri ayıracaktı.

Avatar, bulgularından ne memnun ne mutsuz, yeni talebe karşılık verdi.

İstenen özellikler bulundu.

3 eşleşme

Alanı daraltmak ister misin?

Charles derin bir nefes alarak dua eder gibi ellerini birleştirdi, gözlerini kapadı. Kriterlerini daha da mı daraltmalıydı yoksa rakibini bilgisayarın seçmesine mi izin vermeliydi? Charles'ın kayda değer bir değişiklik yapabileceği fazla bir alan kalmamıştı artık. Bilgisayar adayların yeteneklerini biliyordu; Charles'ınkilerin de farkındaydı. Charles'ınsa muhtemel seçenekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Irk, cinsiyet, din, hatta yaş bile umurunda değildi. Tek önemseydiği rakibinin beyin gücü ile yalnız mantık değil yaratıcı düşünme alanında da onu zorlama kabiliyetiydi. Belki de makinenin işini yapmasına izin verme vakti gelmişti artık.

DÜZENLEME TAMAMLANDI, AVI SEÇ butonuna bastı.

Avatar, önceki kadar duygusuzca açıkladı:

Eşleşme bulundu

Profili görüntülemek ister misin?

"Evet, istiyorum" dedi Charles.

Bir salise içinde bilgiler ekranda belirdi. Avı seçilmişti.

03.30

Amanda

“Öleceksin, Nerys!”

“Söz mü?”

Amanda Paniagua ya da internette tanındığı adıyla PeruTanrıçası13, AteşliNerys666’yı sanal sokakta kovaladıysa da Antik Yunan harabelerinin arasında gözden kaybetti.

“Buraya dön, seni pislik!”

“Aman, Tanrıçam, böyle kaba bir dil kullanarak kendinizi küçük düşürüyorsunuz.” Kulaklıktan onun gıcık sesi duyulunca Amanda öfkeden köpürdü.

“Kapa çeneni, Şeytan dölü.”

Nerys güldü. *Uzay Yolu: Derin Uzay Dokuz* dizisinden bir kadın karakterin ismini kullansa da aslen erkekti. Amanda’nın avatarının arkasında beliriverdi. “Eğilsen iyi olur, hayatım. Mükemmel şekilli çanağının piksellerine ayrılmasını görmek beni çok üzer.”

Amanda, “Çanağımdan bahsetmeyi kes” diye hırladı. Zaten neden bunun sözünü ettiğinden de emin değildi. Kız, avatarının çekici ama mütevazı görünmesi için çok uğraşmıştı. Seks takıntılı süper kahraman dünyasına bir tane daha iri göğüslü, bikinili karakter eklemeyecekti.

PT13 kendini yere atıp devrilmiş bir sebze tezgâhının arkasına yuvarlandı. Ama Nerys’in ileri teknoloji lazer tabancası tezgâhı paramparça edince kız kalkan kapasitesini en yüksek seviyeye getirerek yerinden fırlayıp en yakın sütunun arkasına saklandı, sırt çantasından alev fırlatıcısını çıkardı. Sütunun diğer yanına dönerek ateş etti ancak Nerys artık orada değildi. Şimdi hem Kolezyum’un basamaklarında, hem en yakınındaki binanın çatısında, hem de dondurma büyüleriyle tüm trafiği durdurduğu sokağın ortasında dikiliyordu. En kötüsü de arkasında duruyor oluşuydu; üstelik de iki klonuyla. Her avatar klonu da kızın kafasına bombaatar doğrultmuştu. Ek olarak insanüstü –yani Bajoranlara² özgü– kuvvete, hafızaya, kondisyona sahip bir dizi zorlu, güzel Kira Nerys sarmıştı etrafını.

Amanda tiz bir sesle, “Hilebaz!” diye bağırdı. “Klon yok demiştik!”

“Ah ama *Naruto* Gölge Klonu yok demedik.”

“Aynı şey!”

“Korkarım değil, tatlı Tanrıça.”

“Bana öyle hitap etme.”

“Eğer ısrar ediyorsan, tatlım. Senin narin, kadınsı duygularını incitmek istemem.”

2) *Uzay Yolu: Derin Uzay Dokuz* dizisinde Bajor gezegeninin yerel halkı olan insansı uzaylı tür. Kira Nerys de bu halktandır. [ç.e.n.]

“Eeehh!” Amanda kulaklığını odanın diğer ucuna fırlattı ama ekran kararırken bile oğlanın kulak tırmalayıcı sesini duyabiliyordu. “Nerys, seni Ölümyiyen!” diye bağırdı. “Sistemime ne yapıyorsun?”

Nerys’in sesini duyabiliyordu ama ne dediğini anlamıyordu. Televizyonunun açma-kapama düğmesine bastı, kablolarla pilleri kontrol etti, sonra da kablosuz internetinin açık olduğundan emin oldu. Her şey çalışıyordu. O işe yaramaz, gıcık, aşağılık Nerys...

Ekran yeniden aydınlandı ama artık görüntüde Antik Yunan yoktu. Bunun yerine, üzerinde fosforlu sarı bir hakem tişörtü olan cinsiyetsiz, Asyalı bir avatar ona bakıyordu.

Merhaba, PeruTanrıçası13. Bir Sobe Oyununa katıldın.

“Oynamak istemiyorum...”

Rakibin DarwinTohumu1.

Sobe Oyununun Kuralları:

Amanda, ekrandaki çılgınlığa göz gezdirirken ağır ağır odanın diğer ucuna yürüyüp hışımla kulaklığını kaptı.

“Dinle beni bok çuvalı, bu her neyse ben oynamıyorum!”

“Ah, geri dönmüşsün, Tanrıçam. Beni terk ettiğini düşünmüştüm” diye yanıtladı Nerys.

“Çenenin kapat da oyunu geri aç.”

“Zaten açık.”

“Hayır, değil. Tabii AteşliNerys666, Asyalı bir erkeğe dönüştüyse ayrı. Ya da bir kıza. Ya da bir erkek-kıza.”

Nerys güldü. “Pek sanmıyorum.”

“Ne yapıyorsun sen?”

“Senin Antik Yunan Savaş Yıldızı Galactica SIMS oynamaya devam etmeni beklemek haricinde hiçbir şey yapmıyorum.”

Amanda kaşlarını çattı. “Bunu yapan gerçekten sen değil misin?”

“Neden bahsettiğini bilmiyo...” Ses kesildi.

“Nerys?” Yanıt gelmedi. “Hey, müshil sonrası kokuşmuş keçi dışkısı?” Hâlâ ses yoktu.

Amanda oyun konsolunu kapatıp fişini çekti. Sobe Oyunu Kuralları hâlâ ekranda olduğundan televizyonun da fişini çekti. Ekran karardı. Rahat bir oh çekip televizyonun fişini yeniden taktı. Kurallar tekrar belirdi.

“Nasıl yani?” Bir telefonu yanından ayırmamasını da söyleyen kuralları inceleyip bunun, o alçak Nerys’in çevirdiği saçma sapan bir dolap olduğuna karar verdi. Ortada, televizyonunun üstünde duran, bizzat kendisi tarafından birkaç düzine ayarlamadan geçirilerek özelleştirilmiş Motorola Droid model akıllı telefonundan başka telefon mefleon yoktu.

“Nerys?” Hayır, kulaklıkta çıt yoktu. Yine de her ihtimale karşı açık bıraktı. Konsola, farklı, evde yazılmamış, gerçek bir oyun diski takıp denedi ancak ekran değişmedi.

Kapı çaldı, Amanda duymazdan geldi. Kimseyi beklemiyordu, pizza da sipariş etmemişti. Babası hafta sonu evde olmayacaktı; komşular da ertesi güne kadar, tabii o da

hatırlarlarsa, onu kontrol etmeye gelmeyeceklerdi. Oyun konsolundakini çıkarıp başka bir disk taktı.

Kapı tekrar çaldı.

“Tamam, tamam. Patlama!” Bozulan oyun konsolu için kimi araması gerektiğini düşünerek ağır ağır merdivenlerden çıktı. Asla AteşliNerys666 olmazdı ki o siber dünyada tanıdıklarının en akıllısıydı. Okuldaki teknoloji kulübü üyeleri yardım edebileceklerini düşünebilirdi ama işin doğrusu sorunu kendi çözemiyorsa onların halletmesi imkânsızdı.

Kapı tekrar çaldı. “Geliyorum!” Gözünü kısıp delikten baktı ama kimseyi göremedi. “Umarım bu bir eşek şakası değildir!” Yanıt alamayınca kapıyı araladı. Hâlâ kimse yoktu. Ayrıca Milwaukee’deki bu uyuşuk sokakta koşarak uzaklaşan gölgeler de görmemişti. “Kim o zili çalıp kaçan? Çıkın ortaya, ucubeler!” Hiç ses yoktu. Kimse yüzünü göstermedi ama yerde bir paket duruyordu.

Çoktan AteşliNerys666’yı suçlayarak, “Kesin köpek kaskası” diye homurdandı.

Paket, ayakkabı kutusundan küçük, yaklaşık on beş on beş genişliğinde bir küptü. Eskiden kolilere yapıldığı gibi kahverengi kesekâğıdıyla kaplanmış, ipe bağlanmıştı. İçinde ne olduğunu anlamak imkânsızdı.

Vestiyerden bir şemsiye kapıp paketi dürttü. İçinde ne patlayıp çatlayan ne de akıp sızan bir şey oldu. Şemsiyenin kıvrık ucuyla paketi kendine doğru çekip sapını ipe geçirerek en sonunda yerden kaldırdı. Üzerinde, adından başka hiçbir şey yazmıyordu. Alıcı adresi olmadığı gibi kesinlikle

ne iade adresi ne de posta damgası vardı. Hoş sıradan postalar gecenin köründe teslim edilmezdi ki zaten.

Bahçeye son kez göz atarak paketi alıp kapıyı kapattı ve kilitledi. Paketi inceledi ama nereden geldiğine dair hiçbir ipucu bulamadı. Dikkatle mutfığa götürüp masanın üzerine koydu. Lavabonun altında duran lastik eldivenlerle garajdan aldığı koruyucu gözlüğü taktı. Olabildiğince uzak durarak paketi açıp içindekini çıkardı.

Yeni bir akıllı saat. *Vay canına*. Saat şeklinde bir telefon, tıpkı televizyondaki Kurallarda yazdığı gibi. Bir de *nakit beş yüz dolar*.

Amanda saatle parayı alıp aşağıya indi. Sobe Oyununun Kuralları hâlâ ekrandaydı. Baştan başlayıp daha ciddi okumaya başladı.

Sobe Oyununun Amacı:

**Ebe tarafından Sobelenmeden önce
Ana Üsse ulaşmak. Eben, Sobe Oyununun
Lüks paketini satın aldı; yani
Sobelenecek olursan hiçbir fiziksel
tehlikede olmayacaksın. İyi şanslar.**

“Fiziksel tehlikede olmayacaksın” mı? Elbette olmayacaktı. Bilinen en iyi güvenlik sistemiyle korunan evinde yalnızdı. Bundan emindi çünkü sistemi kendisi geliştirmişti. Üstelik Kurallarda bahsedilen mecazi anlamdaysa da avatarı öldürülürse bu ona fiziksel olarak zarar vermezdi ki; yalnızca duygusal olarak canını acıtabilirdi. Kederden mahvolur, haftalarca bir şey yiyemez ya da uyuyamazdı. Ama –eninde sonunda– toparlanırdı.

Ana Üssünün koordinatları bu saatin
GPS'inde kayıtlı.

Gerçekten mi? Amanda GPS'in gösterdiği konuma baktı. Chicago. Union Tren İstasyonu. Altıncı hat. Nasıl yani? Chicago ne kadar uzaktı, yüz yirmi kilometre falan mı? Hayır, GPS'e göre yüz yirmi üç nokta doksan iki kilometreydi. Amanda da sabahın üç buçuğunda kalkıp oraya giderdi zaten kesin.

Sobe Oyununun Kuralları:

Amanda, her geçen saniye bunun arkasından Ateşli-Nerys666'nın çıkacağına daha da emin olarak hızla kurallara göz gezdirdi. Eğer onunla aptalca bir çocuk oyunu oynamak için sıcacık, rahat bodrumundan çıkacağını ya da bilmediği bir cihazı koluna takacağını sanıyorsa, delirmişti. Bilgisayarından rehberini açıp ezeli düşmanının adının üstüne tıkladı. Saniyeler içinde bağlantı kurulmuştu.

Beni terk ettiğini sandım, Tanrıça.

Sistemime ne yaptın?

Her zaman ne yapıyorsam, onu. Üstünlük kurdum.

Ciddiyim, yeni salak avatarını
ekranımdan kaldır, yoksa bedelini
ödersin.

Tanrıça, tekrar söylüyorum: Avatar
benim değil.

Senden başka kimse benimle böyle
uğraşmaz ki.

İnan bana, seninle uğraşmayı çok isterim
ki defalarca da uğraştım ama yemin
ediyorum: ASYALI AVATAR BEN DEĞİLİM.
Pekâlâ, inkâr etmeyi sürdür. Onu nasıl
sileceğimi bulunca senin peşine
düşeceğim.

Tanrıça, ne olduğunu bilmî...

PeruTanrıçası13, Nerys'le bağlantıyı kesti. Onun oyu-
nunu oynamayacaktı. Ayaklarını yere vurarak tekrar yukarı
çıktı, gecenin o saatinde ne iyi gider diye düşünerek buz-
dolabına baktı. Hiçbir şey iştah açıcı görünmemişti. Belki
dondurma olabilirdi. Bu daima iyi bir fikirdi.

Tam dondurmaya uzanıyordu ki yeni saati çaldı.

@ayisigikitap

Brandy

“Hakem ne zaman arayacak?” İki dakikada bir cevapsız olup olmadığını kontrol eden Brandy Inkrott yeni akıllı saatine baktı. Ne arama ne mesaj ne de başka bir şey vardı. Seçimini yapalı saatler olmuştu. Bu kadar uzun süreceğini bilse yatardı ama artık onun da bir anlamı kalmamıştı. “Yakında iletişime geçeceğini söylemişti.”

“Hadi tatlım...” Uyuklayan annesi kalktı. “Neden bir şeyler yemiyorsun?”

“Aç değilim.”

“Oyun başladığında enerjiye ihtiyacın olacak.”

“Başlarsa tabii.” Kendini odadaki en yumuşak koltuğa attı, annesinin finosu da zıplayıp Brandy’nin yüzünü koklamaya koyuldu. Kız, köpeği ittirdi. Yere düşen hayvan viyakladı.

Annesi küçük köpeği kucağına aldı. “Brandy! Bu Şeker’in suçu değil ki...”

“Onu benden uzak tut o zaman. Babişko, kadın ne zaman arayacak?”

Babası bilgisayarından başını kaldırıp, "Her an arayabilir canım" dedi.

"Sağ ol, çok yardımcı oldun gerçekten."

Televizyonla on altıncı yaş günü partisinde çekilmiş devasa fotoğrafının asılı olduğu iki duvar arasında sabırsızca volta atmayı sürdürdü. Onca rötuştan sonra fotoğraf artık pek de ona benzemiyordu ya umurunda değildi. Nasıl görünmek istediğini, nasıl görünmeyi hak ettiğini sergiliyordu.

Telefonu çaldı. Ekranı bakmadan yanıtladı. "Alo? Hakem?"

"Bran?"

Brandy ofladı. "Chanel, beni rahatsız etmemeni söylemiştim."

"Hâlâ aramadı demek, ha?"

Spor kulübünden tanıdığı Chanel, Oyunu bir ay önce oynamıştı. Hakeme Brandy'yi öneren de oydu. Oyunun, Brandy'nin bayılacağı bir şey olduğunu biliyordu, ayrıca Hakem de yeni oyuncu getirenleri fazladan bir Oyunla ödüllendiriyordu.

"Hakem aramak bilmedi."

"Her şeyi tam olarak ayarlaması gerekiyor. Hazır olduğu an arayacaktır, gerçekten."

"Umarım yanılmıyordur."

"Yanılmıyorum."

Telefon öterek bekleyen bir arama olduğunu haber verdi. Brandy bu sefer ekrana baktı, arayan Hakemdi. "Kapatmam lazım, Chan."

“İyi şanslar!”

Brandy derin bir nefes alıp aramayı yanıtladı.

Hakem, “Oyunun başlama vakti neredeyse gelip çattı” dedi. “Kuralları saatine gönderiyorum. Hepsine harfi harfi-ne uymalısın, yoksa cezalandırılırsın.”

“Evet, tamam, her neyse. Ne zaman başlayabilirim?”

“Avin şu anda okuyor. Yerini aldığı anda başlayacak. Sen de zamanı geldiğinde peşine düşeceksin.”

“Ana Üs nerede?”

“Sen harekete geçtiğinde konum da iletilecek.”

Brandy kaşlarını çattı. Koordinatları bilse avantajlı başlayabilirdi.

Hakem sanki kızın düşüncelerini okumuşçasına, “Ana Üssün koordinatlarını bilmek sana bir üstünlük sağlamaz” dedi.

“Onu Ana Üste bekleyebilirdim.” Salak kızı kovalayarak telef olmasına gerek yoktu ya.

“Evet ama bu stratejiyi kullanırsan, hemen hemen kesinlikle kaybedersin.”

“Ama onu Sobelediğimde kazanırım, öyle değil mi? Oyunu bitirmek için Ana Üsse gelmesi gerekiyor.”

“Onu Sobeleyerek kendi Bireysel Hedefine ulaşacaksın; Nihai Hedefe değil.”

“Nihai Hedef nedir?”

Hakemin gülümsediği sesinden okunuyordu. “Kuralları oku, Brandy.” Ardından bağlantı kesildi.

Brandy güçlkle soludu. “Yüzüme kapattı!” Ekrandaki *Arama Sonlandırıldı* iletisini kapatarak Tekrar Arama tu-

şuna bastı ama karşısına numaranın kullanım dışı olduğunu bildiren bir bant kaydı çıktı. “Babişko!”

“Efendim tatlım?”

“Onu arayamıyorum!”

“Sana ne yapmanı söyledi?”

“Kaybedeceksin dedi.”

Babası kaşlarını çattı. “Tam olarak bu kelimeleri mi kullandı?”

“Eh, Nihai Hedef’e ulaşamayabileceğimi söyledi.”

“O neymiş?”

“Bilmiyorum. Kuralları okumamı söyledi.”

Babası bekledi ama Brandy başka bir şey demeyince iç çekti. “Kurallar geldi mi?”

“Ah.” Brandy saatine baktı; ekranda bir yeni mesaj iletisi vardı. Üstüne tıklayıp bilmek istediği şeyi açıklayan bölüme gelene dek sayfayı hızla aşağı kaydırıldı.

Sobe Oyununun Nihai Hedefi:

Ana Üsse ulaşamadan Avını Sobeleyerek Bireysel Hedefine ulaşsan da başka iki Ebeye karşı da oynuyorsun. Avını her kim ilk Sobelerse bedava bir Oyun kazanır. Avını her kim en son Sobelerse yetkililere teslim edilir.

Gerçek bir Av Oyununda bir kimsenin peşine düşüp cinayet işleme teşebbüsüne kanıt olarak sözleşmeyle fatura bilgileri emniyet güçlerine gönderilir.

“Babişko!” Babasına saati gösterdi. “Bundan haberin var mıydı?”

Babası okuma gözlüklerinin ardından ekranı inceledi. “Tehlikeleri olacağını biliyorduk. Üstelik Hakem de zarar görebilir; o yüzden bu tehditleri hayata geçireceğini sanmam. Hadi şimdi talimatların hepsini oku. Lütfen.”

“Ama hapse girebileceğimi bilmiyordum!”

Babası tekrar iç çekti. “O halde sonuncu olmamak için çabalamalısın.”

“Sen bu işi halledebilirsin. Onlara rüşvet verebilirsin.”

“Bazı şeyler parayla satın alınamaz, tatlım.”

Brandy’nin annesi, “Peter...” dedi. “Bunu ben de bilmiyordum. Hâlâ devam etmeli miyiz sence?”

Adam tekrar, “Tehlikeleri olacağını biliyorduk” dedi. “Hadi şimdi talimatların hepsini oku. Lütfen.”

Brandy derin bir nefes alıp saatinin ekranını aşağıya kaydırды.

Sobe Oyununun Kuralları:

Sen Ebesin. Avını Sobelemek için
istediğin her kaynağı kullanabilirsin
ancak oynadığın Oyunun kanunlara
aykırı olduğunu, yakalanacak olursan
Oyunun hiçbir yasal güvence
sağlamayacağını unutmamalısın.
Avınla aranda doğrudan hiçbir iletişim
olmayacak.
Oyunda olmayan hiç kimseye zarar

veremezsin. Sivil zayıf olması
durumunda doğrudan Oyun Dışı kalarak
yetkililere teslim edilirsin.
Başladıktan sonra Oyun durdurulamaz.
Bu, vazgeçmek için son şansın. Oyundan
ayrılmak istiyorsan bu mesajı VAZGEÇ
yazarak yanıtla. Oyunun tasarlanması
için ödenen ücretin iadesi
yapılmayacaktır.

“Babişko.”

“Hı?”

“Hâlâ vazgeçebilirmişim.”

“Bunu istiyor musun?”

“Bilmiyorum...”

Babası bilgisayarını Brandy’ye çevirdi. Ekranda daha o
hafta yapılan mezuniyet balosunda kraliçe seçilen kızın fo-
toğrafı vardı. O, Brandy değildi. Onun olması gereken yer-
de, hiçbir özelliği olmayan, sıradan, *iyi* bir kız duruyordu.

“İstersen vazgeçebilirsin. Boşa giden para önemli değil.
Ama seni bir daha asla böyle bir Oyuna sokmam.”

Annesi, “O kızın, Brandy’mizi nasıl geride bıraktığını
hâlâ anlayamıyorum” dedi. “Şunun saçına bak. Üstelik fon-
döten bile sürmemiş.”

“Anne, kimse fondöten sürmüyor.” Makyaj dolabının
demirbaşı fondöten olan annesi hariç tabii. “Ama haklısın.
Benim yerime o kız orada olmamalıydı!”

“O halde Oyunda kalıyor musun?” dedi babası.

“Kalıyorum.”

Kuralların ikinci sayfasına geçti.

Sobe Oyununun Başlangıcı:

Avin Oyuna başladıktan otuz dakika sonra Başla sinyali ile birlikte Avının başlama noktasıyla Ana Üssün koordinatları gönderilecek. O andan sonra her yarım saatte bir Avının konumu bildirilecek. Ona yetişip Sobelemek için adımlarını önceden tahmin etmelisin. Nihai Hedefe ulaşmak için Avını ilk Sobeleyen kişi olman gerektiğini yeniden hatırlatırız. İyi şanslar, Brandy! En iyi olan kazansın.

Brandy, annesinin haklı olduğuna karar verdi. Oyun için enerjiye ihtiyacı vardı.

“Mirabelle!” diye bağırdı.

Uykusuzluğu yüzünden okunan hizmetçi koşturarak odaya girdi. “Buyurun, Bayan Brandy?”

“Pizza istiyorum. Peyniri bol olsun.”

Laura

Laura kaçmayacaktı. Kaçamazdı. Gecenin bir körüydü; saat *üç buçuktu*. Daha şimdiden bitap düşmüştü ve ölüme korkuyordu. Ailesi çoktan deliye dönmüş olmalıydı. Onlara, mısır tarlalarıyla çevrili ıssız bir yerde tek başına olduğunu ve arabasının çalındığını nasıl açıklayacaktı?

Hık.

Olan buydu: Silah zoruyla araba hırsızlığı. Sobelemekle ilgili tüm o tuhaf şeyler de hikâyeydi. Eski bir Vosvos'u çalmak için uydurulmuş gerçekten çılgın ve karmaşık bir hikâye.

Bileğini döndürüp saatin klipsini çekti ama açılmadı. Ne denediyse işe yaramadı; adamın dediği gibi gevşediği de yoktu. Kordonu tutup çekiştirdi, eğdi, büktü ama saati kolundan çıkarmakta hiçbir ilerleme kaydedemedi.

Telefonu inceledi. Eğer çıkaramıyorsa o da kullanırdı. Ailesini aramaktan ne alıkoyabilirdi ki onu? Kurallar aramayacağını söylüyordu tabii ama yok artık daha neler! Tüm bunlar şakaydı, değil mi? İğrenç, korkunç bir şaka! Ailesini arayacaktı, ödleri kopacaktı, gelip onu alacaklardı. Hikâye de Oyun da böylece sona erecekti.

Henüz cep telefonu olmadığından basitçe 2 rakamına basarak hızlı arama yapamadığı ilkokul günlerinden ezberinde kalan ebeveyninin numarasını tuşladı ama hattın diğer ucunda çalma sinyali yerine bir ses duydu.

“Merhaba, Laura. Ben, Hakemim.” Karşıdaki kadının sesi sakin, duygusuz ve buyurgandı.

“Kim?” Hıçkırdı.

“Korktuğunu biliyorum, Laura, gerçekten. Şu anda yaşananlar hakkında da hiçbir fikrin olmadığını biliyorum. Ama Kuralları okudun, değil mi?”

“Sen kimsin?”

“Laura, bilmen gereken tek şey, Hakem olduğum. Bu Sobe Oyununu ben yönetiyorum.”

“Ne oyunu? Kim başlattı? Ben oynamak istemiyorum.”

“İstemediğini biliyorum. Ama bu senin kararına bağlı değil. Şimdi, beni dinle: Aileni aramaya çalıştın.”

“Beni bulacaklar. Arayıp aramamam bir şey değiştirmez.”

“Yerinde olsam yakın zamanda bulmalarını beklemezdim. Kayıp olduğundan bile haberleri yok.”

“Saatler önce, işten çıkar çıkmaz evde olmalıydım.”

“Wenger’ların evindeki işinden mi? Doğru. Ne sevimli çocukları var. Wayne, Piper bir de ufaklık. Melody’ydi sanırım, değil mi?”

Laura nefesini tuttu. “Wenger’lar hakkında ne biliyorsun?”

“Şu an bir önemi yok. Mühim olan şu: Ailen gerçekten de işin bittikten sonra eve gelmeni bekliyordu ama bu planlar değişmeden önceydi.”

“Kaçırılmamdan mı bahsediyorsun?”

“Ne kadar da nahoş bir kelime. Bu bir Oyun. Ayrıca hayır, bu gece arkadaşın Rosie’nin evinde kalmaya karar vermenden söz ediyorum. Rosie seni davet etti, ailen de bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Onlar şu anda Rosie’lerde oturmuş, erkekler hakkında dedikodu yaptığını sanıyorlar. Yani, en azından Jeremy hakkında.”

Laura endişeyle hızla nefes alıp vermeye başlayınca hıçkırıkları geçici bir süre durdu. “Jeremy mi?”

“Elbette. Ne kadar tatlı bir çocuk. O da seni Rosie’lerde sandığı için şu anda uyuyor.”

“Rosie onlarda olmadığını biliyor.”

“Tabii biliyor. Jeremy ile dışarı çıktığını düşündüğü için ailen sorsa bile onların evinde olduğunu söyleyecek.”

“Buna inanmaz ki.”

“Çok ikna ediciydin.”

Laura bankın kenarını sıkıca kavradı. Başı dönüyordu, tüm dünya dönüyordu. Keşke hattın diğer ucundakinin telefonu kapatmasını sağlayıp ailesini arayabilseydi.

“Telefona bak, Laura.”

“Ne?” Dikkatini toplamaya çalışarak başını iki yana salladı.

“Telefon diyorum. Ona bak.”

Laura bileğini döndürdü. Ekranda evlerinin önden çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Sonra arka bahçe belirdi, ardından da küçük erkek kardeşlerinin odasının penceresi.

Laura düşmemek için banka uzandı.

“Ya buna ne dersin, Laura?” Hakemin sesi, saatin minik hoparlöründen açık seçik duyuluyordu. Görüntüye başka bir pencere geldi: Jeremy’nin yatak odasının penceresi. “Eminim erkek arkadaşını burada huzurla uyurken, rüyasında seni görürken hayal edebilirsin. Ah, bir saniye, hayal etmene gerek yok. İşte, bak.”

Ekranı karanlık bir görüntü belirdi ama Laura’nın, yatağında yatan Jeremy’yi seçebileceği kadar aydınlıktı.

“Onun *odasında* mısın?”

“Tabii ki hayır, seni şapşal kız. *Kameram* odasında. Olanlar hakkında en ufak fikri yok; hiçbir tehlike altında da değil. Tabii onu, aileni ya da herhangi bir arkadaşını aramakta ısrar etmezsen. Unutma, eski telefonun elimizde. Rehberindeki herkesi biliyoruz.”

Gözleri yaşlarla doluğu için Laura artık ekranı göremiyordu. “Anlayamıyorum.”

“Elbette anlamıyorsun. Anlamana gerek de yok. Unutmaman gereken tek şey ailenle arkadaşlarını aramayarak onları koruyabileceğin.”

“Peki ya bana ne olacak? Gerçekten biri beni öldürmeye mi çalışıyor?”

“Ah, evet. Zaten bütün mesele de bu, öyle değil mi? *Bana ne olacak? Ölecek miyim? Benim gibi birinden kim bu kadar nefret edebilir?* Yerinde olsaydım çevremi dikkatle inceler, seçeneklerimi belirlerdim. Çok olmasa da olanların hepsi de uygun opsiyonlar. Zamanı geldiğinde kullanırsan Sobelenmeden Ana Üsse ulaşmak için bir şansın olabilir. Hoşça kal, Laura. İyi şanslar. Cömert olduğum için Hakeme telefon

hakkını kullanmış saymayacağım ve bu düşüncesiz hareketin yüzünden aileni cezalandırmayacağım. Ama bir daha olmasın, yoksa acısını onlar çeker. Bunu istemezsin, değil mi?”

Laura, “Hayır” diye fısıldadı.

“Akıllı kız. Şimdi hazırlan. Başlama zamanı yaklaşıyor.” Hat kesildi; ekranda Arama Sonlandırıldı yazısı belirdi.

Laura titremesini durdurmak için kolunu sıkı sıkı tuttu. Telefonun çalmasını ya da bir mesaj veya fotoğraf gelmesini; neden gecenin köründe bir başına korku içinde ıssız bir tren istasyonunda oturduğunu açıklayacak bir şey gönderilmesini diledi. Kollarını bedenine dolayıp bankın üstüne ileri geri sallanırken telefonun çalmasını istemediğini fark etti. Eğer çalacak olursa bu birilerinin ona Başla dediği –artık ne demekse– anlamına gelecekti ve buna hazır değildi.

Ansızın uykusuzluk sorun olmaktan çıktı. Şimdi tüm damarlarına kan hücum etmiş, duyuları açılmıştı. Hakem uygun seçenekleri olduğunu söylemişti. Ne olduklarını bulmak zorundaydı. Çünkü istese de istemese de bu Oyun oynanacaktı.

Ulaşması gereken Ana Üssün yeri saatinin GPS’inde kayıtlıydı. Kurallar öyle diyordu. Sistemi açıp konuma baktı: Chicago şehir merkezindeki Water Tower Place, yani bir alışveriş merkezi.

“Water Tower Place’e nasıl gideceğim?” diye sordu saate. Plastik sundurmanın altında sesi kesildi.

Saat yanıt vermedi.

GPS oraya yürüyerek –bunun için fazla uzaktı–, trenle ve arabayla nasıl ulaşılacağı hakkında fikirler sunuyordu.

Laura doğruldu. Arabayla. Başını sundurmanın altından uzatıp ileride duran iki arabayı inceledi. Arabalar karanlıkta, sessizce duruyordu. Derin bir nefes alarak sundurmanın altından çıkıp kaldırımın kenarından arabalara doğru yürüdü. Arabaların birinde onu izleyen birileri olabilirdi.

Arabalarda hareketlilik olmadığından emin olmak için birkaç metrede bir duruyordu ama tek görebildiği, parka serpiştirilmiş sokak lambalarının araba camlarındaki yansımalarıydı. Çok geçmeden daha yakın olan arabaya varmıştı ama önce diğerine gitmenin iyi olacağına karar verdi. Arkasında onu izleyen biri var mı diye endişelenerek ilk vardığı arabayı incelemek istemiyordu.

Eski, gümüş Toyota'ya sokuldu. Arabanın haşatı çıkmış, sürücünün pek çok açıdan liberal olduğunu gösteren çeşitli çıkarmalarla bezenmişti. Laura bunları önemsemedi. Tek umursadığı bu liberalin o sırada arabada olup olmadığıydı. Gizli gizli aracın arkasına yanaştı ama tek görebildiği karanlıktı.

Bunu yapabilir miydi? Mecburdu. Ona kadar sayıp kendini harekete geçmeye zorlayarak saatinin ışığıyla arabanın içini aydınlattı. Tuttuğu nefesini bir anda bıraktı. Fastfood çöpleri, CD kutuları, bir ceketle çorap tekinden başka bir şey yoktu. Kontakta anahtar da göremedi... Zaten de beklemiyordu.

Kapıları açmayı denedi. Hepsi kilitliydi. Yedek anahtar bulma ümidiyle el yordamıyla tekerlek yuvalarıyla tampunun altını yokladı. Yere yatıp saatinin ışığını arabanın alt takımlarına bile tuttu. Nafile. Kalkıp hayal kırıklığı içinde

üstünü silkeledi. O kadar dağınık ve liberal olan bir araç sahibinin en azından kapılardan birini kilitlemeyi unutmasını beklerdi insan.

İlk denemesinde korkusunu yendiğinden ikinci arabaya yaklaşmak daha kolay oldu. Bu daha yeniydi; Ford'un bir modeliydi. İçi pırıl pırıldı; dışında da tek bir çıkarma bile yoktu. Kapılar yine kilitliydi; bulabileceği bir yere gizlenmiş yedek anahtar da yoktu.

Morali bozulan Laura sundurmaya döndü. Hakem seçenekleri olduğunu söylemişti; tek seçeneği değil. Laura saatin arama kutusuna Manhattan, Illinois, tren istasyonu sözcüklerini girdi; ekranda sefer saatleri belirdi. Aha! Sabah ilk tren saat dörtte gelecekti, yani on dakika sonra. Bu tren onu dosdoğru şehre, Water Tower Place'ten yalnız birkaç sokak uzağa kadar götürebilirdi. Cebinde yalnız nakit para olduğundan, ebeveyninin kredi kartını da kullanamayacağından internetten bilet alma şansı yoktu; o yüzden doğrudan kondüktöre ödeme yapması gerekecekti. Bunu yapabileceğini düşündü. Kondüktör sırf bileti yok diye genç bir kızı gecenin köründe trenden indirecek değildi ya!

Bir çift far, sundurmanın yan kısmını aydınlatınca Laura ayağa fırladı. Bu, çoktan izini sürmeye başlayan Ebe olabilir miydi? Telefonunu kontrol etti ama Oyunun başladığına dair herhangi bir bildirim yoktu. Araba park etti; içinden ellerinde evrak çantalarıyla takım elbiseli iki adam indi. İşe gitmek için henüz çok erkendi. Laura kaşlarını çatı. Hem de günlerden cumartesiydi. İnsanlar sahiden cumartesileri güneş doğmadan işe mi gidiyorlardı? Dertleri

neydi? Yoksa Oyunun bir parçası mıydılar? Tüm olup bite-
nin içinde miydiler?

Adamlar sundurmanın altında onu görünce şaşkınlık-
larını gizlemediler.

İçlerinden biri, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Bir anda Laura’nın aklına, Oyuna dahil ettiği herkesin
tehlikeye gireceğini açıkça bildiren Kurallar geldi. Kimseye
bunu yapamazdı. Hele de orada... Oyunun başlayacağı yer-
de gözlemlendiğini tahmin ettiği için.

“Trende bilet alıp alamayacağımı biliyor musunuz?”

“Elbette. Kondüktörden alabilirsin.”

“Harika. Teşekkür ederim.”

Adamlar belli ki Laura’nın evden kaçıp kaçmadığından
emin olamadıklarından birbirlerine baktılar.

“Ben iyiyim.” Gülümsemek için kendini zorladı. “Ger-
çekten. Sadece... Sadece büyükannemi ziyarete etmek için
erken bir uçağa bineceğim.”

Adamlar başlarıyla onaylayıp gülümsedilerse de kuş-
kuyla kızın oturduğu banka, ayaklarının dibine baktılar.
Laura, bir genç kızın bavulsuz seyahat etmesinin ne kadar
tuhaf olacağını fark etti. Adamlar orada değilmiş gibi dav-
ranarak başını öne eğdi. Onları bu işe bulaştıramazdı. Eş-
leri, aileleri, evcil hayvanları ve bir hayatları vardı. Kendini
kurtarmak için onları feda edemezdi.

Hık.

Trenin düdüğü duyulunca adamlar platforma yöneldi-
ler. Laura da onları takip etmek üzere ayağa kalktı.

Telefonu çaldı.

Tyrese

Olduğu yer –artık her neredeydiyse– zifiri karanlıktı. Roth –ya da adı her neyse– konumu hakkında dürüst davrandıysa Illinois’daydı. Arabadan atıldığından beri tek bir araç bile geçmemişti ki gecenin bir yarısı olduğundan bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ne ay gökyüzünü aydınlatıyordu ne de görüş alanında herhangi bir bina veya sokak lambası vardı. Tyrese ya kendisinin ya Ebenin öleceğini bildiren açıklamayla birlikte Kuralları tekrar okudu.

Ebe... Onu kim öldürmek isteyebilirdi ki?

Aslında bunu isteyeceklerin uzun bir listesi vardı: Okuldaki rakipleri; sahadaki rakipleri; ayrıldığı veya aldatıldığı ya da her ikisini de yaptığı kızlar; dostu sanıp yanıldığı oğlanlar; Tyrese’in katılmayı reddettiği Gary’deki bir çetenin üyeleri; sekizinci sınıftan beri görmediği, teşhis edilmemiş bir psikopat olan babası... Şiddete başvuracak fazlasıyla seçenek vardı. O dünyadan uzaklaştığını sanmıştı. Hepsinden kaçmak için çok çaba sarf etmişti. Bugün artık mükemmel bir makine olan bedenini yontarak, ne paha-

sına olursa olsun kendini tamamen basketbola adayarak, büyükannesiyile yaşayıp uyuşturucudan, alkolden, aptalca eşek şakalarından, onu da kendileriyle birlikte aşağıya çekecek eziklerden uzak durarak...

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Mühim olan tek şey Oyundu. Başla sinyalin beklemesi söylenmişti ama Ana Üs-sün koordinatları elindeydi, kaçmasını engelleyecek kimse de yoktu. Oyunun Kuralları vardı elbet ama bu zamana dek ona hep, biri uyarana kadar sert ve hızlı oynanması öğretilmişti. O da öyle yapacaktı.

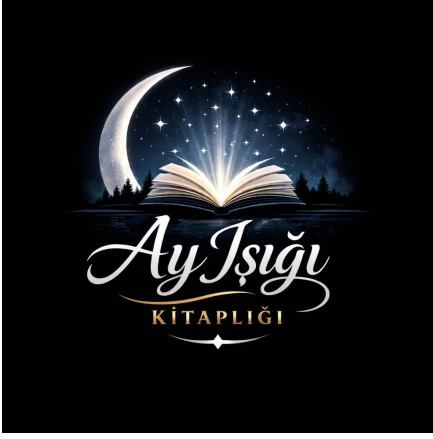
Büyükannesini ya da Çığırkan'ı aramayacaktı. Zaten ne yapabilirlerdi ki? Büyükannesinin ödünü koparırdı; Çığırkan aklını oynatırdı. Tüm dünya da öğrenirdi. Üstelik Kurallara göre öyle bir durumda Çığırkan veya büyükannesi ölürdü. Bu işi kendi başına halletmeliydi. Hiçbiri Oyunu kazanmak için onun kadar donanımlı değilken sevdiği insanları tehdit eden belirli Kurallara karşı gelmeye hazır değildi.

Telefonun pusulası kuzeyi, Tyrese'in gitmesi gereken yönü gösteriyordu. Hafif tempoyla başladıktan sonra biraz daha hızlandı; depar atmıyordu ama süratliydi. İleride, uzaktan bir çift far göründü. Gelen daha şimdiden Ebe olabilir miydi? Koşarak bir şeyi mi harekete geçirmişti? Saklanacak bir yer bulmak için karanlığı taradı ama hiçbir yer yoktu. Yalnızca hasat edilmiş mısır tarlaları, geniş bir düzlük, boş bir ufuk... Ve bir de hendek.

Tyrese, kuru çıkmasına sevindiği hendeğe girip çömeldi. Aracın giderek yaklaştığını duyabiliyor, karanlığı aydın-

latan farları görebiliyordu. Işığın gözlerinden yansıyıp yerini ele vermemesi için başını öne eğdi. Ses yükselip yanından geçti; araç güneye doğru devam ederken tonu değişti. Roth'un Cadillac'ı değildi; fazla gürültülüydü.

Ortalık sessizleşince Tyrese yolun iki tarafını da görebildiği kadarıyla kontrol etti. Etrafta başka far yoktu. Hendekten çıkıp yeniden koşmaya başladığı sırada beklediği mesaj geldi.

04.00

Merhaba, Avlar. Ben Hakeminizim.

Zaman geldi.

Dikkat.

Hazır.

Başla.

Amanda

Aptal AteşliNerys666. Ona bulaşmanın bedelini ödeyecekti. Katılmayı kabul edecek kadar şapşal olduğunu düşünerek aptalca bir oyun hazırlamıştı. Üstüne üstlük televizyonu ile oyun konsolunun kontrolünü ele geçirip, aptal bir saat gönderecek kadar ileri gitmişti. Hoş, muhteşem bir telefonda ya ama yine de...

Amanda, başlamasını bildiren mesajı alınca Nerys'i arayıp paylamak için alt kata koştu. Çocuk hâlâ masum olduğunu iddia ediyor, kız ona inanmadığı için de sinirleniyordu. Hepsi oyunun bir parçasıydı tabii.

Acıkmış ve gıcık olmuş halde yeniden yukarı çıktı. Sanki daha fazla bilgi verilseydi bile her şeyi bırakıp Oyna başlayacaktı. İnternette tanıştığı bir egomanyağı mutlu etmek için gecenin bir saatinde kendini sokağa atıp Sobe oynayacak hali yoktu. Bir kere en başta Nerys'i mutlu etme gibi bir isteği yoktu zaten. Daha çok onu bulup öldürmek istiyordu. Sanal ortamda, elbette.

Birkaç tane hazır börek ısıtırken aldığı çocukça mesajı açıp inceledi. Artık canı dondurma istemiyordu; daha doyurucu bir şeye ihtiyacı vardı. Börekler ısınınca bir tane de Red Bull alıp hepsini kaptığı gibi o kendini beğenmiş, cinsiyetçi pislik Nerys'i bir kerede nasıl mat edeceğini bulmak için bodruma indi. Tek pişmanlığı onu saf dışı etti mi kendine yeni bir düşman bulmak zorunda kalacak olmasıydı. Ama bu sefer Nerys çizgiyi aşmıştı.

Yiyeceklerini sehpaye koyup düşünmek üzere arkasına yaslanıp oturmuştu ki gözü televizyonda daha önce fark etmediği bir şeye takıldı: Geri sayan bir saat. 23.48 dakika. 23.47, 23.46. Bu da neyin nesiydi? Nerys gerçekten sırf geri sayım yüzünden kendini tehdit altında hissedip düşünmeden hareket edeceğini mi sanmıştı?

Bir kez daha televizyonun fişini çekerek ekranı kararttı; dünyayı Nerys'in başına yıkmak için bilgisayara yöneldi. Telefon titredi. Önce tereddüt ettiyse de saati alıp mesajı açtı, ekranda bir kronometre belirdi. 23.36... 23.35. Yok artık, o adi evdeki tüm teknolojik aletleri mi ele geçirmişti?

"Androit kılıklı Nerys, seni bir elime geçirirsem..." Nerys'in bilgilerini girdi ama bilgisayarı internete bağlanmadı. Sistemine nasıl bir virüs yerleştirmişti? Muhtemelen bir tür siber saldırı yazılımıydı. Bunu tahmin etmeliydi. O serserinin bilgi birikimini kötüye kullanması an meselesiydi zaten.

Daha en baştan Nerys'e nereden bulaştığını anımsamaya çalışarak çenesini ellerine dayayıp ekrana baktı. Çok oyunculu bir oyunda çevrimiçi tanışmışlardı. Ülkedeki en

yüksek on skora sahip, en iyi oyuncuların katıldığı bir yıldızlar topluluğu etkinliği idi. Amanda'yla Nerys kendilerinin diğer herkesin toplamından daha zeki olduklarını fark ettiklerinde daha oyunun başlarında işbirliği yaptıklarından sona kalanlardı. Diğer tüm oyuncuları yok etmişlerdi. Tıpkı Açlık Oyunlarında, en sonunda aralarından bir kişinin hayatta kalacağını bilmelerine rağmen zayıfları öldürmek için birlik olan o çocuklar gibi.

Amanda böylece Nerys'le oyunun sonuna gelmiş, kendi geçici avatarıyla Nerys'inkinin harika bir takım olduğunu, turnuvadan ortak şampiyonlar olarak çıkacaklarını, hatta belki gerçek hayatta ya da en azından siber arkadaş olabileceklerini düşünmüştü. Ama Nerys'in onun hislerini paylaşmadığı ortaya çıktı; eline geçen ilk fırsatta da uyarı atışı bile yapmaksızın Amanda'nın avatarını paramparça etti. Kızın avatarı *pat* diye ölüvermişti.

Elbette oyun dünyası acımasızdı. Elbette bunun olacağını öngörmeliydi; ama istememişti. Sonunda onun gibi düşünen, oyunların yaratıcı ve çoğunlukla tuhaf ayrıntılarını takdir eden bir rakip bulmuştu. Ama böyle olunca mahvolmuş, her zamankinden daha yalnız hissetmişti.

Amanda zekiydi; hatta kendisinden daha zeki birini tanıımıyordu ki bu da talihsizlikti. Çocukluğunun büyük bir kısmını olduğundan daha az zekiymiş gibi davranarak geçirmişti. Sınav notlarını saklardı, hatta bilerek hata bile yaptığı olmuştur ama öğretmenleri fark etmiş, babası da duygu sömürüsü yapmaya başlamıştı. Eğer potansiyeline ulaşamazsa babasının onu üniversiteye göndermeye nasıl gücü yeterdi? Ne de olsa o çocuğunu yalnız başına büyü-

ten, kızına istediklerini verebilmek için düşük pozisyonlu işlerde –kimi zaman aynı anda iki ya da üç işte– çalışan, göçmen bir babaydı. Amanda’nın da hak ettiği –ya da en azından babasının onun hak ettiğini düşündüğü– eğitimi alabilmesi için kendi üzerine düşeni yapması gerekiyordu. Bu da Amanda’nın sınavlarının hepsinden tam puan alması, üst seviye sınavlara girmesi anlamına geliyordu. Üstün dereceleri birden fazla üniversiteden tam burs almasına yetiyor da artıyordu ama babasıyla öğretmenleri onun yakasını bir türlü bırakmıyordu.

IQ’sundan nefret ediyordu. Normal, orta düzey zekâya sahip, bir sürü ayakkabısıyla cumartesi akşamı bir çocukla dışarı çıkacağına sevinen bir kız olmak için neler vermezdi... Ama o dünya Amanda’ya göre değildi. Eninde sonunda kendi yerini oyun dünyasında bulmuştu. Erkekler, oyun seven kızlardan Uhura’nın eteğinden giymedikleri sürece pek hoşlanmadığından başlarda onu kabul etmekte zorlanmışlardı. Ama Amanda, erkeklerin her yerde olduğu gibi burada da zeki kızlardan çekindiğini anlamıştı. Oyun oynamayı seven erkekler de inekti elbette, yine de beyinlerini kontrol eden testosterondur. Yani, aşağı yukarı öyleydi. Thor gibi giymiş ama aslen Quark’a daha çok benzeyen bir erkeği ciddiye almak çok zordu.

Böylece babasını mutlu etmek için ödevlerini yapıyor, geriye kalan zamanda da siber dünyada takılıyordu. Siber dünyada fen bilgisi öğretmenin –her ne kadar iyi niyetli de olsa gerçek dünyada bu ya başını derde sokar ya da onu normalden daha görünmez kılardı– onu örnek göstermesi,

kaşlarına mücevher takması, saçlarını parlak mora boyatması ya da not ortalamasının 4.2 olması ve daha lise bir-
deyken üniversite giriş sınavından, ilk denemede tam puan
alması bile kimsenin umurunda değildi.

Nerys'in onu sırtından bıçakladığı turnuvadan sonra
Amanda dünyanın her köşesinden insanı yendiği en yeni
FIFA'dan, *Halo*'ya, *Assassin's Creed*'e dek normalde takıldı-
ğı çevrimiçi oyunlara dönmüştü. Karşısındaki her rakip ona
sıkıcı gelmiş, satın aldığıının ilk birkaç saatinde bitirince
her oyunun keyfi kaçmış, herkesin bayıldığı oyunlardaysa
yalnızca hatalar gözüne çarpar olmuştu. Yılın en iyi oyunu
ödülünü kazanan *Batman* serisi bile onu tatmin etmemişti.

Siber dünyayı birçok farklı kılıkta dolaşmıştı: Elfler,
hayaletler, ninnilerde geçen karakterler... Bunların hep-
si hayatını daha eğlenceli ya da en azından daha az sıkıcı
kılma çabasıydı. Ama hiçbir işe yaramamıştı, her seferinde
yine can sıkıntısından bunalmıştı. Sonunda PeruTanrıça-
sı13 avatarını yaratmış, bu avatar da Amanda'nın ikinci ki-
şiliği olmuştu. Göz kamaştırıcı, atletik, nefes kesecek kadar
güzel ama bir o kadar da mütevazı. Ve tabii ki yenilmez.
Amanda sonunda uğraşabileceği, hayatına anlam kazan-
dıracak bir şey bulduğunu hissetmişti. Günden güne ava-
tarını geliştirmiş, kendi dünyalarını yaratmış, siber alanda
gidebileceği her yeri gezmişti. PT13, Amanda'nın en yakın
–belki de tek– arkadaşı olmuştu.

Ta ki Nerys onu bulana kadar.

Amanda, birlikte mücadele ettikleri yarışmada kimliği-
ni saklamak, diğer katılımcılar tarafından bulunmamak için

sahte bir ad kullanmış, Nerys onun avatarını öldürdükten sonra da –sahte olanlar da dahil– tüm bilgilerini oyunun sisteminden silmişti. Nerys’in ona ulaşabilmesinin imkânsız olması gerekirdi. Ama işte tüm heybetiyle Nerys karşısında, birlikte oynama isteğiyle oyun konsolunda belirmişti. Tam olarak şu cümleyi kurmuştu: “Gelip oynayabilir miyim?”

Sistemine birçok güvenlik duvarıyla kalkanı kurup Nerys’in de Uslu Durma Anlaşması imzalaması konusunda ısrar ettikten sonra Amanda tek bir oyun oynamayı kabul etmişti. Nerys, Amanda’nın ondan istedikleri karşısında kızın deli olduğunu düşünmüştü: A) Küfür etmek yok; B) Cinsel içerikli göndermeler yapmak yok; C) Birbirlerinin biricik, özel yapım, çok katmanlı avatarlarını öldürmek yok. Geri kalan her şey serbestti. Ama en önemli şart: D) Alçakça yollarla birbirinin gerçek kimliğini bulmaya çalışmak yok. Bu da aslında siber araştırma yok demekti. Nerys biraz söylendikten sonra kabul etti. Amanda’ya kendi yaptığı karma oyunları gösterdi; o andan sonra da Amanda bir kez bile arkasına bakmadı. Nerys anlaşmaya uyduğundan Amanda’nın onunla oynamayı bırakması için hiçbir sebep yoktu. Nerys onu çileden çıkarıyor, sinirlendiriyordu ve tam anlamıyla hormonları tarafından yönetilen tipik bir eril örneği idi; ama inanılmaz bir sanallık anlayışı vardı, Amanda’yı böylesi tamamlayacak bir partner daha yoktu.

Ta ki bugüne dek. Anlaşmaya tamamen aykırı olan bu saçmalıktan sonra artık Nerys’le bir işi olmazdı.

Geri zekâlı.

Akıllı saate baktı. 21.15. Lanet olası geri sayım. 21.13. Geri sayım sıfıra ulaştığında ne olacaktı? Nerys mi kazanacaktı? Hayatında gördüğü en aptalca oyundu. Eğer Sobe oynamak istiyor idiyse, tam olarak ne beklediğini daha iyi açıklaması, kızın sistemini de çökertmemesi gerekiyordu. Eğer oğlan oyunu başlatmazsa nasıl sanal Sobe oynayacaklardı ki?

Her neyse. Ağzına bir parça börek attı. Belki de bu, bugünlük oyun oynamayı bırakması için bir işaretti.

Kucağında yemeğiyle kanepeye kuruldu; televizyonu internetten yayın moduna alarak PBS kanalını açtı. Ama bir İngiliz dizisinin rahatlatıcı sesleri yerine aynı tuhaf Asyalı avatarın ona önden başlama şansını yitirmek üzere olduğunu söyleyen sesini duydu; cinsiyetsiz yüz de televizyonun ekranını kaplamıştı. Salak avatar.

Televizyonu kapatıp okunmayı bekleyen bir sürü fantastik roman yüklediği iPad'ine geçti. Nerys sistemine sızmasın diye kablosuz internet bağlantısını kapattı, yastıklarına gömülüp kitabın ilk sayfasını açtı.

Akıllı saat odanın diğer ucunda bir köşede, sıfıra doğru geri sayıma devam ediyordu.

Laura

Tren, Laura'nın durumunda birisi için ne kadar olursa o kadar yatıştırıcıydı. Gölgelerle ışıkların arasında kırsal hızla akıp giderken kızın gözleri kapandı, başı pencereye dayandı. Tekerlerin raylardaki tıkırtısıyla rüzgârın uğultusu, korkudan ödü patlayan, kafası karışık bir genç kızın bile uykusunu getirmeye yeterliydi. Tabii saat sabahın 4.15'i olduğundan bu pek de şaşırtıcı değildi. Ama aptal hıçkırıkları yüzünden bir türlü gerçek uykuya dalamıyordu.

Yalnızca bir vagon kullanıma açıktı; Laura da binenleri görebilmek için en arkaya oturmuştu. Hattın ilk durağı Manhattan olduğundan o âna dek sadece kendisi ve onunla birlikte trene binen iki adam vardı. Bundan sonra da şehir merkezine kadar trenin çok fazla dolmasını beklemiyordu. Hem cidden, kim cumartesi o kadar erken saatte işe giderdi ki?

Jeremy, Laura'nın ebeveyni, erkek kardeşleri, hatta güya o gece evinde kaldığı Rosie bile uyuyordu. Laura'nın da uyuyor olması gerekirdi. Cumartesiye önce küçük kardeşlerinin futbol maçını izleyerek, sonra da Jeremy'yle bir-

likte sinemadaki yeni X-Men filmine giderek geçirecekti. Jeremy uzun süredir Wolverine'i yeniden ekranda göreceği günü iple çekiyordu. Çizgi roman kahramanları tam olarak Laura'nın ilgi alanına girmiyordu ya oyuncular yakışıklıydı, filmler de Jeremy'yi mutlu ettiğinden kız buna çok da aldır-mıyordu.

"Biletiniz, hanımefendi?" Elinde delgeçiyle yanında bi-ten kondüktör Laura'nın düşüncelerinden sıyrılmasına ne-den oldu. Kadın da Laura kadar uykusuz görünüyordu ama yine de gülümsüyordu.

"Bir bilet alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette. Nereye gidiyorsunuz?"

Hık.

"Chicago şehir merkezine."

"Union İstasyonu mu?"

"Evet, lütfen."

Kondüktör bilet fiyatını söyledi, Laura da adamın ver-diği parayla ödeme yaptı. Kadın delinmiş bir bileti koltuğun tepesindeki plastik bölmeye yerleştirdikten sonra bir an te-reddüt ederek, "Her şey yolunda mı canım?" dedi.

Laura'nın gözleri bir an hüznünlense de kendini gülüm-semeye zorladı. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Pek de iyi görünmüyorsun."

Laura gözlerini kırpıştırarak kadına baktı. Böyle bir cümleye nasıl karşılık verilirdi ki?

"Eğer kaçırıyorsan, sana yardım edebilirim tatlım. Se-ninle ilgilenecekleri bir yer biliyorum."

Laura da öyle bir yer biliyordu; ismi de evdi. Ama oraya gidemezdi, yoksa herkesi tehlikeye atardı. Tıpkı, Hakem şüphelenmeye başlamadan başından savmazsa bu kadını da atacağı gibi. Tabii Hakemin olanları bilme ihtimali varsa. Trendeki güvenlik kameralarına erişimi var mıydı acaba? Laura buna delalet kırmızı ışıklar arayarak etrafına bakındı.

“Tatlım, lütfen söyle bana. Yardıma ihtiyacın mı var?”

Laura arkasına yaslandı. “Gerçekten iyiyim. Ama teşekkür ederim.”

Kondüktör ikna olmuşa benzemiyordu ama ne yapabilirdi ki? Laura on yaşında falan değildi ya. Kızın biletine hafifçe vurarak iki adamın çoktan koltuklarındaki bölmeye yerleştirdikleri biletlerini delmek üzere uzaklaştı. Onlarla da ilgilendikten sonra vagonun önündeki yerine geçip bir sonraki durağa varmayı beklemeye koyuldu. Laura, kadının ona bakmamaya çalıştığının ama pek beceremediğinin farkındaydı.

Hık.

Bir sonraki durakta bir grup insan daha trene binince kondüktör dikkatini onlara yöneltti. Laura da aralarında endişelenmesini gerektirecek biri olup olmadığını düşünerek özenle onları inceledi. Çoğu takım elbiseleri ve evrak çantalarıyla işe giden insanlar gibi görünüyordu. Sadece bir tanesi eşofman giymişti; muhtemelen spor salonuna gidiyordu. Hem de *cumartesi*.

Laura akıllı saatindeki Kuralları yeniden okudu. Başla sinyalinin otuz dakika sonra Ebeye Laura’nın konumuyla Ana Üssün koordinatları gönderilecekti. Henüz sekiz daki-

ka olmuştu. Manhattan'dan Union İstasyonu'na ulaşmanın ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Otuz dakikadan uzun muydu? Kısa mıydı? Laura'nın başlangıç konumunu öğrendiğinde Ebenin onu bulması ne kadar sürerdi? Eğer Kurallara güvenecek olursa –ki bu da *şüpheliydi*– ilk bildirim gönderilene kadar Ebenin, Laura'nın başlangıç yerine dair hiçbir bilgisi olmayacaktı; yani Ebenin o konuma gitmesi ya da Laura'nın nereye gittiği hakkında tahmin yürütmesi gerekecekti.

Eğer kendisi Ebe olsaydı da Avının –bir başına ve araçsız– başlangıç noktasını öğrenseydi, Avının trene atlayıp doğrudan Chicago'ya gittiğini varsayardı. Belki de Laura'nın planını değiştirmesi gerekiyordu.

Tren duraklardan yolcu almak için dura kalka tıngır mıngır ilerlerken, vagon tamamen dolup da biri yanına oturana dek Laura neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Yanına oturan kadının onunla konuşmamasını umarak olduğu yerde büzülüp iyice kenara çekildi. Kadın onunla konuşmadı; Laura'dan ve problemlerinden tamamen bihaber, iPod'unu dinleyerek aşk romanını okuyor, sakız çiğneyip şişirip patlatıyordu. Kadının üstünde yaka kartlı ve “EverKleen” logolu bir üniforma vardı. Laura'nın burnuna limon kokusu çalındı.

Hık.

Laura gözünü saatinden ayırmıyordu. Başlama sinyalinin üstünden geçen süre otuz dakikaya yaklaştığında bir sonraki durağı kollamaya koyuldu. İşaret tabelalarını görür görmez ayağa kalktı. “Affedersiniz.”

Kadın onu duymadı.

Laura kadını dürttü. “Affedersiniz.”

Kadın bacaklarını kenara çekti, Laura da boşluktan geçerek koridorda ilerledi.

Kondüktörün olduğu yere geldiğinde kadın, “Union İstasyonu’na gittiğini sanıyordum” dedi.

“Fikrimi değiştirdim.”

Kadın, defterinden sayfa koparıp üzerine bir şeyler karaladı. “Bahsettiğim yerin telefon numarası. Ayrılmaya hazır olana dek sana sahip çıkarlar. Peşindekilerin ebeveynin olması ihtimaline karşın onlara bile söylemezler.” Laura’nın biletini alıp delgeçiyle bir delik daha açtı. “Eğer bu hatta devam etmeye ya da başka bir trene binmeye karar verirsen bu bileti kullanabilirsin.”

Laura yaşaran gözlerini gizlemeye çalışarak, “Teşekkür ederim” dedi.

Tren yavaşladı, kondüktör kapıyı açtı. Binmek için durakta bekleyen insanlar şaşkınlıkla kapının önünden çekildiler. Belli ki sabahın o saatinde birilerinin o durakta inmesine alışık değillerdi. Laura trenden inip platformda durdu. Yolcular trene binince kondüktör de trene çıktı, kapıyı kapatırken gözlerini Laura’nın üzerinden ayırmadı.

Laura teşekkür etmek için elini kaldırıncı görevli de ona el salladı. Tren istasyondan ayrıldı.

Şimdi ne olacaktı?

Laura platform sundurmasının altına girip zaman çizelgesine baktı. Sonraki trene bir saat vardı. Belki bu o kadar da iyi bir plan değildi çünkü bir saat çok uzun bir süreydi. O zamana kadar Ebe nerede olduğunu öğrenecekti. Ban-

ka oturdu ama Ebe, bir sonraki trenle peşinden geliyorduy-
sa orada açık hedef olacağını fark etti. Etrafına bakınarak
saklanacak bir yer aradı ama en mantıklısı, biri kamyon üç
aracın bulunduğu otoparka gitmekti. Laura, alarm olduğu-
na dair bir işaret var mı diye kontrol ederek kamyonun ar-
kasına tırmanıp trenden görülemeyeceği yükleme kapağına
doğru döndü. Öyle yorgundu ki uyuyakaldı. Ancak saati –
Ebeye tam da nerede olduğunu ileten konum bildiriminin
gönderildiğini işaret ederek– titreyince sıçrayarak uyandı.

Uyumamalıydı. Ayrıca orada da kalamazdı. Ebe peşin-
deydi.

İlk istasyondaki adımlarını yineleyerek park halinde-
ki araçlarda anahtar olup olmadığını kontrol etti. Bu kez
eski bir Taurus'un tekerlek yuvasına gizlenmiş bir anahtar
bularak başarıya ulaştı. Anahtara baktı. Bunu gerçekten ya-
pabilir miydi? Araba çalabilir miydi? Ama bu tam olarak
çalmak sayılmazdı, öyle değil mi? Zimmetine geçirmek gibi
bir niyeti yoktu. Birilerine arabanın nerede olduğunu söy-
leyebilir, hatta başka bir tren istasyonuna bile bırakabilirdi.

Evet, öyle yapacaktı.

Derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtığında bur-
nuna hemen sigara, köpek ve ne olduğunu anlayamadığı
başka bir şeyin kokusu geldi. Belki de en iyisi arabayı bir
oto yıkamaya bırakmaktı. Arabayı çalıştırdı. Çıkardığı ses
de tıpkı kokusu kadar nahoştı... Kız içten içe bir sonraki
istikametine kadar dayanmasını diledi.

Demin kullandığı tren hattını takip edemeyeceğini fark
ederek hızla park yerinden çıktı. Ebe, kesinlikle yolu gözet-

liyor olacaktı. Hemen arabayı yolun kenarına çekip Chicago demiryolu işletmesinin internet sayfasına girdi. Bulunduğu noktadan yirmi kilometre uzaklıkta başka bir hattın durağı vardı. Uygulamaya göre oraya gitmek on altı dakikasını alacaktı. Öyleyse... Şakaklarını ovdu. Eğer bir sonraki konum bildirimine kadar yerinde kalırsa Ebe, hâlâ önceki hatta yolculuk ettiğini, gelecek treni beklediğini düşünebilirdi. Ama Laura tekrar konum bildirimini gönderilene dek – saatine baktı– on iki dakikasını feda ettiğinden Ebe aradaki mesafeyi epey kapamış olacaktı. Buna değer miydi? Riskli bir girişimdi. Hem ilk bildirim o treni işaret ettiği için Ebe, çoktan yola koyulmuş olmalıydı. Yarım saatten kısa sürede o istasyona gelip sonra da yeni treni bulamazdı, değil mi?

Eğer Hakem doğruyu söylüyor da Ebenin aldığı ilk bildirim az önceki idiyse...

Laura riski göze almaya karar verdi. Saat beş bildirimini gönderilir gönderilmez gaza basıp park yerinden uzaklaştı.

04.30

Robert

Robert Matthews kapı, pencere ve kendi odası arasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Babası cam masada oturmuş kahvesini yudumlayıp dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Annesi ise Indiana'nın Gary şehrindeki evlerindeydi. Kocasıyla büyük oğlunun Alaska'da geyik avına çıktıklarını sanıyordu. Av konusunda haklıydı ama hangi eyalette oldukları ve ne avladıkları konusunda yanılıyordu.

Robert'ın küçük kardeşi Matty de onlarla gelebilmek için yalvarmıştı. Robert çocuğa hak veriyordu. Abisiyle babası harika bir macera yaşarken annesiyle evde kalmak ona güç gelecekti. Ama Robert, kardeşinin de eğlenceye katılmasına izin vermelerini önerdiğinde babası, bunu düşünmenin bile aptalca olduğunu söylemişti. Robert aynı fikirde değildi. Matty yalnızca on iki yaşında olabilirdi ama salak değildi. Sır saklayabilirdi. Hem Robert'ın kazanacağına gerçekten inanan birinin varlığı da hoş olurdu. Başkaları ne

derse desin ya da Robert maç sırasında ne kadar yedekte beklerse beklesin, Matty onun basketbol takımının yıldızı olduğunu düşünüyordu.

Ama bu sefer Robert, Oyunu taraftarsız oynamak zorundaydı. Matty'ye geyik avının tehlikeli olduğunu, avlanma ruhsatı almak için de en az on altı yaşında olmak gerektiğini açıklamıştı. Bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama küçük kardeşini, en azından bu seferlik, gelemeyeceğine ikna etmek için aklına gelen tek şey buydu. Belki *Alaska*'ya bir sonraki gidişlerinde Matty de Oyuncu olabilirdi.

Tanıdığı, aynı şekilde onu da tanıyan birinin peşine düşmekte ısrar ettiği için, Hakem Alaska yalanının Robert'ı korumanın tek yolu olduğunu öne sürmüştü. Robert birkaç haftasını ara ara imalarda bulunarak, ödevlerini öğretmenlerinden önceden isteyerek, soğuk havaya uygun av malzemeleri satın alıp herkesin göreceği fotoğraflar paylaşarak evde ve okulda altyapı hazırlamakla geçirmişti. Robert'ın ilişkilerini ilerletmek için tüm çabalarına rağmen hâlâ yalnızca arkadaşı olan Ashley ona kulak koruyuculu yün bir şapka bile almıştı. Şapkayı takınca ahmak gibi gözüküyordu ama kız çok sevimli olduğunu söylemişti. Eğer Ashley'nin hoşlandığı buysa, şapkayı takacaktı.

“Broadstreet'in çoktan sinyali almış olması gerek” dedi Robert. “Hakem neden aramadı?”

“Zamanı geldiğinde arar.” Babası gözlerini bilgisayarından ayırmadı.

Robert, “Hazırım” dedi. “*Hazırım.*”

“Ben de senden kurtulmaya hazırım. Otur ya da en azından çeneni kapa.”

Robert pencerenin önünde durup şehre baktı. Oyunun sona ereceği yer Chicago olmalıydı. Ya Hakem başlangıç yeri olarak da orayı seçtiyse? Hakemin oyunu bu kadar kolaylaştıracağını sanmıyordu, yine de kendini her ihtimale hazırlamak istiyordu. Ayrıca bölgede Robert’ın ya da en azından babasının, tanınmayacağı kadar büyük başka neresi olabilirdi ki? Babasının yüzü neredeyse bir yıldır reklam panolarıyla seçim kampanyası ilanlarındaydı. İnsanlar hiçbir yerde peşini bırakmıyorlardı. Babasının neden siyasete girmeye karar verdiğini anlayamıyordu. Hiç kimse asla mutlu olmuyordu, bir şeyler yaptırabilmek içinse türlü yalakalık gerekiyordu. Robert hayatını böyle geçirmek istemiyordu. Ama hayırlı bir evlat olarak üzerine düşenleri yapmıştı; gönderilmesi gereken mektupları zarflara yerleştirmiş, ziyarete gelen önemli insanları etkilemek için şöminenin üzerine asılan aile fotoğrafları için poz vermişti. Gelecek seneyi sabırsızlıkla bekliyordu. Evden kurtulup üniversiteye gidecek, babasından olabildiğince uzaklaşacaktı. Matty’yi özleyecekti ama kardeşi onu ziyarete gelebilirdi. Küçük Kardeşler haftasında yurttan birlikte kalırlardı; bir şekilde hallederlerdi.

Ama en çok da üniversitenin basketbol takımına girmek için sabırsızlanıyordu. Sonunda, yetenek avcıları, üniversite temsilcileri ve amigo kızlarla arasına Broadstreet girmeden oynayabilecekti. Hepsi de “şehrin yoksul mahallelerinden çıkmış” ve “yokluktan gelen yıldız”ın peşindeydi. Ne saçmalık! Aslında Broadstreet o kadar çok şeye sahipti ki...

Robert'ın babası, "Illinois'un koçu tekrar yazdı; neden onunla iletişime geçmediğini merak ediyormuş" dedi. "Üç hafta önce ona yanıt vermeni söylemedim mi sana?"

Robert, "Söyledin" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Evet efendim, söylediniz."

"Ee, o zaman?"

"Vaktim olmadı." Robert azarlanmayı bekleyerek gerildi. Ama öyle bir şey olmadı. Onun yerine babası ayağa fırlayıp Robert'ı gömleğinden yakaladığı gibi duvara çarptı.

"*Vaktin olmadı mı?*"

Yumruklarını sıkan Robert, babasının o kendini beğenmiş, bakımlı suratını yumruklamayı her şeyden çok dileyerek tepeden adama baktı. Robert'ın cüssesini, yapılı İskandinav görünüşünü kimden aldığına dair hiçbir fikri yoktu. Babası da formunu korurdu ancak oğlunun ne boyuna ne geniş omuzlarına hatta ne de koca ellerine sahipti. Babası zenginlikle soyluluk timsaliydi. En önem verdiği şeyler bunlardı. Yakın çevresindekilerde bu niteliklerin bulunmasına çok dikkat ederdi, özellikle de ailesinde. Robert'ın annesi de iriyarı değildi. Annesi sürekli zayıflama kampı ya da günlük spa seansları veya ihtiyacı olmayan başka şeylere katılıp duran ufak tefek bir kadındı. Matty de minikti; küçük bücürük. Robert onun yaşındayken çoktan ebeveyninin boylarını geçmişti.

"Açıkla!" Babasının öfkesi de tıpkı pahalı parfümü gibi etrafa yayılıyordu.

Robert acele etmeden odanın diğer tarafındaki şatafatlı kanepenin arkasına geçti. “Bu hafta sonu olacakları düşününce iyi bir fikirmiş gibi gelmedi. Bu hafta sonu her şeyi değiştirecek.”

“Tam olarak neyi değiştirecek?”

“O artık yolumda olmayacak.”

“Tamam, Broadstreet gitti diyelim. Tüm hayatının değişmesini mi bekliyorsun?”

“Zaten amaç da bu değil mi?”

Babası elleri kalçasında, gözlerini tavana dikti. “Bak, Robert, Tyrese Broadstreet iriyarı, atik...”

“Ben de öyleyim.”

“...ve yetenekli. Tyrese Broadstreet bir atlet... Hayır, aslında Tyrese Broadstreet bir yıldız.”

Robert kanepenin ahşap kenarını kavradı. “Ben de yıldız olabilirim.”

“Başka bir hayatta belki... O potansiyeli görselerdi senin de peşine düşmezler miydi sanıyorsun? Neden yetenek avcıları geldiğinde konuşmak istedikleri yalnızca tek kişi var sence? Ya da maçlarınızdan sonra önünde sıra oluşturdıkları bir kişi? Kaşının gözünün güzelliğinden değil ya.”

Ama güzelliğinin de payı vardı elbet. En azından Ashley öyle demişti. Hatta, hangi kelimeyi kullanmıştı? Muhteşem. *Kendini kötü hissetme, Robert. Tyrese Broadstreet’in muhteşem olması senin hatan değil.*

Robert, “Beni isteyen üniversiteler de var” dedi.

“Hayır, onlar beni ve paramı istiyorlar.”

“Beni arıyorlar. Benimle konuşuyorlar. Basketbol hakkında.”

“Sonra da benimle konuşuyorlar. Para hakkında.”

“Çünkü Broadstreet sahadayken benim oynadığımı görmüyorlar.”

“Robert...” Babası ellerini kaldırıp pes edencesine geri indirdi. “Neye istersen ona inan. Belki de haklısındır. Belki bu hafta sonu her şeyi değiştirir. Alaska’daki av gezinden döndüğünde bir de bakmışsın ki artık yıldızsın, tüm üniversiteler seni istedikleri için soyunma odasında bile peşini bırakmıyor. Bundan daha imkânsız şeylerin olduğunu da gördük.” Masaya oturdu. “Ama ben olsam buna bel bağlamazdım.”

Robert hızla arkasına döndüyse de otel odasında, kullanmayacağı yatak odasından başka gidecek yer yoktu. Babasıyla bunları konuşmaya niye zahmet ettiğini bile bilmiyordu.

Babası onu anlamıyordu ama Robert biliyordu: Eğer bu Oyunu kazanırsa –hayır, *eğer değil; kazandığı zaman*– hak ettiği ilgiyi görecekti. Ve babasının parası için değil; kendisi ve basketbol için görecekti.

Evet, görecekti.

“Robert.”

“Ne?”

“Telefonun çalıyor.”

Robert telefonunu çıkardı.

Tyrese Broadstreet kaçmaya başlamıştı.

Charles

Charles, “Kız kaçmadı” dedi. Hakem aramadan da neler döndüğünü kavramak için dâhi olmaya gerek duymayacak kadar zaman geçmişti aradan. Her geçen dakika öfkesi artarak ve Hakemin sunacağı mazeretleri dinlemeye gitgide daha da gönülsüz halde, telefonun çalmasını bekliyordu.

Hakemle yaptığı anlaşmada Avının detaylı profilini görmekte ısrarcı olmuştu. Aldığı paket Avın hayatını tehlikeye atmadığından Hakem de bu isteğini kabul etmişti. Ayrıca Charles fazladan da para ödemişti.

Amanda Paniagua bilmece gibiydi. Ufak tefek, pek öyle ahım şahım olmayan bir kızdı; tabii beyni hariç. Charles için önemli olan tek şey de buydu. Amanda, Notre Dame’ın Kamburu dahi olsa, Charles umursamazdı. Tek istediği iyi bir Oyundu.

Hakemin cinsiyetsiz avatarı ekrandaydı. “Belki de olduğumuz kadar zeki değildir. Bilgisayar onu seçmekle hata etmiş olabilir; gerçi bu üç milyonda bir ihtimal.”

“Hata yok. İstedığım kişi o. Korkup paldır küldür hareket etmektense büyük olasılıkla mantıklı bir şekilde düşünüyordur. Muhtemelen ne olup bittiğini çözebileceğine de kanaat getirmiş, simülasyonu sonlandırmak için çoktan işe koyulmuştur. Sanal dünyada harika işler başarmış, o yüzden eline şans geçtiğinde gerçek dünyada da aynısını yapabileceğini sanıyorum. Belki biraz uyum sağlaması gerekcek ama yine de denemesini istiyorum.”

“Şu anda hem Bireysel hem de Nihai hedeflere ulaşarak Oyunu kazanabileceğinin farkındasın, değil mi? Kız evde oturuyorken onu Sobeleyebilirsin.”

Charles, “Bu da paramı geri isteyeceğim anlamına gelir” dedi. “Ödeme yaptığım deneyim bu değil.”

Hem de hiç değildi. Beynini çalıştırıp böylece öfkeli bir sosyopata dönüşmemek için son çare olarak Oyunda yer almıştı. Okul artık onu zorlamıyordu, eski arkadaşlarından hiçbirisi de zekâ gerektiren herhangi bir faaliyette onunla boy ölçüşmeyi hayal dahi edemezdi. Üniversiteyi, Mensa’ya³ katılmayı, çevrimiçi oyun oynamayı, hatta çöpçatanlık sitelerini bile denemişti ama sitedeki kadınların, yaşça kendi jenerasyonundan büyük olsa bile, daha zeki olmadıklarını öğrenmişti. Ebeveyni, Charles’ın normal bir yaşam sürebileceğine dair ümidini çoktan yitirmişti. Ayrıca kendileri de epey zeki olmalarına rağmen onun seviyesine yaklaşamıyorlardı.

Ona “yardım edeceği” söylenen başka pek çok şeyi denemişti. Spor, diyet, seyahat... Kitap bile yazmıştı; ancak bu

3) Mensa: Yüksek IQ topluluğu. [ç.e.n.]

deneyimle ilgili tek sorun, yazdıklarını ondan başka kim-
senin anlayamamasıydı. Basitleştirmişti ama buna rağmen
ebeveyni bile kitabın ne hakkında olduğunu anlayamamıştı.

Arkadaş çevresine gelince, neredeyse yok denebilirdi.
Sosyal medyayı denemişti ama kendi zekâ seviyesinin çok
altında insanların paylaştığı, hiçbir işe yaramayan, saçma
sapan onca şey karşısında hayret ve sıkıntıyla deliye dön-
müştü. Umursamaya çalışmıştı ama işin aslı, diğer insan-
ların hayatı hiç de ilginç değildi. Birlikte vakit geçirmeye
katlanabildiği tek kişi, ona “Charlie” diye hitap eden ve asla
onu “anlamaya” çalışmayan büyükannesiydi. Evvelki sene
öldüğünde, Charles’ın normal insanlarla tek bağı da kop-
muştu sanki.

En sonunda çeşitli akademik bağlantılar aracılığıyla
Singapur’dan, tıpkı onun gibi kendine uygun insanlar bul-
makta zorluk çeken biriyle tanışmıştı. Bir süre iletişimi
sürdürmüş, astrofizikten Antik Sümerli sanatçılara dek pek
çok konuda sohbet etmişlerdi. Ancak neticede inanılmaz
–ve Charles için talihsiz– bir şans eseri adam bir kadın-
la tanışmış, bu da yollarının ayrılmasına neden olmuştu.
Charles’a kusura bakmamasını ancak artık onunla eskisi
kadar sık konuşamayacağını söylemişti. Dediğine göre ar-
tık... mutluydu. Ancak, hayatının romantik faslına kapılıp
gitmeden önce Charles’a bir hediye vermişti: Hakemin ile-
tişim bilgileri.

Hakem, “Anlıyorum” dedi. “Bu Oyun şu âna dek seni
hayal kırıklığına uğrattı. Ne yapmamı istersin?”

“Bu benim işim değil” dedi Charles. “Bana iyi bir Oyun kurman için sana tonla para ödedim. Eğer Oyunu da benim planlamamı bekliyorsan, dediğim gibi paramı geri isteyeceğim. Size üstün bir ürün beklediğim için geldim. Bana garanti verildi. Size ödediğim ücret ortalamanın hayli üstündeydi; hatta bana sorarsanız fahiş bir fiyattı.”

Avatar başıyla onayladı. Bu ifade ona çocuğunu sabırla dinleyen bir ebeveyni anımsatmıştı... ya da öyle olmadığı halde sakın gibi davranan sabırsız bir ebeveyni.

Hakem, “Ben halledeceğim” dedi.

“İyi.”

“Kız kaçmaya başladığında haber veririm.”

“Bekliyorum.”

Amanda

“Nihayet.” Amanda okumayı bıraktı, çalışıp çalışmadığını görmek için oyun konsolunu bağladı. Salak Asyalı avatar ile geri sayım sonunda ekrandan kaybolmuş, yerini AteşliNerys666’yla en son kapıştıkları dünyaya bırakmıştı. PeruTanrıçası13 tam takım zırhıyla ekranda belirdi. Amanda avatarını kendi etrafında 360 derece döndürdü ama azılı düşmanı ortalarda yoktu.

Mikrofonlu kulaklığını kaptı. “Nerys, orada mısın?” PT13 hiçbir yanıt alamayınca, Nerys’in gizlendiği bilinen en son noktaya gitti. Aslında –PT13’ün uzun süredir bu yerin varlığından haberi olduğundan– burası daha çok birlikte takıldıkları bir mekân haline gelmişti. Amanda, manzaranın şehir merkezindeki harabelerden Hobbit köyüne geçişini izledi. Nerys’in en sevdiği bar ekranda belirdi; PT13 belli bir mesafeden durup içeri baktı. İçeride bir cüce, iki insan ve düşük seviyeli bir büyücü ile birkaç Hobbit vardı. İlginç bir gruptu. İnsanları tarattı ama içlerinden hiçbiri Nerys’in karmaşık yapısına sahip değildi. Nerys bu karak-

terleri yaratmış olabilirdi ama dış görünüşlerine bakılınca yan karakterler oldukları hemen anlaşıyordu.

PT13 bir tepenin arkasına gizlenip herhangi bir canlı ya da silah var mı diye etrafı tarattı. Şüpheli herhangi bir şey bulamadı; birtakım izler vardı ancak bunlar Nerys'in programın içine yerleştirdiği Uzay Yolu dizisindeki iyon kalıntıları olabilirdi. Tarayıcısını kapadı. Neredeydi bu çocuk?

PT13 gönülsüzce bara yöneldi. Pek ona göre bir yer değildi. Sarhoş adamlarla –insan ya da diğer türlerde– pek iletişim kurmazdı; sanal bile olsalar. Tolkien'in aklı başında, mantıklı bir Elf'ini her zaman tercih ederdi, özellikle de Orlando Bloom'un canlandığı Legolas'ı.

Yıkık dökük, ahşap binanın önünde duraksayıp Nerys'in içeride olduğunu işaret eden herhangi bir şey duyabilmek için dinledi. Ama tek duyduğu, şarkı söyleyen adamlarla birinin çaldığı davulun sesiydi. İç geçirdi. Belki de dışarıda beklemesi daha iyi olurdu. Ne de olsa Nerys er ya da geç gelecekti.

Ama onun planı da buydu belki: PT13 otururken onu bulup yok etmek.

PT13 ufku tarayıp etrafını gözledi, genellikle tercih ettiğinin tam tersi yönde bir başka tümseğe koştu. Yerde bir çukur buldu, üzerine Zırh Büyüsü yapıp beklemeye koyuldu.

Amanda esneyip gerinerek oyun koltuğunda arkasına yaslandı. Nerys bir an önce gelse iyi olurdu yoksa Amanda uyumaya gidecekti ve görkemli bir çatışma şansını kaçıracaktı. Bir de onu korkutabileceğini düşünmüştü Nerys, ne kadar ahmaktı.

Yarı uyur yarı uyanık beklerken bir alarm çaldı. Bir şeyler PT13'ün alanına girmişti.

Amanda hemen uyanıp tespit edilemez tarayıcısıyla et-rafi inceledi. Nerys hâlâ ortalarda yoktu; bara yeni kimse gir-memişti, önünde ya da tepenin üzerinde kimse yoktu ki...

"Merhaba, Amanda Paniagua" kelimeleri bir anda ekranda belirdi.

Lanet olsun. Nerys onu bulmuştu. Gerçek *kimliğini*. Bir an duraksadıktan sonra, "Bana PeruTanrıçası13 de, seni sapık!" yazdı.

Bu ismin kısa süre içinde kullanımdan kalkacak olması ne kadar yazık.

Amanda koltuğunda doğruldu.

Ne demek istiyorsun? Ve gerçek adımlı nereden öğrendin? Ayrıca, şu andan itibaren işimiz bitti. Anlaşmamızı bugünkü kadar ihlal edeceğini hiç düşünmezdim. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bunun için hapse gireceksin. Hiç sanmıyorum. Artık gerçek ismin koruma altında değil; tıpkı sanal kimliğin gibi.

Amanda elindeki tüm koruyucu objeleri avatara fırlatıp Taştan Kılıcını çekip E-11 Patlayıcı Tüfeğini hazırladı.

Benimle mikrofondan konuş, seni aşağılık pislik.
Pekâlâ.

Bir tıkırtıdan sonra robotik, cinsiyeti belirsiz bir ses, “Merhaba canım” dedi.

“Sesin neden bu kadar garip? Ayrıca bana canım deme, seni sapık. Hemen çık ortaya. Yeni bir görünmezlik büyü falan mı buldun?”

“Büyüyü kendim yaptım, ayrıca sesim de her zamanki gibi.”

Amanda yeni birkaç ayar kodu girerek Ateşli-Nerys666’nın nasıl sakladığını bulmaya çalıştı. Kodlar arasında tanımadığı yeni bir dizi hariç hiçbir şey göremedi. Nerys’in haberi olmasa da Amanda’nın çoktan keşfettiği çocuğu temsil eden kod yoktu.

“Nerys?” Amanda’nın sesi titredi.

“Özür dilerim, Amanda Paniagua. Burada Nerys adında kimse yok. Kimden bahsediyorsun?”

Amanda’nın midesine bir ağrı girdi. “Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?”

“Akıllı saat eline geçti mi?”

“Onu gönderen sen miydin?”

“Güzel. Kuralları okudun mu?”

“Okudum ancak onlara uymayacağım.”

“İsteğinin bu doğrultuda olduğunun farkındayım. Bu durumda kurallara uymamanın sonuçlarına katlanacağını üzülerek belirtmek zorundayım.”

Amanda, ön kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlamaya çalıştı. Elbette kilitlemişti. Değil mi? Alarmı da yeniden kurmuştu?

“Bana burada ulaşamazsın.”

“Belki de. Ama katılmak için seni ikna etmenin başka yolları var.”

“Ne gibi?”

PT13’ün saklandığı yerin tam üzerinde bir şeyler parıladı. Bu parıltı, yavaş yavaş, o akşam gördüğü, cinsiyetsiz Asyalı avatarın şeklini almaya başladı. “Sevgili PeruTanrıçası13’e elveda de.”

“Ne? Hayır!”

Amanda tüm silahlarını ateşlemesine rağmen yabancının sırt çantasından bir mızrak çıkarıp zehre batırdıktan sonra PT13’ün durduğu oyuğa saplayışını çaresizce izledi. Zırh büyüsü bozulunca PT13 kalbine saplanmış mızrakla görünür oldu. Amanda programa yüklediği her tedavi büyüsünü kullandı ancak PT13’ün yaşamsal belirtileri gitgide düşerek sonunda tamamen sıfırlandı. Sanki elektrik çarpmış gibi parlayıp söndükten sonra ortadan kayboldu.

“Hayır!” diye fısıldadı Amanda. “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.” Gözleri doldu. “Neler oluyor? Sen *kimsin*?”

Asyalı avatar ona baktı. “Ben Hakemim. Şimdi Sobe Oyununa başlayacaksın. DarwinTohumu1 seni bekliyor.”

“Anlamıyorum.”

“Sıradan bir kız gibi konuşuyorsun.”

“Çünkü ben sıradan bir kıyım.”

Hakem, Amanda’ya ebeveynlere özgü, küçümser bir bakış attı. “Gerçekten bu konuya girmek istiyor musun? Okulundaki diğer kızlarla aynı olduğunu mu iddia edeceksin?”

Amanda buna nasıl yanıt vermesi gerektiğini bilemedi, özellikle de diğer kızlarla aynı olmayı *dilediği* için.

“Amanda, ihtiyacın olan araçlar verildi. Oyunun Kuralları sana iletildi. Oyunu oynamalısın.”

Amanda titreyen dudaklarını sabitledi. “Kim bu DarwinTohumu? Neden benimle oynamak istiyor?”

“Sen seçildin.”

“Kim tarafından? Sen mi? O mu?”

Avatar gülümsedi. “Kader tarafından.”

Amanda derin bir nefes alarak söylemek istediği her şeyi yuttu. Bu gerçek hayattı; fantezi değil. Kader tarafından mı seçilmişti? Hiç sanmıyordu.

“Bu oğlanı tanıyor muyum? Ebe dediğin kişi bir erkeksen tabii.” Çünkü Nerys gibi, bu isim de rumuz olabilirdi.

“Tanımıyorsun.”

“O zaman neden?..”

“Şimdi” dedi Hakem, “tartışmaya devam mı edeceksin, yoksa Oyuna başlamaya hazır mısın?”

“Gerçekten kaçmamı mı bekliyorsun? Dışarıda koşuşturmamı? Gerçekten mi?”

“Küçükken hiç Sobe oynadın mı?”

“Elbette.” En azından normalmiş gibi davrandığı günler olmuştu. Hatta o zamanlar normalliğine inanıyor bile olabilirdi.

“Öyleyse ne yapman gerektiğini biliyorsun. Şimdi Oyuna başlayacaksın. DarwinTohumu sayımın yeniden başlatılmasını kabul etti. Bu durumda geri sayımımıla başlayacaksın.”

Amanda ayağa kalktı. “İyi. DarwinTohumu1 oyun mu oynamak istiyor? Ona oyunu göstereceğim. Bana hiç meydan okumamış olmayı dileyecek.”

“Son bir şey daha, Amanda. Sana verilen saat var ya? Onu takmalısın.”

Amanda kol saatine baktı. “Buna mecbur muyum?”

“Evet, bu şekilde konumun belirlenerek otuz dakikada bir DarwinTohumu1’e iletilecek.”

“Cebime koysam olmaz mı?”

“Hayır, koluna takman gerekiyor. Oyun biter bitmez çıkarabilirsin. Ve sonrasında da sende kalabilir.”

“En azından bu salak oyundan bir kazancım olacak.”
Amanda saati koluna taktı, yakışmıştı.

“Oyun sırasında bu senin tek iletişim yolun olacak. Kendi telefonunu evde bırakmalısın.”

“Bu hiç adil değil.”

“Ailene veya arkadaşlarına ulaşmana izin verilmeyecek. Zaten telefonun devre dışı bırakıldı, bu yüzden hiçbir işine yaramaz.”

Amanda Droid telefonunu kaptı. Hâlâ çalışıyordu ama ana ekrandan başka hiçbir şey açılmıyordu. “Telefona ne yaptınız?”

“Bu, Oyunun Kurallarından biri.”

Amanda telefonunu öyle sıktı ki, telefon çatırdadı. Sonra onu dikkatlice masaya koydu. “Bu durumda, gideceğim yeri, trafik bilgilerini ya da her istediğimi internetten aramak için saati kullanabilir miyim?”

“Elbette.”

“DarwinTohumu1 yaptığım her şeyi öğrenecek mi?”

“Seni kovalayan Ebe, otuz dakikada bir konumunu öğrenmekten başka hiçbir şeyden haberdar edilmeyecek. Akıllı saati sana nasıl yardımcı olacaksa o şekilde kullanabilirsin. Ancak kişisel rehberinden kimseyle iletişime geçmemelisin. Unutma, rehberinde kimlerin olduğunu biliyoruz ve onlara ulaşmaya çalışsan da çalışmasan da onları izleyebiliriz.”

“Öyleyse DarwinTohumu1 benim ne yaptığımı bilemeyecek ama siz bu saati izliyor olacaksınız?”

“Hayır, biz babanla arkadaşlarının telefonunu izliyor olacağız.”

Amanda gözlerini devirdi. “Babam burada bile değil. Zaten bu tür şeylerden anlamaz da; tek yaptığı durmadan çalışmak. Onu bu işin içine karıştırmasanız olmaz mı? Zaten Sobe oyununa katılmaya vakti bile yok.”

“Kesinlikle bu işin dışında kalacak. Onunla veya rehberindeki kişilerle iletişime geçmek için herhangi bir adım atmayacağız. Onların Oyun dışında kalması tamamen sana bağlı.”

Bunun aslında pek de bir önemi yoktu. Zaten Amanda’nın tanıdığı kimse ona oyunlarda yardımcı olamazdı. Söz konusu kurnazlık olduğunda Amanda neredeyse tüm hayatı boyunca bunu tek başına başarmak zorunda kalmıştı.

“Başka bir sorum var. Dediğine göre saatte koordinatları verilen Ana Üs diye bir yer var. DarwinTohumu1’i,

Ana Üssün yerini öğrendiği andan itibaren oraya gidip beni beklemekten alıkoyan ne?”

“DarwinTohumu1 de başkalarına karşı yarışıyor. Avını Sobeleyen ilk Ebe, Oyunu kazanır.”

“Ne kazanıyorlar?”

“Bu seni ilgilendirmez ama güven bana, çabalarına değecek bir şey. Ebenin, bodrumunda boşa harcadığın bu yarım saat içerisinde seni Sobeleme hakkında feragat ettiğini unutma. Konumun ona bildirildiği anda Sobelenebilirdin.”

“Peki o zaman neden bunu yapmadı? DarwinTohumu1 oyunu kazanmış olurdu; biz de bu aptal durumdan kurtulmuş olurduk.”

“Çünkü DarwinTohumu1 onu zorlayacak bir şeyler istiyor Amanda; boş bir zafer değil. Güzel bir Oyun çıkarmasını bekliyorum.”

Her neyse. Amanda, *Call of Duty* oyunlarından fırlamış akılsız dronlar gibi olan bu avatar katilini tanımıyordu. Bu “hakeme” hiçbir şey borçlu değildi. Ama bunu ona söylemesine gerek yoktu. Hakemle DarwinTohumu1’in, oyuna katılmaya ikna olduğuna inanmalarına izin verecekti. Bu yeterli olurdu. “Başka bir şey var mı?”

“Sana bol şans diliyorum, Amanda Paniagua. En iyi olan kazansın.”

Vesaire, vesaire, vesaire...

05.00

Laura

Laura hızla bir sonraki tren istasyonuna sürerken içten içe polisin onu çevirmesini diliyordu ama bunun ailesine zarar vermekten başka işe yaramayacağını biliyordu. O yüzden bir yandan da hızlı ve tehlikeli araç kullanmaktan paçayı ele vermemeyi umuyordu. On üç dakikada, önceki durakta kaybettiğinden yalnız bir dakika uzun zamanda hedefine ulaştı. Konumunun tekrar gönderilmesine on yedi dakika vardı. Kalemle kâğıt bulmak için etrafı karıştırdıysa da McDonald's paketi ve torpido gözündeki keçeli kalemle idare etmek zorunda kaldı. Paketi peçeteyle tutup arabanın sahibine kısa bir not yazarak bunun ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyip özür diledi. Arabanın sahibi muhtemelen buna inanmayacaktı ama en azından Laura doğruyu söylediğini biliyordu.

Polisiye diziler izlediğinden direksiyonda, torpido gözünde ve dokunmuş olabileceği tüm yüzeylerde bıraktığı

parmak izlerini sildi. Dikkat çekmeden, bir tarife çizelgesi-
nin trenin dokuz dakika sonra geleceğini bildirdiği platfor-
ma çıktı. Gecikmeyi görünce çılgılık atmamak için kendini
tuttu.

Küçük bir kalabalık ona katıldı. Bir cumartesi sabahı
dışarıda olmak için hâlâ çok erkendi ama en azından hiçbiri
ona garip garip bakmamıştı. Tren geldiğinde binip mümkün
olduğunca arkaya ilerledi. En arka koltuklar çoktan dol-
muştu; o da bir ön sıraya oturup koltuğunda iyice büzüştü.
Konumunun yeniden bildirilmesine sekiz dakika kalmıştı.

Hık.

İç çekti.

Üç durak sonra yanına sabun kokan İspanyol asıllı bir
adam oturdu. Şapkasına dokunarak kızı selamladı ama soh-
bet kurmaya çalışmadı.

Beş buçukta saati yeniden titredi. Laura'nın aklına,
trenden inip yine bir araba aramaktan başka fikir gelmi-
yordu. Bu sefer kimse, tekerleğin arkasında yedek anahtar
bırakacak kadar kibar –ya da unutkan– değildi. Laura mah-
sur kalmıştı. Telefonundan otobüs saatlerini kontrol etti
ama bu tren istasyonu öyle küçük bir yerdeydi ki, yakınlar-
da başka toplu taşıma yoktu. Ebenin hâlâ trende olduğu-
nu düşünüp her durağı tek tek kontrol etmemesini umdu.
Kuytu bir köşede tekrar konum bildiriminin gönderilme-
sini bekledi; saat altıda konumu iletildi. Acaba bir sonraki
trene mi binmeliydi? Yoksa bir sonrakini mi beklemeliydi?
Veya yürümeye mi başlamalıydı?

Bölgeyi bilmiyordu. Yürüyecek olursa, yavaş hareket eden bir hedef haline gelirdi. İnsanlar bir cumartesi sabahı bu kadar erken saatte tuhaf bir genç kızın neden mahallelerinde gezindiğini merak edebilirdi. Kesin ya evinden kaçmış bir kız ya fahişe ya da başka bir şey sanılıp göz altına alınırdı. Kendi kendine güldü. Sanki kot pantolonu ve bluzuyla hayat kadınına benzer bir hali varmış gibi.

Bir arabanın gölgesine sokulup Jeremy'nin karanlık odasında Hakem tarafından izlendiğini hayal etti. Acaba güvende miydi? Laura Kurallara uysa bile Hakem onun canını yakar mıydı? Peki ya erkek kardeşleri? Bedeninin titremesine engel olmak için ellerini sıktı. Bir sonraki konum bildiriminin ardından tekrar trene binecekti. Ebe eğer Laura'nın çoktan trene bindiğini düşünürse belki bir sonraki bildirimi beklemezdi. Union İstasyonu'nda inip şansını deneyebilirdi. Ardına gizlenebileceği birçok insan olurdu.

Sabah serininde titreyerek gözyaşlarını zaptedip peşindeki kim olabileceğini düşündü. Ve neden peşindeydi? Onu rehin seçtiklerine göre Jeremy'yle ilgili bir şey olabilir miydi? Ama ne? Jeremy tuhaf ya da tehlikeli işlere bulaşmazdı ki. Tanıdığı en normal insandı o. Söz konusu Rosie olsaydı, buna ihtimal verebilirdi ama...

Hık.

Laura gözlerini kapadı.

Amanda

Adler Planetaryumu'ndaki Grainger Gökyüzü Tiyatrosu mu? Gerçekten mi? Ana Üs burası mıydı? Amanda oraya defalarca gitmiş, tüm müzeyi sayısız defa baştan başa gezmişti. Rahat koltuklara uzanıp Patrick Stewart'ın, Whoopi Goldberg'in ya da tanımadığı bir başka sunucunun yıldızların, gezegenlerin ya da dünyanın nasıl var olduğunu anlatışını dinlemişti. Rengârenk ışıklara Pink Floyd şarkıları eşlik ettiği zamanlarda geceleri yapılan lazer gösterilerine bile gitmişti. Belki kulağa içi boş bir duygusallık gibi gelebilirdi ama o kubbeli tavanın altında her şey Amanda'yı nerede isterse orada olabilirmiş gibi hissettirdi.

Planetarium, buraya duyduğu sevgi yüzünden mi Ana Üs olarak seçilmişti? Hakemin bunu bilmesi mümkün müydü? Eh, ne de olsa gerçek ismini öğrenmişti; belli ki kaynakları vardı. Kim bilir başka daha neler öğrenmişti. Ürkütücü!

Hakem artık her kimse...

Artık –neredeyse– Nerys'in bu işte parmağı olmadığına ikna olmuştu. Hakem başka bir video oyuncusu, oyuncu

topluluğu veya geçmişte yendiği tüm o insanlar arasından intikam almak isteyen biri olabilir miydi? Onlardan birinin, zekâsıyla kendisini bu şekilde alt edebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu ama yine de her şey mümkündü tabii.

Her halükârda, otuz dakikalık avantajı olduğundan Amanda bundan yararlanacaktı. Eğer DarwinTohumu1 öteki Ebelerle de süre yarışındaysa bunu ona karşı kullanabilirdi. Chicago'ya gitmenin en hızlı yolu trendi; o yüzden Amanda bunu yapmayacaktı. Peşi sıra oraya buraya sürükleyerek Ebeyi biraz terletecekti. Çantasına atıştırmalıklarla yedek kıyafet koyup parayı cebine tıktırdı, baştan ayağa siyahlara bürünüp mor saçlarına bir bere geçirerek evden çıktı. Elbette Hakemle DarwinTohumu1 nerede olduğunu biliyorlardı. Saklanmanın bir anlamı yoktu.

Garajdan bisikletini çıkarıp yaklaşık iki kilometre uzaktaki en yakın tren istasyonuna doğru yola koyuldu. Böylece artık Hakemin görüş alanından çıktığını umuyordu. Bisikletini bir direğe bağlayıp saatinin ilk otuz dakikalık konum bildirimini göndermesini bekledi, ardından kuzeye –Chicago'nun tam aksi yöne– giden trene atladı...

06.30

Tyrese

Gün doğmaya başlayınca araçlardan saklanmak iyice zorlaştı ve Tyrese'in zamanının çoğu koşmaktan çok çukurlarda saklanarak geçmeye başladı. Zamana karşı yarıştı-ğından, geçen araçlardan birinde Ebenin olabileceğinin de farkındaydı.

Saatlerdir koşuyordu. Konumu her bildirildiğinde yönünü değiştiriyor, iki defa aksi yöne giderek de yoldan izlerini siliyordu. Onun kondisyonu ile bile, buna sonsuza kadar devam etmek imkânsızdı. Ne suyu vardı ne de yiyeceği, hiç de uyumamıştı. Ara verip dinlenmeliydi. Bir tarafı drenaj borusuyla, diğer tarafı da uzun çimlerle çevrili bir çukur bulup soluklanmak için duraksadı. Bir tarlanın ortasındaydı. Ne taksi ne otobüs ne arkadaşlarının ters kontak yaparak çalıştıracığı bir araba... ne de arkadaşları vardı. Birilerine güvenmek zorundaydı, aksi takdirde Ebe yarım saat içinde –ya da daha önce– ona yetişecekti, Tyrese'in kazanma ihtimali de sıfır olacaktı.

Çimlerin arasından, akan trafiği izledi. İçindeki çocuklarla anneler yüzünden aile arabaları pek uygun değildi. Otostopçuları alma ihtimalleri yoktu, özellikle onun gibi görünen birini. Üstü başı kirlenmişti, iriyarıydı ve dürüst olmak gerekirse, Illinois'un kırsal kesiminde görmeye alışkın olmadıkları bir ten rengine sahipti. Bir de yoldan hızla geçen spor arabalar vardı ama onların da içlerinde Ebe olabilirirdi. Ayrıca onun otostop çektiğini fark edemeyecek kadar hızlı geçiyorlardı. Pahalı arabalar, diğerlerine kıyasla daha az geçiyordu ama onlar da muhtemelen beyaz, zengin, golf kulübü üyesi tipler tarafından kullanılıyordu. Bu tür insanlar, basketbol yıldızlarını ya da diğer her türlü başarılı atleti toplumdaki konumlarından dolayı severlerdi ama bu tipler de "suç oranını azaltma" ihtiyaçlarından dolayı riskliydi; onu potansiyel bir suçlu olarak görebilirlerdi. Pikaplarda büyük ihtimalle taşralılar olacaktı ki onlar bahsetmeye bile gerek olmayan sebeplerden ötürü tehlikeliydi. Motosikletler yeterince korunaklı değildi, karavanlar da çok ağır ilerliyordu. Ayrıca yaşlı, emekli bir çiftin onu almak için duracaklarını da sanmıyordu.

Geriye bir tek kamyonlar kalmıştı. Direksiyonda yaşlı kurtların olduğu tırlar. Bu tür insanlar hayatlarında her şeyi gördükleri için onları şaşırtacak pek bir şey kalmamış olurdu. En azından Tyrese böyle hayal ediyordu. En iyi seçeneği tır şoförleriydi. Bu yüzden etrafında çok fazla araç olmayan bir tır gördüğünde Tyrese hemen çukurun bir kenarından çıkıp başparmağını kaldırıyordu. Eğer tır durmazsa yeniden çimlerin arasından çukura dönüyor ve bir daha tır görene

kadar çukurda bekliyordu. Tam vazgeçmek üzereyken, bir tır frene bastı, çıkardığı büyük gürültü boş arazide yankılandı. Tyrese koşarak aracın başına doğru gidip sürücünün kapısının önünde durdu. Tır şoförü penceresini açtı. “Bir yere bırakmamı ister misin, evlat?”

“Evet.”

“yleyse atla.”

Tyrese tempolu bir şekilde koşarak aracın diğer tarafına geçip yolcu koltuğuna atladı. “Teşekkürler.”

“Sorun değil. Ben de tam bugünkü yolculuğun uzun süreceğini düşünüyordum. Bulabildiğim her yoldaş kablmdr.” Sürücü sırtınca biri yukarıda, biri aşağıda olmak üzere iki dişi olduğu görüldü. “Elbette folk müziğe bir itirazın yoksa.”

“Bana uyar.” İlerlediği ve Ebenin görüş alanının dışında kaldığı sürece, ilahi söyleyen keşişleri bile dinleyebilirdi. Tyrese gözlerini kapadı, başını yavaşça koltuğa yasladı. Basketbol oynarken de çok koşardı ama o, kısa süreli hızlı koşular, yavaş koşular ve bol bol aradan ibaretti; bunun gibi kilometrelerce süren bir dayanıklılık testi değildi. Sonunda kendi enerjisini tüketmeden yol katettiği için biraz rahatlamıştı. Enerji demişken...

“Acaba yiyecek bir şeyleriniz var mı, bayım?”

“Bana Arte diyebilirsin. Ve evet, biraz bir şeyler var. Kahvaltı mı istiyorsun? Burada durup sana yolda yiyeceğin bir şeyler alabiliriz.”

“Hayır, ilerlemeye devam etmek istiyorum. Lütfen.”

“Sen bilirsin.” Sürücü başparmağıyla koltukların arkasına işaret etti. “Orada soğutucum var. Kalanlardan alabilirsin. Geceden beridir sürüyorum, yani çoktan atıştırmaya başladım.”

Tyrese soğutucuyu kapıp içinde ne varsa yedi. Jambonlu yarım bir sandviç, birkaç tane parmak peynir ve Arte’nin “bir çeşit balkabağı, kuru üzüm ve fındıklı turta” olarak tanımladığı bir şey yedi. Yediklerinin ne olduğu ya da tatlarının nasıl olduğu Tyrese’in umurunda değildi. Onun umurunda olan yemek yemektir.

Arte, “Arkada su şişeleri de var” dedi.

Tyrese iki şişeyi bitirip üçüncüyü açtı.

Arte güldü. “Zor bir gece miydi?”

“Öyle denebilir.”

“Rahatına bak. Nereye gidiyorsun?”

Tyrese saatine gelen koordinatları düşündü. “Şehir merkezine.”

“Chicago mu?”

“Evet.”

“Ama ben oraya kadar gitmeyeceğim.”

“Hiç yoktan iyidir.”

Arte dişsiz ağzıyla sırıttı. “Orada haklısın işte.”

Tyrese, Oyunda ona verilen otuz dakikalık avansı düşündü. Konum bildiriminin yalnızca yerinin aktarılması olduğunu, o anda ne yaptığının fotoğrafı gibi bir şeyler olmadığını varsaymak zorundaydı. Kamyonda yalnızca iki ya da üç defalık kalabilirdi. Ondan sonra, Ebe –artık her

kimse– Tyrese’in aynı araçta kaldığını anlayacak, her aracı kontrol edecekti. En azından hava aydınlandığı için trafik artmıştı; bu yüzden hangi araçta olduğu ilk anda o kadar bariz olamazdı.

Tyrese’in eli gevşeyince şişedeki su kucağına döküldü. Hemen şişeyi düz çevirip kapağını kapadı.

“Neden biraz gözünü yummuyorsun?” dedi Arte. “Köpeğimin tarladan getirdiği şeyleri andırıyorsun. Ya da en azından köpeğime benziyorsun.” Güldü. “Müziği kısayım.”

İki defalık konum bildirimi. Tyrese bu kadar ara vermeye karar verdi. Telefonunun alarmini onu bir saat içinde uyandırması için kurdu. “Teşekkürler, dostum.”

“Eğer yastık yapmak istersen arkada ceketim var.”

Tyrese kendi ceketini çıkarttı, koltuğa yerleşti ve gözlerini kapar kapamaz uykuya daldı.

Laura

Saat altı otuzda saatinin titremesiyle Laura korkudan ayağa fırladı. Çömelip bir sonraki trenin gelmesini bekledi. Trenin sesini duyduğunda platforma koşup son anda trene bindi. Tekrar arkalarda bir koltuğa yerleşti. Bununla yetinmesi gerekecekti. Bir kez daha tren değiştirmeyecekti. Sonraki konum bildirisinden önce trenin şehir merkezine varması için dua etti.

Yan sıradaki Beats kulaklıklılı, sakız çiğneyen kız ona baktı. Büyük olasılıkla Laura'nın yaşlarında, sevimli, koyu tenli –muhtemelen İspanyol asıllı– biriydi. Laura'ya başıyla selam verip akıllı saatiyle uğraşmaya döndü. Bir anda Laura'nın nefesi kesildi. Kızın da bileğinde aynı saat takılıydı. Ama o büyük ihtimalle kendininkini normal insanlar gibi, kendi tercihiyle satın almıştı. Sormak istedi fakat o zaman kendininkini nasıl edindiğini açıklaması gerekirdi; kız da Oyuna bulaşırdı. Elbette yalan söyleyebilirdi ama bu konuda becerikli değildi. Çenesini kapayıp başka kimseyi tehlikeye sokmamak en iyisiydi.

Hık.

Tren 06.57’de Union İstasyonu’na ulaştığında, Laura uyukluyordu. Aniden durduklarında sıçrayarak uyandı. Yan sırada oturan kız gitmiş; yerine takım elbiseli bir kadın gelmişti. Laura koridorda, yanında oturan Cubs formalı iriyarı adamın arkasında durup ona olabildiğince sokularak inmeyi bekledi. İndiğinde başı dönüyordu; muhtemelen saçları da darmadağındı. İstasyonda onu bekleyen birileri olacak mıydı? Sürekli tren değiştirmesine değmiş miydi?

Nereye gitmesi gerektiğini düşünerek etrafına bakındı. Chicago’yu bilmiyordu. Union İstasyonu’nun şehrin neresinde olduğundan bile emin değildi. Ana istasyon gibi görüldüğü için şehrin tam merkezinde olduğunu düşündü. Trendeki haritayı incelemeye çalışmıştı ama harita farklı renklerle gösterilmiş hatlarla numaralardan ibaretti. Üzerinde, ne “Güvende olmak için buraya gitmelisin” yazan bir işaret ne de yararlı başka bir şey vardı.

Saati titredi. Saat yediydi. Ebe henüz gelmemişse bile kısa süre sonra oraya varacaktı.

En iyi seçeneğin istasyondan ayrılıp insanlarla dolu sokaklara çıkmak olduğunu fark eden Laura başını öne eğerek, yukarı giden yürüyen merdivene doğru ilerledi. Trenlere giden yolculara çarpa çarpa kalabalığı takip etti. Başını yerden kaldırmadı. Peşindeki, bu insanlardan herhangi biri olabilirdi. Yüzünün kolayca saptanmasına izin vermeyecekti.

Yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken yarı yolda yukarı baktı. Aniden donakaldı. İki yürüyen merdiven arasındaki beton basamaklarda genç bir kız duruyordu. İki

yanında gözleri platformdaki insanları tarayan ızbandut gibi yapılı adamlar vardı. Kızın soluk yüzü çatılmış, gözleri kısılmış, dudakları bükülmüştü. Sert ve sinirli görünüyordu; Laura'nın tam tersiydi. Kız başıyla ekranda parıldayan programı gösterdi; ağzı oynuyor, parmağıyla işaret ediyordu. Adamlar kafalarını salladılar. Biri Laura'nın olduğu yöne doğru basamaklardan inmeye başladı.

Kız gözleriyle platformu taradı. Aniden göz göze geldiler. Kız, ağzı bir karış açık, Laura'ya bakakaldı. Laura da Ebesine bakmakta olduğunu fark etti.

07.00

Amanda

Amanda diğ er yolcularla göz göze gelmekten kaçınarak bir sonraki konum bildirimine kadar akıllı saatini inceledi. Saat yedi konumu gönderilir gönderilmez inip tam aksi yöne giden bir sonraki trene bindi.

Basit ama etkili.

@ayisigiki tap

Laura

Laura durduğu yerden ayrılıp aksi yöne doğru koşmaya başladı. Koşarken insanlara çarptı, bavullara takıldı, küçük bir kadını yere düşürdü. Kadına kalkması için yardım etmeye durdu ama büyük adam hızla ona doğru geliyordu. Laura koşmaya devam etti ve bağırarak kadından özür diledi. Çıkış nerede diye gözleriyle duvarları taradı ama sadece diğer demiryolu hatlarını, tuvaletleri ve mağazaları işaret eden yazılar görüyordu.

Mağazaların olduğu alana doğru koştu. Masaların ve sandalyelerin arasından hızla ilerlerken arkasından yağdırılan hakaretleri ve şaşıran insanları görmezden geldi. Köşede kalabalık bir gruptan dolayı trafiğe takılınca panikledi ve bir adamı yakalayıp büyük cüsseli adamı işaret ederek, “Beni takip ediyor!” diye bağırdı. Tuttuğu adam ızbandutu durdurmak için arkasına döndüğünde Laura da kalabalığın arasından sızarak koşmaya devam etti. Arkasına baktığında adamın kalabalığın arasından geçmeye çalıştığını gördü ama bir köşeden daha dönerek adamın görüş alanından çıktı.

W. Jackson Bulvarı'na giden bir çıkış gördü ve merdivenlerden koşarak çıkarken onu yakalamak için bekleyen başka adamların olmaması için dua etti. Kız bütün çıkışlara bir adam koymuş olamazdı, öyle değil mi?

Laura merdivenin tepesine vardığında duraksamadan kaldırıma çıktı ve araya bir sokak girene kadar koşmaya devam etti. Sokağın köşesinden döndü, eliyle oradan geçen bir taksiyi durdurmaya çalıştı. Taksi, içinde müşteri olduğu için durmadı. Laura koşmaya devam etti, gördüğü her taksiye eliyle işaret ediyordu. İşaret ettiği beş taksi daha durmadı ama en sonunda bir tanesi, Jeremy'nin insanların kalbini kazandığını söyleyen gülümsemesiyle işaret edince Laura'nın önünde durdu.

Laura arka koltuğa atladı ve kapıyı kilitledi. "Water Tower Place'e lütfen."

Sürücü aynasından ona baktı. "Bu saatte açık değil."

"Biliyorum. Lütfen, siz sürün!"

Sürücü omuz silkti, araba trafiğe girdi. On beş dakika sonra alışveriş merkezine vardılar. Sürücünün de söylediği gibi kapalıydı. Vitrinlerdeki ışıklar yanıyordu ama cam kapıların ardındaki koridorlar karanlıktı. Kaldırımlarda bile kimse yoktu; yalnızca birkaç kişi oradan çoğunlukla çift halinde yürüyerek geçmekteydi.

Sürücü ona baktı. "Burada inmek istediğinden emin misin?"

Hayır, emin değildi. Telefonuna baktı. Ana Üssün koordinatları tam olarak neydi? Üs gerçekten de Water Tower Place miydi? Yoksa belli bir mağaza mıydı? Harita uygula-

ması, araç modundan yürüme moduna geçmişti ve Laura'ya alışveriş merkezine girip yedinci kattaki Banana Republic mağazasına girmesini söylüyordu. Mağazanın vitrin camını kırıp içeriye girdiği anda Üsse varmış olacaktı ve Laura Ebe konumuna geçecekti.

Saati titreyerek yedi otuz konum bildirimini Ebeye gönderdi.

“Hanımefendi?”

“Affedersiniz. Ben sadece...” Bir anda duvardan bir gölge ayrıldı ve taksiye doğru ilerlemeye başladı. Laura'nın beynindeki kan çekildi. “Devam! Devam! Beni buradan çıkarın!”

Laura'nın çaresizliğinden şaşkına dönen sürücü bir anda trafiğe doğru kırdı, neredeyse siyah bir sedana çarpacaktı. Kornalar çalındı ve Laura da arka koltukta yana savruldu. Laura arka pencereden gölge şeklindeki adama baktığında onun da takım elbise giymiş başka bir ızbandut olduğunu gördü. Laura'nın aracı köşeden dönerken adam telefonda konuşuyordu.

“Nereye gitmek istiyorsun?” Sürücü direksiyonu iki eliyle kavramıştı. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum.” Laura arkasına yaslandı. Korku göğsünü sıkıştırıyordu. Ebenin adamlarının beklemeyeceği neresi olabilirdi? Tüm şehir gözetimi altında olamazdı. Değil mi? Water Tower Place Ana Üs olduğundan bir adamın orada bekliyor olması mantıklıydı.

“Güvenli bir yere gitmem gerekiyor” dedi Laura. Hem kendisiyle hem de sürücüyle konuşuyordu.

Sürücü, sağa kırıp bir yola saptı, ondan sonra da başka bir yola daha saptı. Sanki bir bilgisayar oyunundaki labirentin içinde araba sürüyor gibiydi. Laura, midesinin bulanmasını engellemek için sıkıca tutundu. Birkaç dakika sonra taksici sert bir şekilde frene basarak sağa çekti. “İşte. Sana güvenli bir yer.”

Laura pencereden baktı. Çift kanatlı cam kapının üzerindeki bir tabelada Acil yazıyordu. “Hastane mi?” Kaldırma baktı ama Ebenin adamları gibi görünen kimseyi görmedi. Hatta kaldırımında hiç kimse yoktu.

“Arabadan in” dedi sürücü. “Lütfen.”

“Ama...”

“Burada güvende olursun.”

Laura taksiciye yirmi dolar atıp arabadan indi. Sürücü neredeyse kapının kapanmasını bile beklemeden oradan ayrıldı.

Arabanın arka ışıklarının gözden kaybolmasını izlerken tüm umutları da suya düşmüş, başı dönmeye başlamıştı. Uyumamıştı, yemek yememişti ve canını kurtarmak için kaçıyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Hıçkırdı.

Arkasındaki kapılar açıldı ve beyaz önlüklü bir kadın dışarıya çıktı. “Hanımefendi? Yardıma ihtiyacınız var mı?” Kadının ten rengi, üzerindeki önlükle zıtlık içinde parlıyordu ve gözlerindeki merhamet de Laura’nın gevşemiş sinirlerini biraz olsun sakinleştirdi. “Yaralı mısınız?”

“Hayır, ben... Benim yalnızca bir dakikalık dinlenecek bir yere ihtiyacım var.”

“Elbette tatlım, öyle bir yerimiz var. İçeriye gir.”

Laura, iriyarı kadının ardından küçük bir bekleme odasına girdi. İçerideki diğer tek kişi, atkı örmekte olan yaşlı bir kadındı. Laura’ya gülümseyerek baktı ama örgüsüne devam etti.

Laura saatini kontrol etti. En son konum bildirimi yedi dakika önce yapılmıştı. Bildirim gönderildiğinde taksideydi; zaten Water Tower Place’deki adam da onun yerini bildireceğinden bu iyi olmuştu. Yani hastanedeki konumu bildirilene kadar yirmi üç dakikası vardı. En azından biraz dinlenebilirdi. Belki uykuya dalar diye alarmini yirmi iki dakikaya kurdu ve iki kişilik koltuğa kıvrıldı.

Hık.

“Al bakalım, tatlım.” Beyaz önlüklü kadın geri dönmüştü. “Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim. Aç gibi duruyorsun. Buraya koyuyorum.”

Laura gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. “Teşekkür ederim.”

Kadın hafifçe Laura’nın omzuna dokundu ve odadan çıktı.

Laura yarı doğrularak dirseğini yasladı ve başını destekleyerek yemeğini inceledi. Bir tane tahıl barı ve bir şişe su. Onun için bu ziyafet demekti. Şişeyi açtı, yarısını hızla içti ama neredeyse boğuluyordu. Öksürmeye ve ağzındaki suyu püskürtmeye başladı.

Küçük yaşlı kadın şaşkın bir şekilde ona baktı. “İyi misin, canım?”

Laura elini kaldırdı. Öksürmesi geçince de gülümsedi. “İyiyim, teşekkürler.”

Kadın örgüsüne geri döndü.

Laura tahıl barını yedi ve suyun geri kalanını içti. Birkaç dakika gözlerini kapadıktan sonra neredeyse gitme zamanının gelmiş olduğunu fark etti. Saat sekiz konumu, iki dakika içinde gönderilecekti. Ama şimdi nereye gidecekti? Hastaneyi ya da nazik yaşlı kadını tehlikeye sokamazdı.

Laura alarmı kapadı, kadına veda etti ve bekleme odasından ayrıldı. Beyaz önlüklü kadına da teşekkür etmek istiyordu ama onu göremedi, zaten kalıp kadını arayacak vakti de yoktu. Zamanı dolmuştu.

Ön kapıdan uzak durmak için yeniden içeriye girdiği Acil girişine doğru ilerledi. Ama bir anda donakaldı. Ebe ile ızbandutlarından biri Acil kapısının hemen içindeydi. Onu bu kadar çabuk nasıl bulmuştu? Laura hemencecik arkasına döndü, koridorda bekleyen bir ailenin arkasına saklandı. Ailenin arasından bakınarak kızı izledi. Kız ve adam bir görevliyle konuşuyorlardı. Ebe, sanki Laura’nın boyunu gösteriyormuş gibi elini kaldırdı. Görevli başını hayır anlamında sallayarak omuz silkti. Laura, adamın onu görmediğini söylüyor olduğunu umdu. Bu da doğrudu.

Ama sonra beyaz önlüklü kibar kadın belirdi. Görevli onu gösterdi, kibar kadın kızı dinledi. Kız, tren istasyonunda görüldüğünden tamamen farklı görünüyordu. Şimdi endişeli ve sevimliydi. Kadın, kızın kolunu okşadı ve Laura’yı götürdüğü bekleme odasına doğru döndü. Kız saatini kontrol edip gözlerini saatinden ayırmadan kadını takip etti.

Laura hangi yöne gitmesi gerektiğinden emin değildi. Acil kapısının dışında başka adamlar da olacak mıydı? Yoksa, kız ve adamlardan biri o yönden geldiği için diğer adamlar binanın geri kalanına mı dağılmıştı? Laura, filmlerde gördüğü taktikler keşke işe yarasa diye düşündü. Bir dolaptan doktor önlüğü alıp, çaktırmadan ameliyat odasına girebilir ya da kirli çamaşır arabasına saklanıp, birilerinin onu güvenli bir yere sürmesini bekleyebilirdi. Belki de gizlice bir ambulansa binebilirdi. Ama bunların hiçbirinin olmasına imkân yoktu.

Laura'nın bileği titredi. Yeri bildirilmişti. Artık nerede olduğunu bulacaklarına hiç şüphe kalmamıştı. Kendini en yakındaki merdiven boşluğuna attı ve bodruma doğru basamaklardan inmeye başladı. Bodrumda çamaşır odası, mutfak, duşların olduğu bir oda ve binanın bakım odasının olduğu bir koridordan yürüdü. Koridorun sonunda bir acil durum çıkışı buldu. Kapının üzerindeki uyarıda, kapı kullanılırsa alarm çalacağı yazıyordu. Ama diğer kapıların dışında onu bekleyen tehlikeye kıyasla alarm neydi ki? Gerçi, belki o kapının dışında da onu bekleyen bir adam vardı ama Laura artık hastanede kalamazdı.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

08.00

Laura

Hastane kapısındaki alarm neredeyse Laura kapıyı açar açmaz çalmaya başladı. Laura hemen beton merdivenleri tırmanıp sokakta koşmaya başladı. Bitişik binanın kapısına koştu ve kapıyı zorladı ama kilitliydi. Bir sonraki binaya koştu; yine kilitliydi. Beş metre daha ileriye koştu; sonra bir sonrakine. En sonunda bir kapı açıldı, Laura neredeyse içeriye düşecekti. Hızla arkasına dönüp kapıyı kilitledi. Koşarken arkasına bakmamıştı, bu yüzden onu hastaneden çıkarken görüp görmediklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Büyük boy bulaşık makinesinin önünde duran bir adam ona bakıyordu. Laura'nın tek görebildiği, adamın açık ağzıydı çünkü vücudunun geri kalanı plastikten sarı bulaşıkçı kıyafeti ve çizmelerle gizlenmişti; gözünde de emniyet gözlükleri vardı. Laura'nın okul arkadaşlarının son sınıf gezisi için o ilkbaharda gidecekleri Niagara Şelalesi'ne atlamaya hazır görünüyordu. Göğüs hizasına kadar kaldırmış olduğu hortum başlığından yere su damlıyordu. "Imm, yardımcı olabilir miyim?"

Adamın üzerindeki, yakalığında “Milagro” yazan yağmurluğu işaret etti. “Ondan bir taneye ihtiyacım var.”

Bir dakika içinde Laura, “Julio” olmuştu. Üzerindeki bulaşıkçı kıyafetiyle bulaşıklara su serpiyordu. Ebenin adamlarından biri kapıyı çaldığında, Laura ve çocuk birbirinden ayırt edilemez iki bulaşıkçı olmuşlardı. İzbandut içeriye dalarak şu boyda, sarışın ve zayıf bir kız görüp görmediklerini sordu. Milagro ellerini sallayarak İspanyolca yanıt verdi. Okulda aldığı dört yıllık İspanyolca dersinin sonunda Laura adamın, o gelmeden önce bir kızın başıyla içeri bakıp onları görünce kaçtığını anlattığını anladı. Milagro, kızın sadece bir saniye içeride kaldığını ve nereye gittiğini bilmediğini söyledi.

İzbandut ona dik dik baktı ve ana mutfığa açılan kapıların camlarından bakmak için ısrar etti.

Milagro yeniden İspanyolca konuşarak bu sefer kızın ne yaptığını sordu. Polisle başı dertte miydi? Onun peşinden gelen mafya mıydı?

İzbandut başını hayır anlamında salladı ama yanıt vermedi. Laura, adamın sinirli olduğunu biliyordu ama mutfaktaki herkes doğal davrandığından, adam kızın oraya girmediğini tahmin etmiş olmalıydı. Yoksa kaos haline gelmiş mutfaktaki herkes bunu konuşuyor olurdu. İzbandut, Milagro’yu iterek oradan geçti, Laura’nın önünde durdu.

Laura donup kaldı. Nefes bile alamıyordu ve elindeki hortumdan İzbandutun ayakkabısına su damlıyordu. Adam homurdandı, ayakkabısını silkeledi ve arka kapıyı hızla çarparak oradan çıktı. Laura bir anda gevşeyip rahatladı ama

ızbandut geri geldi. Milagro'ya bir kartvizit verdi, "Eğer onu bir daha görürsen bizi ara. O kız sana beladan başka bir şey getirmez" dedi.

Milagro omuz silkerek İspanyolca kızı bir daha göreceğini sanmadığını ama kartı saklayacağını söyledi. Bunu ispatlamak için de kartı kıyafetinin plastik cebine koydu.

Izbandut ikinci defa çıktığında Laura, rahatlamak için adamın geri gelmediğinden emin olana dek bekledi. Sonunda Milagro kapıyı tekrar kilitledi ve gözlüklerini başının üzerine kaldırdı. Kahverengi gözlerinde kırmızı halkalar vardı ama gözlerindeki ifade korkudan çok merak gibi duruyordu. Çocuk, Laura'nın yaşlarında, belki bir ya da iki yaş büyük gibiydi. Mükemmel bir İngilizceyle, "Pekâlâ, neler oluyor?" dedi.

Laura bulaşık makinesine yaslandı ama plastik kıyafetinin altında bile yakan ısıyı hissettiği anda doğruldu. "Sana söyleyemem."

Cebindeki kartı çıkardı. "Inkrott Yatırımcılık. Bu sizin şirketiniz mi?"

"Hayır."

Laura kartı almak için uzandı ama çocuk elini çekti. "Bu bir oyun mu?"

Laura da geri çekildi. *Olanları biliyor muydu? O da onlardan biri miydi?*

"Peki..." Kartı hafifçe çenesine vurdu. "Bir oyun. Yirmi soru hakkım mı var? Tamam, başlıyorum. O adam, ekmek kutusundan daha büyük mü?"

Laura gözlerini kırparak çocuğa baktı.

“Adam bir sebze mi? Yoksa mineral mi? Sanırım mineral...”

Çocuk böyle bir oyun olduğunu düşünmüştü. Ölüm kalım meselesi olan bir oyun değil. “Kes şunu.”

“Haydi ama! Sorun neyse ben sana yardım edebilirim.”

“Seni işin içine sokmak istemiyorum. Canın yanabilir.”

“Ben çoktan işin içine girdim. Adın ne?”

Laura başını hayır anlamında salladı.

“Tamam. O adam kimdi? Inkrott o mu? Yoksa o, Inkrott için mi çalışıyor? Gerçekten benim aramamı mı bekliyor? Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç benim tipim değildi. Ben daha ufak tefek olanları severim. Ufakların beni bir arabanın bagajına tikip silahla vurma olasılıkları genelde daha az oluyor.”

Laura emniyet gözlüklerini çıkardı ve üzerindeki plastik giysiyi de çıkarmaya koyuldu. “Benim buraya geldiğimi unut, tamam mı? Beni, o adamı ya da kartvizitini gördüğünü unut.”

“Ama neden? Inkrott Yatırımcılık senden ne istiyor? Zaten gerçekten polislerin peşinde olduğunu düşünmemiştim. Onu adama söyledim çünkü, sen koşarak gelip kılık değiştirdikten sonra o da bir FBI ajanı gibi içeriye dalınca kendimi televizyondaymış gibi hissettim.” Çocuk sırtıttı. “Tabii, o bir polisten daha çok kötü adamlara benziyordu.”

Çizmelerden birini çekip çıkarırken Laura’nın gözleri yaşlarla doldu. Peşinden gelenlerin polis olmasını dilerdi. Ve de aptalca bir televizyon programının içinde olmalarını.

“Hey, dur.” Milagro’nun sırtması yüzünden kaybolmuştu. “Ağlama. Dur.” Üzerindeki suyu yeniden silkeledi ve yan odadan bir parça kâğıt havlu getirdi. “Gel buraya.” Laura’yı, yardımsız çıkmanın imkânsız gibi görüldüğü küçücük bir tuvaletin yanında yarı gizlenmiş duran bir sandalyeye götürdü. Laura ihtiyacı olduğu için tuvalete büyük bir hasretle baktı.

“Haydi” dedi Milagro. “Tuvaleti kullanabilirsin. Acele etme.”

Acele etmeyeceği yirmi altı dakika vardı. Tabii o da şanslıysa.

Laura eğilerek tuvalete girdi, kapıyı kapayıp kancayı deliğine geçirerek kilitledi. Çatlamış aynaya baktığı anda bir günden kısa bir zamanın onu ne hale soktuğunu gördü. Kan çanağı olmuş gözleri, darmadağın saçları; makyajı da gözlerinin altına akmıştı.

Tuvaleti kullandı, devasa yeşil bir kutudan aldığı antibakteriyel sabunla yüzünü sabunladı. Yüzünü kurularken dışarıdan ses geliyor mu diye kulak kabarttı. O kadar sessizdi ki bir an için yalnız olduğunu düşündü. Milagro, o numarayı aramaya gitmiş olamazdı, değil mi? Hayır. O zaman, adam oradayken de onu ifşa edebilirdi. Değil mi? Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kabarıklığını yatıştırmak için elini biraz ıslattı. Bir diş fırçası için nelerini vermezdi ki... Hatta, kapının aralığından kokusu burnuna gelen o kahvaltıdan biraz yiyebilmek için... Tahıl barı yeterli olmamıştı ve midesi de çok hoş durumda değildi.

Tuvaletin kapağını kapayıp üstüne yığıldı. İçinde bulunduğu vahim durumun ağırlığı, sanki o ızbandutlardan

biri üzerine oturmuş gibi çökmüştü. Neler oluyordu? On iki saatten daha az süre önce güvenli ve meşgul dünyasında mutlulukla Jeremy'ye yeniden mesaj atacağı ânı bekleyip mezuniyet balosu için giyeceği elbiseyi tasarlıyor, rahat köşeli kanepede ayaklarını uzatmış oturuyordu. Bu kadar kısa süre içinde bu kadar çok şey nasıl değişmişti?

Hık.

Kapıya üç kere yavaşça vuruldu. "İyi misin?"

Laura biraz tuvalet kâğıdı alıp burnunu sümkürdü ve kapının kancasını açtı. Kapı açılırken Milagro bir adım geri çıktı, Laura da ona gülümsemeye çalıştı. "Affedersin. Ben..." Bu cümleyi nasıl bitirmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Aç mısın?" Elindeki bir tabak yemeği havaya kaldırdı.

Laura derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

"Bana gerçek gibi duruyor. Ancak bazen buradaki domuz pastırması biraz şüpheli olur." Milagro sandalyeyi işaret etti, Laura bir an tereddüde düştükten sonra oturup tabağı önüne aldı. Plastik gibi görünen pastırmaya dokunmadı ama kızarmış ekmek ile omlet sıcacık ve harikaydı; guruldamakta olan midesine iyi geldi.

Milagro onun yemek yemesini izlemedi; bulaşık yıkamaya geri döndü. Gözlükleri onun kocaman sarı bir böcek gibi görünmesine neden oluyordu. Onun bir tabak alıp su sıkmasını sonra da rafa koyup tekrar yıkamasını izlemek rahatlatıcıydı. Buhar Laura'nın uykusunu getirmişti, ayağa kalmak büyük bir çaba harcaması gerekti. Milagro'ya tabağı uzattı. "Teşekkür ederim."

Milagro suyu kapatıp gözlüklerini çıkardı. “Rica ederim.”

“Yemeği kimin için istediğini sormadılar mı?”

“Yardım için kapıya gelen ilk insan sen değilsin.”

Laura ne diyeceğini bilemedi. “Teşekkür ederim.”

“Bunu zaten söyledin.”

“Yemek için değil; her şey için...”

Milagro kartviziti cebinden çıkarıp yeniden okudu ve Laura’ya uzattı. “Neler olup bittiğini bana söylemeyeceksin, değil mi?”

“Keşke söyleyebilseydim.”

Laura kartı almak için uzandı ama çocuk kartı bırakmadan bir an duraksadı. “Haydi gel. Seni başka bir yerden dışarı çıkaralım.”

Milagro, Laura’yı mutfaktan geçirdi. Orada çalışmakta olanlar başlarını kaldırıp baksalar da bir şey sormadılar. Ön kapıya gitmek yerine, Milagro onu küçük bir koridordan geçirdi, merdivenden çıktılar, başka bir merdivenden aşağı indiler. “Bu çıkış restoranın değil, diğer evlerin çıkışı. Yani, umarım burayı izlemiyorlardır. Artık onlar her kimse.” Kapının arkasında bir yeri işaret etti. “Burada bir saniye bekle.” Sanki esnemesi gerekiyormuş gibi sokağa çıktı ve geri geldi. “Görünürde koca adamlar yok. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Laura başını hayır anlamında salladıktan sonra Milagro’nun üzerinin yaş olmasını umursamadan ona sarıldı. “Hayatımı kurtardın.” Bunu dedikten sonra “Şimdilik” kelimesini eklemedi.

“Bak, ismin her neyse, sana daha çok yardım etmek istiyorum.”

“Ama şimdi senden uzaklaşarak sana yardım etme sırası bende.”

Ve Laura tam olarak da bunu yaptı.

08.30

Tyrese

Tyrese, tır sarsılarak durduğunda uyandı.

“Özür dilerim, evlat” dedi Arte. “Seni uyandırmak istemezdim ama eğer hâlâ Chicago’ya gitmeyi istiyorsan burada inmen gerekiyor. Ben de iki lokma yiyip kuzeybatıya ilerleyeceğim. Eyaletler arası yolları sevmiyorum; hep çok kalabalık oluyorlar. Trafiğe takılmayayım diye arka yollarıdan gidiyorum. Ayrıca kılı kırk yaran o istasyonlarda ağırlık ölçümü yaptırmama da gerek kalmıyor.”

Tyrese gözlerini ovuşturarak saatine baktı. Alarmı duymamıştı... Hayır, alarmı yanlış saate kurmuştu. İki saatte uzun süredir tırdıydı. Son konum bildirimi üç dakika önce saat sekiz otuzda gönderilmişti. Telaşa kapılmamaya çabalayarak Arte’nin kabanını koltuğun arkasına tikiştirip kalan suyu içerek kendini meşgul etmeye çalıştı. Kaçarken yanında şişe taşımasına gerek yoktu.

Bir iki pompasıyla kızarmış tavuk ve şekerleme alınabilecek ufak tefek dükkânı olan türden bir benzin istasyo-

nunda durdular. Otoparkta yalnız birkaç araba duruyordu; hepsi de külüstürdü. Benzin istasyonunun yanında, az ileride iki bölümle bir yazıhaneden oluşan büyük, betonarme bir tamirhane vardı: Mike'ın Tamirhanesi. Etrafı, en az benzin istasyonunun otoparkındakiler kadar hurdaya dönmüş arabalarla kaplıydı. Tyrese, garajın arabaları tamir mi ettiğini yoksa parçaladığını mı kestiremedi.

Arte, “Yola benimle devam etmek istemediğinden emin misin?” diye sordu. “Bana eşlik etmenden memnunum. Horlasan bile.”

“Edemem. Ama teşekkürler.”

“Ne zaman istersen derdim ama başka bir gün otostop çekerken bana rastlamadığın sürece birbirimizi bir daha göremeyiz herhalde.”

“Sanmam.”

“Ben de. Sen bu işi sıkça yapan birine benzemiyorsun.”

Arkadaki bir arabanın farları aynadan yansıyınca Tyrese yere eğildi.

“Ne oldu?” dedi Arte.

Çamurlu, geniş bir pikap benzin pompalarının yanında, Arte'nin tırının paralelinde durdu. Ön koltukta üç adam oturuyordu. Üzerinde kamuflajla parlak turuncu bir yelek olan teki aşağı indi. Bunlar avcıydı. Peşinde bir değil üç kişi olabilir miydi? Bu da o zengin heriflerin egzotik hayvanlar avlamak için bir ton para döktüğü av oyunlarından biri miydi? Tyrese gibi bir atlet –hızlı, güçlü ve pahalı bir parça– iyi bir av olurdu; hele de bazı üniversitelerin takımla-

rında basketbol oynaması için ona ne paralar teklif ettiğini biliyorlarsa...

“İnecek misin?” Arte, kapı açık, bir eli direksiyonda, sürücü koltuğundan yarı inmiş duruyordu.

“Evet, evet, iniyorum.” Tyrese aynadan tekrar kaçamak bir bakış attı.

“O adamlar seni bir sebepten rahatsız mı etti?”

Kurallarda “Ebeler” değil “Ebe” yazıyordu. Üstelik de Ana Üsse ilk varan olmak istiyorsa Arte’nin tırında sonsuza kadar kalamazdı.

“Ben iyiyim.” Sakince kapıyı açıp kaldırıma atladı. Pikaptakiler onu fark etmediler bile ama benzin dolduran adam ona baktı. Tyrese de peşine düşmesi için meydan okurcasına adama baktı. Adam başıyla onu selamladı. Tyrese de karşılık verdi.

Arte tırın önüne geldi. “Vay be, sen de bayağı iriymişsin. Güçlüsün de. İki büklüm uyurken fark etmemişim.”

Tyrese, sürücünün hayran suratına baktı. “Bazen işe yaradığı oluyor.”

“Eminim oluyordur.” Arte kendi şişko göbeğini sıvazlayıp sırttı. “Benim kaslar bugünlerde yalnızca burada toplanıyor.”

“Imm, doğrudur.” Tyrese, onu unutmuşa benzeyen avcılara baktı. Benzin alan adamın işi bitmiş, pikaba biniyordu. Uzaklaşırken tekrar başıyla selamladı.

Arte dükkâna girmek için arkasına döndü. “Sana bir şeyler alayım mı, evlat?”

“Param var.”

“Tamam, o zaman. Sanırım buraya kadar. Artık nereye gidiyorsan, sana iyi şanslar.” Elini uzattı.

Tyrese adamın elini sıktı. “Teşekkürler, dostum.”

Arte bir an Tyrese’in elini bırakmadı. “Kendi başının çaresine bakabileceğinden emin misin?”

“Evet.”

Arte kaşlarını çattı. “Kendine dikkat et.”

“Edeceğim.”

Arte sonunda Tyrese’in elini bırakıp Gas-n-Go’nun parlak ışıklı dükkânına girerek gözden kayboldu.

Tyrese yola bakındı, sonra da istasyonun arka tarafına, gölgelerin arasına daldı.

Laura

Laura, Milagro'dan ve emniyetli mutfağından ayrıldığı anda koşmak istedi ama bu, 8.30 konum bildiriminin restoranın fazla yakınından yapılacağı anlamına gelse de koşmadı. Kaç defa aptal kıza eğer koşarsa çok fazla dikkat çekeceğini söylemek istediği filmler izlemişti! O daha akıllıca davranacak, Milagro'nun Ebenin radarına girmemesini umacaktı.

Köşede duraksadı. Milagro kapıdan onu izleyip elini havaya kaldırdı. Laura, geri dönüp ona bir kez daha sarılabilmeyi dilese de hızla köşeyi döndü. Bileğinde mevcut koordinatlarını ileten titreşimi duyumsadı.

Bir o yana, bir bu yana bakarak Ebeyle ızbandutlarını –artık her kimseler– kolladı. Bir kapı boşluğuna saklanıp cebinden kartviziti çıkardı. Inkrott Yatırımcılık. Adresi, Wisconsin'in Madison kentindeydi. Laura'nın Illinois'daki evine çok uzaktı.

Laura düşünmeye çalıştı. Daha önce bu isimde birileriyle tanışmış mıydı? Hatırlayacağından emindi. Ne de olsa

yaşadığı yerde sık rastlanan bir isim değildi. Peşindekini araştırmak istiyordu ama konum bildiriminin gönderildiği en son noktadan uzaklaşması gerekiyordu.

Kapı boşluğundan ayrılıp Loop bölgesinin sokaklarında zikzak çizerek ilerlemeye devam etti. Bazı yollar tanıdık geliyordu. Bir keresinde kilisesinin gençlik grubuyla aşevinde çalışmaya gelmişti; ayrıca Orkestra Salonu'nda bir konsere bilet aldıklarında da ebeveyniyle burayı ziyaret etmişti. Heykellerin, restoranların, dükkânların, evsiz insanların, saksafon çalan bir adamın ve sokak satıcılarının önünden geçti. Şapkalarla gözlükler satan bir tezgâhın önünde durup her ikisinden de birer tane satın aldı. Bir de üstündeki parlak pembe bluzunu gizleyecek büyük beden kahverengi bir bluz aldı. Belki işe yarardı.

Hızla doğuya doğru yürürken üzerindeki köprüden büyük bir gürültüyle metro geçti. Sesi, peşindeki bir ordu olarak hayal eden Laura irkildi. Dosdoğru karşıya bakarak normal görünmeye çalıştı. Doğuya doğru yürüyüp Michigan'a, sonra da kuzeye doğru Water Tower Place'a gidecekti.

Yirmi dakika kadar sonra Michigan'a vardı. Orkestra Salonu'nun tanıdık kolonlarının yanından geçip saat 9 bildirimin iletilmesini beklerken Milenyum Parkı'nda da gezinerek biraz oyalandı. Saati titrer titremez, mümkün olduğunca hızla parktan, –yine bir okul gezisinde ziyaret ettikleri– Sanat Enstitüsü'ne doğru koştu.

Binanın girişindeki aslanların gerçek olup korkmuş genç kızları koruyabilmelerini dilerdi.

Tyrese

İşte böyle, hiçbir işe yaramayan beyazların mahallesinde, Gas-n-Go ve Mike'ın Tamirhanesi'nin arka duvarlarını izliyordu. Tyrese'in normalde beyazlarla bir alıp veremediği yoktu. Yalnızca bireysel olarak eğer onlar ona ters bakarlarsa, herhangi biriyle olabilecek türden bir sorun çıkabilirdi. Tır şoförü iyiydi, avcı da öyleydi ama yine de gözlerin üstünde olacağını bildiği bir yerde olmak, garip bir histi. Yalnızca ten rengi farklı değildi; ayrıca bir de büyük cüssesi göze batıyordu. Şimdiye dek gördüğü herkesten daha uzun boylu, daha kuvvetli ve... daha zayıftı. Bulunduğu ortamda fiziksel olarak en iyi insan olmaya alıştı ama normal ortamlarda –ona göre normal olan ortamlarda– fiziksel özellikleri onun için birer silahtı. Buradaysa, şu anda ihtiyacı olmayan türden bir ilgiyi üzerine çekiyordu.

Konum bildirimi halen yoldayken gönderilmişti, yani Ebe, otoyoldan çıktığını anlayana dek halen biraz vakti vardı. Seçenekleri nelerdi? Chicago'ya doğru başka bir araç bulmak... Başka da seçeneği yoktu. Burası küçük bir yer-

leşim olduğundan ne tren hattı ne kiralık araç ofisi vardı. Zaten ehliyeti de yanında değildi çünkü o akşam parkta basketbol oynamak için çıktığında yanına almamıştı. Bu yüzden burada herhangi birinin ona arabasını kiralaması da söz konusu olamazdı. Hele taksi var mı diye bakmasına bile gerek yoktu. Orada öylece kalmıştı. Konumu bir kez daha gönderilmeden başka bir yerleşime ulaşmak umuduyla yeniden koşmaya başlayabilirdi ama bu şekilde başarılı olacağına dair çok fazla umudu yoktu. Kasabalar –ya da burada bu yerleşimlere her ne deniliyorsa– çok azdı ve aralarında da oldukça uzun bir mesafe vardı.

Çığırtnkan burada ne yapılacağını bilirdi. Ya da aklına her ne geliyorsa hemen yapardı. Buradan bir araba çaldı. Ama zaten buna çalmak demezdi; “arabayı ödünç aldım” derdi ve bundan suçluluk bile duymazdı çünkü bunu “daha iyi bir gaye” için yaptığını söylerdi. Ama Tyrese, nasıl araba çalınacağını bilmiyordu. Daha doğrusu, nasıl yapılacağını unutmuştu ve zaten yeni model arabaları çalmak da bilgisayar çipleri falan olduğu için daha zorlaşmıştı. Artık kapıyı levyyle açıp, birkaç kabloyu çekip bağlamak diye bir şey yoktu. Ama aslında bu kasabada gördüğü arabalara yeni diyebilmek için bin şahit lazımdı. Muhtemelen nasıl yapıldığını hatırlayabilirdi; çözüm bu olabilirdi. Gitmesi gereken yere ulaştıktan sonra arabayı iyi bir halde bırakırdı.

Beton binanın arkasına yumruklarıyla vurdu. Çok çalışıp kendine ait bir şeyler kazanmak yerine başkalarına ait şeyleri alarak geçirdiği hayatın üstüne çıkmak için çok uğraşmıştı. Korkak ve deli bir Ebenin onu geri götürmesine izin vermeyecekti. İzin ver-me-ye-cek-ti.

Yumruklarını beline dayadı ve gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Düşünmesi gerekiyordu. Neredeyse herkes-ten daha büyük ve daha kuvvetliydi. Muhtemelen Ebe, her kimse ona göre de daha iyiydi. Peki, ya durup onu beklerse? Onunla dövüşürse, onu *yenebilirdi*.

Peki, ya onu yenmek yeterli olmazsa? Ya Ebe, yanında adamlarıyla gelirse? Tyrese güçlüydü ama bir grup man-yağa karşı koyamazdı. Saatine baktı. Peki, ya bu saat dü-şündüğünden çok daha fazlasını yapabiliyorsa? Ya ne kadar koşarsa koşsun, saat onun yerini sürekli gösteriyorsa? Ya Oyun, Tyrese'in kazanması imkânsız olan bir şekilde dü-zenlendiyse ve bu saat de onu rehin tutuyorsa? Kurallar açık bir şekilde onun saati çıkarmaması gerektiğini –hatta *çıkaramayacağını*– yazıyordu, bu da Ebenin Tyrese'i Sobe-leyebilmesi için gerekliydi. Ve eğer Tyrese artık yola koyul-mazsa, Ebe kısa süre içinde onu yakalayacaktı.

Tyrese kimseye belli etmemeye çalışarak benzin istas-yonunun önüne geldi. Diğer insanlar benzin veya yiyecek bir şeyler almak için duruyor olmalıydı. Hatta belki şehir merkezine doğru giden başka bir tır şoförüne bile rastlaya-bilirdi. Başka birinin arabasına binebilirdi. Arte çoktan ora-dan ayrılmıştı ve görünürde başka tır yoktu ama küçük bir minibüs, bir pikap ve birkaç araba gördü. İçlerinden en az biri Chicago'ya gidiyor olmalıydı. Yapması gereken, tehdit-kâr görünmemektir. Gülümseme çalışması yaptı ama aptal gibi hissedince kendi normal ifadesine geri döndü.

Tam omuzlarını düzeltip birilerine soru sormak için harekete geçmişken bir polis arabası park yerine girdi ve

Gas-n-Go'nun kapısının önüne park etti. Bir polis sürücü koltuğunda kaldı ama diğeri arabadan indi ve benzin pompalarının orada duran adamlara doğru yürüdü. Yalnızca konuşuyor, hatta gülüyorlardı ama ne yaptıkları önemli değildi. Otostop çekmek yasadışıydı, Tyrese'e emniyet güçlerini uyarmaması konusunda kesin talimatlar verilmişti; yoksa oyunu bitirme, hatta yaşama hakkı elinden alınacaktı.

Saatini kontrol etti. Bir sonraki konum bildiriminin gönderilmesine on bir dakika kalmıştı. Halen vakti vardı. Belki de polislerin gitmesini bekleyebilirdi. Bir bardak kahve almaları o kadar da uzun süremezdi, öyle değil mi? Yeniden benzin istasyonunun arkasına doğru gitti ve oradan uzaklaşan bir araba sesi duyacak mı diye bekledi. Ama böyle bir ses gelmedi. Tyrese emin olmak için yana doğru yürüyüp etrafına baktı ama aynı polis halen sürücü koltuğunda oturmuş telefonuyla oyalanıyordu. Diğeri görüş alanında değildi; belki de içeriden kahve alıyordu.

Yedi dakika.

Eğer Tyrese otostop çekemezse, kendine bir araba bulması gerekecekti. Otların arasından ilerledi ve tamirhanenin arkasına göz attı. Aslında bir tamirhaneden çok, arabaların çekildiğinde götürdükleri yere benziyordu. Demir parmaklıkların ardında duran arabaların hali, tamirhanenin önünde duranlardan da beterdi. Roth'un ona fırlattığı parayı çıkardı. Beş yüz dolar. Etrafı telle çevrili bir araba çöplüğünde çürümekte olan bir araba almaya yeter de artardı. Eski bir Nova... Bir Pontiac Grand Am. Ve bir de çok eski olduğu için tanıyamadığı başka bir araba. En azından birinin çalışıyor olmasını umdu.

Parayı ikiye bölüp farklı ceplerine yerleştirdi. Eğer yarısı da yetecekse tüm parasını çıkarmaya gerek yoktu. Zaten tellerin ardındaki çöp tenekelerinden hiçbirisi bu kadar para etmezdi. Nasıl bir pazarlık edebilir diye bakacaktı.

Tyrese'in saati titredi. Ebenin ne kadar yakında olduğunu kim bilebilirdi? Belki de benzinliğin girişini geçmişti; belki daha yeni ona yakınlaşıyordu. Durum nasıl olursa olsun, artık harekete geçme vakti gelmişti.

Sahibi tamirhanenin içinde mi diye bakmaya gitti ama olduğu yerde donup kaldı.

Yalnız değildi.

@ayisigikitap

09.00

Amanda

Amanda sekizinci trendeydi. Esneyip gerindi. Modası geçtiği halde hâlâ sevdiği korsan, pazara sürülmeyen bir uygulamada zilyon kez oyun oynadı. Bir iki sefer şekerleme yapmış, çantasına tıktırdığı çikolata kaplı tahıl barlarından birini de yemişti. Ayrıca diğer yolcularla konuşmaktan da kaçınmıştı.

Sıkıntıdan ölmek üzereydi.

Değişiklik vakti gelmişti.

Bir taksi şirketine mesaj atıp istasyondan onu alacak bir araba ayarladı.

Laura

Laura nefes nefese sanat müzesinin geniş merdivenlerini hızla tırmandı ve birkaç dakikalığına durup gerçekten ama gerçekten dua etmek için büyük aslan heykellerinden birinin arkasına çömeldi. Etrafından birçok insan geçiyordu: kreş grupları, yaşlı insanlar, ellerinde çizim defterleri taşıyanlar... Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa başını çevirerek aslanın etrafına baktı. Deli bir kız olan Ebeden iz yoktu. Laura, aslanı yaslanıp ağlamak istiyordu ama olduğu yerde kalırsa, göze daha çabuk batacaktı. Bekledi. Konuşup gülen bir grup yanına yaklaşıncı, onların arasına karışarak ön kapıdan girdi.

Müzenin içinde tek başına durdu, bir bilet aldı ve üst kata çıktı. Eğer Ebe, Laura'nın beklediğinden daha önce onun nerede olduğunu bulursa, labirent gibi olan müze işine yarayabilirdi. Laura birkaç bölümden geçti. Güvenliklerin dikkatini üzerine çekmekten sakınmaya çalıştı ve sonunda sanat dersinden hatırladığı bazı parçaların olduğu bir odaya geldi. En yakınındaki tablodaki mavi ve mor renkler birbiri içine karışarak spiraller çiziyordu; bu da

neredeyse Laura'yı rüya gördüğüne ikna edecekti. Konunun yeniden bildirilmesine birkaç dakika kalmıştı ve en son konumu, parkın etrafında olduğu için Ebenin buraya gelmesi kısa sürecekti. Bir sonraki adımının ne olduğunu bulmak için bilgiye ihtiyacı vardı.

Laura banka oturdu, akıllı saatin arama motoruna Inkrott Yatırımcılığın ismini yazdı. Birkaç dakika içinde, Union İstasyonu'nda göz göze geldiği kızı buldu. Kız belli ki gözlerin üzerinde olmasından hoşlanıyordu; bu yüzden Laura'nın bakacağı çok şey vardı.

Madison'da yaşayan ve sosyeteye yeni takdim edilmiş zengin bir kızdı. Laura hayatında Madison'ın yakınlarında bile bulunmamıştı. Kız, başarılı bir iş adamının kızıydı. Laura, düşününce onu öldürmek isteyen bu kız bir kenarda dursun, Madison'dan herhangi biriyle tanıştığını bile hatırlamıyordu. "Brandy" sosyal medyada ve Google'da her yerdeydi. Başka gençlerin de sayfalarında birçok özçekim ve grup fotoğraflarının içindeydi. Etrafını insanlarla çevirmişti; her zaman ilgi odağıydı, kıyafetleri hep etkilemek için seçilmişti. Gruptaki insanlar çoğunlukla aynı kişiler gibi duruyordu ama herhalde amaç da buydu. Sayfalarda iki tipte fotoğraf vardı: Ya Brandy'nin tek başına *genelde* kendi çektiği fotoğrafı ya da bir grubun ortasında fotoğrafı. Yakın bir arkadaşı yoktu. "Şu ve şu ve ben maçıyken" isimli bir resim yoktu. Kız sanki, mankenlerle çevrilmiş gibiydi.

Laura kendi arkadaşlarını düşündü. Elbette Rosie'yi ve Brie'yi. Sonra Amy ve Mel. Onların hepsiyle ya da herhangi biriyle olduğunda rahat hissederdi. Onların dışında

başka birçok kız arkadaşı vardı. Elbette bir de en ama en iyi arkadaşı olan Jeremy vardı. Jeremy'yi doğduğundan beri tanıyordu. Bu Brandy denen kızın bir erkekle hiç fotoğrafı yoktu ve fotoğrafta erkek olduğunda da birkaç tane erkek bir grup içindeydi. Laura'nın gördüğü kadarıyla özel birileri yoktu.

Brandy'yle ilgili göze çarpan tek şey paraydı. Arabalar, kıyafetler, mücevherler... Makyajı bile pahalı duruyordu. Peki, ya ebeveyninin resimlerine ne demeli? Iyyy! Laura kendini böyle manken tipli insanların yanında büyürken hayal bile edemiyordu.

Laura saatinin sayfasını yeniledi; neden Wisconsin'de yaşayan zengin, şımarık ve kimse tarafından pek sevilmeyen bir kızın ondan nefret ettiğini düşünmeye çalıştı. Nefret etmeyi bırak, Laura'yı nereden *tanıyordu*? Her şey çok mantıksızdı.

Genç bir kız fark etmeden banka çarptı ve birden Laura'nın kucağına düştü. "Ay, pardon!"

Laura küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sorun değil."

Kız güldü ve *pat* diye kendini banka bırakmadan önce bir çocuğu şakalaşarak itti. "Ah bu erkekler. Çok sakar oluyorlar. Ve ayrıca bize göre ne kadar büyük olduklarını da unutuyorlar."

Laura kızla birlikte gülmek istedi ama ifadesiz bir şekilde kaldı.

Kız, "Hey" dedi, "sen iyi misin?"

Laura başını çevirdi. O anda ihtiyacı olan en son şey, birinin işin içine dahil olup onun yüzünden tehlikeye girmesi idi. "İyiyim."

“Bana pek de iyi gelmedin.” Kız eğilerek Laura’nın yüzüne baktı. Kızın yüzü de açık ve cana yakındı. Gümüş rengi far ile parlak pembe bir ruj sürmüştü. Epey uzun, kuş tüyü küpeleri neredeyse omzuna değiyordu. “Arkadaşların seni terk mi ettiler?”

“Hayır, kendi başıma geldim.”

“Eh, işte sorununu bulduk. Ama bunun, hikâyenin hepsi olduğunu sanmıyorum. Erkek meseleleri mi?”

“Hayır. Bak...” Kıza baktı ve kızın gümüş renkli tişörtü ile pullu botları onu neredeyse kör edecekti.

“Adım Sydney.”

“Sydney...” Laura, kızın bağ kurmada gösterdiği şevk karşısında azıcık da olsa gülmeden edemedi. “Sorduğun için teşekkür ederim, gerçekten... ama yapamam. Beni yalnız bırakmalısın.”

Sydney kaşlarını çattı. “Erkek meselesi. Biliyordum. Seni kıskanıyor. Başkasıyla konuşmanı istemiyor.”

“Hayır, sana söyledim, erkek meselesi değil.”

“Kız meselesi mi o zaman?”

Laura gözlerini kapadı. “Evet. Eğer seninle ya da başkasıyla çok yakın olursam beni öldürür.” Herhalde kızın, söylediklerini kelime kelime gerçek anlamıyla anlayacak hali yoktu, değil mi?

“Seni öldürecek mi? Başkasıyla konuştun diye mi? Senin ne çeşit arkadaşların var?”

İyi arkadaşları vardı. Tek sorun, arkadaşlarının yüzlerce kilometre uzakta olması ve ona neler olup bittiğine dair

tek bir fikirlerinin bile olmamasıydı. “O benim arkadaşım değil. Ve seni de öldürebilir; eğer ikimizi birlikte görürse.”

Sydney gözlerini devirdi. “Olayları ne kadar büyütüyorsun... Bir sanat müzesinde kimse bizi öldürmeyecek. Bu çok iğrenç olurdu. Şimdi, haydi gel, etrafında binlerce iyi tablo varken burada böyle somurtup oturamazsın.” Sydney, Laura’nın kolundan tutup çekerek onu ayağa kaldırdı ve koluna girdi. Laura, görmeyi istemediği suratları görecektir mi diye etrafına bakınmaya devam etti ama yanında başka birinin olması en azından birkaç dakikalığına göze çarpmaması için yardımcı olabilirdi.

Odayı turlamayı tamamladıklarında Sydney, “Gel de herkesle tanış. Empresyonistlerin olduğu odada toplanıp tur otobüsüne geri döneceğiz çünkü Empresyonist ressamlar, tur rehberimizin en sevdiği türmüştü. Neredeyse herkes buradaymış gibi duruyor” dedi.

Laura’nın ona karşı koyacak gücü yoktu ve ayrıca bir grubun parçası olmak, müzeden çıkarken ona yardımcı olabilirdi. Ayrıca Kurallar, başka sivillere zarar vermenin yasak olduğunu yazıyordu ama Laura, sivillerin Oyundan haberleri olmadığı sürece güvende olduklarını düşündü. Yalnızca Laura onun yanında olduğu süre boyunca Sydney’nin bir şeyden haberi olmadığından emin olmalıydı.

Sydney, onu gitgide sayıları artan ve bazılarının kulaklarında kulaklık olan bir grup gencin arasına çekti. Herkesin biraz darmadağın ve uykulu görüldüğü normal, dost canlısı bir grup gibi görünüyordular.

Sydney, “Buraya gelmek için tüm gece boyunca yoldaydık” dedi. “*Iowa*’dan geldik. Dün gece geç yola çıktık, şehre

bu sabah yedi otuz gibi geldik ve o zamandan beridir bu müzeyi geziyoruz. Buradan sonra da Sears Kulesi'ne gideceğiz. Aslında kulenin yeni ismi Willis Kulesi ama kimse bu ismi kullanmıyor. Sonra öğlen yemeği yiyeceğiz ve öğleden sonra da birçok müze daha gezeceğiz. Ayaklarım şimdiden beni öldürüyor. Planetarium ve akşam yemeğinden sonra da Donanma İskeleyi'nde tiyatro izleyeceğiz. *Othello*'nun bir çeşit hip-hop versiyonunu oynuyormuş. Harika, değil mi?"

Laura saati kontrol etti. Konum bildirimine iki dakika kalmıştı. Bu tatlı kızı atlatıp, Ebe onu görmeden ve bu insanlardan birinin canı yanmadan hemen gidecek bir yer bulmalıydı. Kolunu Sydney'nin kolundan kurtardı.

"Başiboş başka birini mi buldun?" Bir çocuk –belki de başta Sydney'yi banka doğru iten çocuk– ikisine gülümse-di. Kum rengi saçları gözlerinin önüne düşüyordu, dişleri de ilginç görünümlü olmaya yetecek kadar eğri büğrüydü. Burnunun üzerinde açık renkli birkaç tane çil vardı, üzerindeki forma da Jeremy'nin seveceği türdendi: genişti ve iki tane kalın yeşil çizgisi vardı. Çocuğu görmek, Laura'nın Jeremy'yi bir daha görüp göremeyeceğini düşündüğünde göğsüne çöken ağırlığı geri getirdi. Bu çocukta da tıpkı Jeremy gibi dürüst, sıcakkanlı bir hava vardı ve Laura, hiç korkmadan kendini ona bırakabilirmiş gibi hissetmişti.

Hık.

Lanet olsun.

Sydney, Laura'yı yeniden tutup kolunu sıktı. "Adam! Bu... Hey, adını öğrenmedim."

Laura, ismi Adam olan çocuğa, “Merhaba” dedi. “Sydney, orada yalnız başıma oturup öylece tabloları bakmam gerektiğini düşündü.”

“Elbette öyle. Çünkü Sydney kimsenin yalnız kalmasını istemez. Asla. Bu, Sydney evreninin kurallarına aykırıdır.”

“Kes şunu!” Sydney çocuğun koluna vurdu.

Çocuk yüzünü buruşturup ellerini havaya kaldırdı. “Hayır! Canımı yakma!”

Laura güldü. Çocuk gerçekten Jeremy’nin ikizi gibiydi.

“Biliyorum” dedi Adam gülerek. “Baya korkutucudur.”

Sydney, “Değilim” dedi. “Asıl korkutucu olan o.” Üzerinde bir korsan olan bayrağı sallayarak grubun dikkatini üzerinde toplamaya çalışan tur rehberini kastetmişti.

Laura rehberin harika görüldüğünü düşündü. Gözlüklüydü, gül rengi ruj sürmüştü, yuvarlak bir bedeni vardı ve kabarık mavi bir kazak giyinmişti. Laura’ya evde, kızının canı pahasına kaçmakta olduğundan bihaber olan annesini anımsatmıştı. En azından Laura, annesinin bilmiyor olduğunu umuyordu. Gerçi, annesi durumu öğrense belki de yardım daha Laura’nın ihtiyacı olmadan ona gelecekti.

Hık.

Laura’nın bileği titreyerek saat dokuz konumunu gönderdi. Laura saati eliyle gizleyerek kimsenin fark etmemiş olduğunu umdu.

“Atladığımız kimse var mı?” dedi Laura’nın annesi olmayan kadın.

Birileri, “Patrick!” diye bağırdı.

“Ve Chrissie!” dedi başkası.

İlk bağırان kişi gülerek, “Muhtemelen birliktelerdir!” dedi. “O karanlık odadaki slayt gösterisini izliyorlardır.”

Laura etrafını gözleriyle taradı ve birden koşarak oradan ayrılarak garip ya da kaba görünmesine gerek kalmadan onların gitmesini umdu.

Birisi, “İşte geldiler!” dedi.

Bahsi geçen iki kişi odaya girdiğinde kahkaha ve dalga geçen sesler odayı doldurdu. Kızın yüzü kızardı ama çocukta utanmıştan çok kendini beğenmiş bir hava vardı.

“Tamam, herkes beni takip etsin!” diye bağırdı kadın. “Otobüse binme vakti geldi!”

Grupta genel bir gürültü oldu ve Sydney ile Adam ön girişe bakan balkona doğru ilerlerken Laura’yı da yanlarında çekiştirdiler. Sydney, Laura’yı tutan elini gevşetti. “Sanırım veda vakti geldi.”

Konum bildirimi gönderildiğinden beri Laura’nın tampon bölgesini oluşturan grup seyreliyordu, o yüzden, evet, veda vakti gelmişti.

Sydney, Laura’nın eline uzandı, “İyi olacağından emin misin?” diye sordu.

Laura, Sydney’nin –ya da en azından Jeremy’ninki gibi içgüdülere sahip olacağını düşündüğü Adam’ın– yalanını anlayacağını düşündüğü için gözlerini kaçırdı. Bakışları müzenin girişine kaydı.

Ve o anda Brandy Inkrott’u gördü.

Tyrese

Üç adam öylece Tyrese'e bakıyordu. Birinin elinde bir levye vardı; diğeri sert bir şekilde duruyordu ve üçüncü de sanki Tyrese'in görmek istemediğinden emin olduğu bir şeyin saklı olduğu beline elini dayamıştı. Tyrese'in o anda en son ihtiyacı olan şey, daha Ebe onu yakalama şansı bulamadan, taşralı bir beyaz tarafından vurulmaktı. Adamların hepsi de formsuz, tembel, Tyrese'den çok daha yaşlı ve çok daha kısaydı. Tam olarak tehlike teşkil eden tipler denemezdi ama tabii onlar üç kişiydi. Tyrese üç kişiyle dövüşemezdi ama oradan koşarak kurtulabileceğini fark etti.

Bu adamlar, Tyrese'in peşindeki Ebe olabilir miydi? Siyahileri öldüren beyaz çiftçiler mi olmak istiyorlardı? Adamların bileklerine bakarak onunki gibi saatleri var mı diye görmeye çalıştı ama hepsinde de uzun kollu gömlek vardı.

Levy Adam, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Arabalara bakıyorum."

Eli belinde duran, "Sana etrafta sinsice dolaştığını söylemişim" dedi. "Bir şey çalacak."

Tyrese, “Yok artık, dostum” dedi. “Yani, bir şey çalmayacaktım. Arabalardan bir tane satın almak istiyorum. Siz tamirhanenin sahipleri misiniz? Mike aranızdan biri mi?” Tamirhanenin tabelasındaki ismi söylemişti.

Aralarında görünürde silah taşımayan tek kişi olan üçüncü adam, ayrıca aralarında en cüsseli ve en yaşlı olanıydı. En uyanık ifade de onun yüzündeydi. Tyrese’i baştan aşağı süzerek, ter lekeli pis eşofmanlarına ve tozlu basketbol ayakkabılarına baktı. “Hangi parayla alacaktın?”

Eli belinde olan, “Bunun parası falan yok” dedi. “Arabalardan çalacaktı.”

Öfke, Tyrese’in boğazına kadar yükselmişti. “Ben araba çalmam.”

“Evet, bu arabaları çalmayacaksın.”

Levyeli, “Benzin istasyonunun önünde polisler vardı” dedi.

“Git bak” dedi büyük adam.

“Polisi karıştırmayalım” dedi Tyrese.

“Benim planım da tam olarak buydu.” Büyük adam yerinden kıpırdamadı ama çenesiyle levyeliye işaret ederek, “Sana git bak dedim” dedi.

“Tamam, efendim.” Levyeliye yaptığı son tehditkâr hareketten sonra adam Gas-n-Go’nun önüne doğru paytak paytak yürüdü.

Tyrese seçeneklerini değerlendirdi. Polislerin onu götürmesine izin veremezdi ama bu adamlardan biri de silahını çekmek için yanıp tutuşuyordu. Büyük adam yalnızca öfkeli görünüyordu. Belli ki Ebe değildiler, yoksa şimdiye kadar bir

şeyler söylerlerdi. Ama üç tane akılsız zorbaya rastlayacak kadar şanssızdı, bir de polisi işin içine sokarlarsa...

Büyük adam, "Arabaya niye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Chicago'ya gitmek için."

"Buraya nasıl geldin?"

"Otostop çektim."

"Belaya sebep olduğun için attılar mı?"

"Şoför şehir merkezine gitmiyordu. Beni burada bıraktı ve yoluna devam etti."

"Seni de başkası almıyor, öyle mi? İnsanları pek suçlayamam, senin gibi bir adam..."

"Polisler ön taraftaydı, unuttun mu?"

"Yani?"

"Otostop çekmek yasalara aykırı."

Büyük adam çiğnediği tütünü tükürdü. "Onlar gidene kadar bekleyebilirdin."

"Bekleyemem. Gecikiyorum."

"Ne için?"

"Bir randevu."

Adamın gözleri kısıldı. "Ne tür bir randevu?"

"Bir adamla buluşmam gerekiyor."

Levyeli dayılanarak geri döndü. "Polisler gitmiş."

Büyük adam gülümsedi. "Sanırım bunun çaresine kendimiz bakmamız gerekiyor."

"Haydi ama dostum." Tyrese ellerini havaya kaldırdı.

"Bela aramıyorum. Yalnızca araba satın almak istiyorum; tabii çalışıyorlarsa."

“Sadece dışarıdan bakarak çalışmadıklarını anlayabiliyor musun?”

“Yalnızca eski olduklarını söylüyorum.”

“Çalışıyorlar.”

“İyi. Hangisini alabilirim?”

“Hiçbirine ne dersin? Senin gibi tiplere satmıyoruz.”

Tyrese sinirlendi. “Benim gibi tipler derken?”

“Gangsterlere. Buraya gelip ne istersen alabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Sana söyledim: Param var!”

“Göster bakalım.”

Tyrese ellerini indirdi ve ortada duran adam o anda silahını çekip Tyrese’in göğsüne doğrulttu.

“Dur!” Tyrese ellerini yeniden havaya kaldırdı. “O ne dediyse onu yapıyorum.”

“Daha yavaş yap. Tek elini kullan.”

Tyrese sağ elini indirip parasının yarısını koyduğu cebine soktu. Düzgün bir silindir haline getirdiği paraları çıkarıp gösterdi. Büyük adam çenesiyle işaret etti; levyeli de paraları alıp patronuna uzattı.

“İki yüz elli mi? Bu arabalardan birini bu parayla satın alabileceğini mi sanıyorsun?”

“Hurdalıktaki arabalar bundan fazla tutmaz, hele de orada duranlar gibi küçük olanlar. Ayrıca plakası falan var mı umurumda değil.”

“Gördün mü?” dedi levyeli. “Size bunun kanun kaçağı olduğunu söylemiştim.”

Büyük adam düşünüyordu. Tyrese adamın oynayan gözlerinden bunu anlamıştı. “Tüm paran bu kadar mı?”

“Evet.” Eğer daha fazla parası olduğunu söylerse adam hepsini alacaktı. Ondan sonra da Tyrese’in benzin ya da otoyol ücretini ödeyecek hiçbir şeyi kalmayacaktı; bu şartlarda arabayı almanın bir anlamı yoktu.

Adam parka doğru baktı. “Hangi arabayı almayı düşünmüştün?”

“Beni hangisi Chicago’ya götürecekse onu. Beni yolu yarılamışken ortada bırakmayacak olan bir tane var mı?”

“Elbette. Gel, bakalım.”

Büyük adam, Tyrese’in önden gitmesi için eliyle işaret etti ama Tyrese’in büyükannesi onu bir aptal olarak yetiştirmemişti. “Önden siz buyurun.”

Tyrese üç adamın da önden gitmesini bekledi ama silahlı adam reddederek silahıyla Tyrese’in tel örgülü alana girmesi için işaret etti.

“Şunu kaldır lütfen, olur mu?” dedi Tyrese. “Siz üç kişisiniz ve ben de buraya sizi dövmeye değil araba almaya geldim.”

“Kapa çeneni de yürümene bak.”

Tyrese büyük adama seslenerek silahlı ahmağa doğru baktı. “Adamına tehdit savurmaktan vazgeçmesini söyler misin?”

Büyük adam arkasına döndü. “Silahı kaldır.”

“Ama...”

“Eğer ihtiyacın olursa zaten sende.”

Silahlı adam dayılandı ve yalnızca Tyrese'in duyabileceği kaba şeyler söyleyip ilerleyerek diğer iki adamın yanında yürümeye devam etti. Büyük adam kilitsiz kapıyı açıp içeri girdi. Sanki içinde bir şeylerin gizlenmiş olmasından korkuyormuş gibi ayağıyla önce uzun çimleri yokladı.

Tyrese adamları takip etti. Belki kaçması gerekir diye kapının önüne bir şeyler koyarak açık durmasını sağladı. Bu moronlarla birlikte tel örgüyle çevrili bir yere tıklıyor olmaktan memnun değildi. Levyeli ya da silahlı onu pek korkutmuyordu ama aptallıkları başına iş açabilirdi. Asıl büyük adam, sakladığı marifetleri var gibi duruyordu.

"Emin olmak zor" dedi büyük adam. "Ama bu Grand Am senin için en iyi tercih gibi duruyor." Alanın en uzak ucundaki binanın arkasında duran arabaya doğru gitti.

Tyrese uzaktan arabaya baktı. "Çalıştığını duyalım."

"Önce gel de yakından bak. Eğer yakından sevmeyeceksen boşuna anahtarını bulmak için uğraşmayayım."

"Sana söyledim, arabanın neye benzediği umurumda değil. Yalnızca çalışması gerekiyor."

"İyi." Silahlıya doğru işaret etti. "Git anahtarı getir."

"Nasıl bula..."

Adamın gözlerinden ışık çıktı. "Git getir." Başparmağını açık kapıya doğru salladı.

Silahlı yavaşça Tyrese'in etrafında yürümeye başladı, Tyrese de levyelinin harekete geçmesini bekleyerek kendini hazırladı. Levyeliyle göz göze geldiler ama bir süre sonra adam, Tyrese'in çelik bakışlarına dayanamayarak gözlerini kaçırdı.

“Evet, çocuk, bizimki anahtarı getirirken neden gelip bir göz atmıyorsun?” Büyük adam kapıyı açıp içeriyi işaret etti. “İki yüz elliliğinle ne aldığına iyi bak.”

Tyrese, silahının geri dönmesini bekliyordu ama adam daha gelmemişti. En azından artık hava tamamen aydınlıktı, bu da güvenliği için iyi olmuştu ama arabaların hali için bu durumun iyi olduğu söylenemezdi. Gün ışığında arabanın aslında ne kadar berbat bir halde olduğu, çamurluklarının paslandığı, arka ışıklarının kırıldığı ve ön camının da çatladığı belli oluyordu. Berbat. Ama araba onu şehir merkezine götürdüğü sürece, nasıl görüldüğü Tyrese’in pek de umurunda değildi.

“Adam nereye gitti?” dedi Tyrese.

“Buradayım.” Silahlı çitlerden geçerek büyük adama birkaç anahtarın takılı olduğu bir halka attı.

Büyük adam anahtarları Tyrese’e uzattı. “Araba senin.”

“Eğer çalışırsa.”

Büyük adam, açık kapının önünde eğilerek elini ona doğru uzattı. Tyrese anahtarları almak için uzandı ama büyük adam öne doğru atlayarak Tyrese’in boynundan tuttu ve suratını arabanın tavanına geçirdi.

“Param nerede?”

Tyrese, yanağı metale dayalı bir şekilde konuşuyordu. “Parayı sana verdim, dostum.”

“Bana gösterdiğin iki yüz elli bende. Şimdi gerisini istiyorum.”

“Sana söyledim, başka param yok.”

“Buna inanmıyorum.”

Neler oluyordu? Belki de bu adamlar gerçekten Ebeydi. Eh, bu kadar kolay gitmeyecekti. Tyrese, kalçasından kuvvet olarak kendini yukarı itti ve büyük adamın suratına yumruk attı.

Adam çabucak toparlanarak karşılık verdi, Tyrese'in karnına geçirdi ama adamın dengesi bozulmuştu ve Tyrese'in kasları da kaya kadar sertti, bu yüzden çok fazla bir zarar veremedi. Tyrese büyük adamı geriye doğru itip Grand Am'in açık kapısına doğru daldı ama büyük adam çabucak öne doğru atılarak Tyrese'in bileğine tekme attı. Tyrese düştü ama düşerken de adamı iterek oradaki ölmüş arabalardan birine çarpmasına neden oldu. Tyrese koşmak için ayağa kalktı ama büyük adam da yumrukları hazır ayağa kalkmıştı. Tyrese, adamın bir elini yakalayıp döndürdü ve dirseğini arkasına doğru çevirdi. İleri doğru koşarak adamın kafasını eski Nova'ya vurdu, adam bir çuval taş gibi yere yığıldı.

Levyeli bağıırıyor ve elindeki levyeyi öylesine delice sallayarak koşuyordu ki Nova'nın bir penceresini kırdı. Tyrese, levyeliye tekme atarak onu uzaklaştırdı ve Grand Am'in kapısına doğru uzandı ama levyeli, Tyrese'in düşündüğünden daha çabuk toparlanıp levyeyi Tyrese'in bileğine indirdi. Acı tüm vücudunda yankılanınca Tyrese geriledi ama ayağı büyük adama takıldı ve kuyruk sokumunun üzerine sert bir şekilde düştü.

Levyeli yeniden peşinden gelip levyeyi havaya kaldırdı. Tyrese, kafasını korumak için yaralanmış kolunu kaldırdı. Adam yeniden levyeyi indirdi ve bu sefer Tyrese bir

kemiğın kırıldığını duydu. Arabaya doğru eğilerek koluna sarıldı. Adam levyeyi yeniden savurdu ama bu sefer Tyrese eğilip aşağıdan adamın ayaklarına tekme attı. Adam başını Nova'nın bagajına çarptı, inleyerek yere düştü.

“Orada dur! Sakın kımıldama!” Silahlı olan iki eliyle silahını doğrultmuştu. Elleri o kadar titriyordu ki Tyrese adamın onu yanlışlıkla vuracağından emindi.

Tyrese acıdan ve ona silah doğrultmuş deli adamı görmemek için gözlerini kapadı.

“Ne olu... O silahı indir!” Sol göğüs cebinde “Mike” yazan mavi bir tulum giymiş başka bir adam tel örgülü alana girdi. “Burada ne yapıyorsunuz? Size buradan uzak durmanızı söylemiştim!”

Tyrese gözlerini kırptı. Bir saniye. Bu adam mı Mike'tı? Peki diğer adamlar kimdi?

“Arabaları çalacaktı” dedi silahlı.

Mike, Tyrese'e baktı. “O arabalara istediğini yapabilir. Hepsi birer hurda.”

“Ama...”

“Silahı indir!”

Adam yavaşça silahı indirdi.

“Şimdi bana ver.”

“Silahımı alamazsın. Haklarım var!”

“Aptal olma hakkı mı? Korkarım, bu doğru. Şimdi silahı ver yoksa polisleri arayıp silahı ruhsatsız taşıdığını onlara hatırlatırım.”

“Ruhsatım var.”

“Balık tutmak için.”

Silahlı, adama ters ters baktı ama sonunda silahı Mike’in eline bıraktı.

“Teşekkür ederim. Şimdi arkadaşlarını al ve buradan defol.”

“Ama onları dövdü!”

“Siz de onu dövmüşsünüz gibi duruyor.” Mike, levyeliyi ayağıyla dürttü. “Ayağa. Tabii, polislerin burada ne olduğunu sormasını istiyorsan öyle kal.”

Levyeli zar zor doğruldu, silahlı da onu çekip ayağa kaldırdı. İkisi birden büyük adamı sürükleyerek açık kapıya doğru götürdüler. Silahlı geriye doğru dönüp Tyrese’e dik dik baktı. “Seni bulacağız! Bekle sen!”

En sonunda oradan gittiler ve Mike da Tyrese’in yanında çömeldi. “Hastaneye gitsen iyi olacak gibi duruyor, evlat.”

“Yapamam...”

“Yapacaksın. Haydi gidelim.”

09.15

Robert

Saat dokuz konumu, Robert'ı otoyol kenarında küçük salaş bir yere getirdi. Bir benzin istasyonu ile tamirhane vardı ama başka bir şey yoktu. Ondan önceki konumlar yol üzerinde olmuştu, yani Broadstreet burada durmuş olmalıydı. Ya kendi aracındaydı –bu da birinden ödünç aldığını ya da çaldığını gösteriyordu çünkü kendi arabası yoktu– ya da otostop çekmişti. Gerçi, sabahın o saatinde kim, Tyrese gibi görünen birini arabasına alırdı, onu da bilmiyordu.

Robert, Challenger'ını Gas-n-Go'nun önüne çekti. Tyrese'den eser yoktu ama konum 15 dakika önce gönderildiği için, Tyrese muhtemelen çoktan oradan ayrılmıştı. Robert dükkâna girdi, orta yaşlı, gri saçlı, çok fazla dişi olmayan bir kadının sakız çiğnediği tezgâha yöneldi. “Bu çocuğu son yirmi dakikada buralarda bir yerde gördünüz mü?” Akıllı saatinden Tyrese'in bir fotoğrafını gösterdi.

“Yoo ama şu adamlara sorabilirsin.” Dükkânın diğer ucundaki bir masada oturan üç adamı gösterdi. İki tanesi

kafalarına buz torbası tutarken üçüncü ayağa kalktı, hızla dolandı, sonra yeniden oturdu ama biraz sonra aynı şeyi yeniden yaptı.

Robert onlara doğru yürüdü ama birkaç metre uzakta durdu. “Siz beylerin ufak bir sorunu olmuş gibi duruyor.”

Kalkıp dolanan adam sandalyesinden fırlayıp Robert’ın dibine, daha doğrusu göğsüne kadar geldi çünkü Robert adamdan daha uzundu. “İşine bak.”

“Eğer size bunu yapan şu adamsa, benim işim bu.” Tyrese’in fotoğrafını gösterince adamın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu.

“Onu tanıyor musun?” dedi adam.

“Üstelik çok iyi. Ve onu istiyorum. Nereye gitti?”

“Sen polis misin?”

Robert bunu düşündü. Cüssesinden dolayı yaşından büyük gösterdiğini biliyordu. Zaten bu adamların da polisim dedi diye onu dövecek hali yoktu. Belli ki her biri salaktı.

“Evet, polisim ve bu adamı bulmaya çalışıyorum.”

“Biliyordum!” Elinde buz torbası olan daha ufak tefek adam masaya vurdu.

Büyük adam gözlerini kıstı. “Size onun gangster olduğunu söylemiştim!”

Robert gülmemeye çalıştı. Hem Tyrese’in gangster olduğu fikri hem de iki adamın masaya vuran adama nasıl sinirle baktığını görünce neredeyse gülecekti. “Nereye gittiğine dair bir fikriniz var mı?”

“Bu adam kim? Ne yaptı?”

“İsmi ni açıklayamam...” Çünkü en son istediği şey bu moronların Oyuna karışıp ayağına dolanmasıydı. “Ama onun bir hırsız olduğunu söyleyebilirim.”

“Biliyordum!” Küçük adam masaya yeniden vurunca büyük adam küçük suratına bir tane çarptı.

“Kes şunu!”

“Ne çaldı?” diye sordu kalkıp dolanan adam.

Zaferimi. Şöhretimi. Hayatımı.

“Araba” dedi Robert çünkü Tyrese son iki saattir yolda olduğu için bu mümkündü ve ayrıca bu tür şeylerin nasıl yapıldığını bilen arkadaşları da vardı. Şimdi “dürüst ve temiz” bir yaşam sürdüğünü iddia etse bile Robert, Tyrese’in de geçmişte bunu yaptığından emindi.

“Biliyo...”

Büyük adam, küçük masaya vuramadan kolunu tuttu. “Nasıl yardım edebiliriz?”

“Bana ne olduğunu anlatın.”

Büyük adam, diğer ikisi defalarca hevesli bir şekilde sözünü bölse de hikâyeyi anlattı. Robert sonunda Mike adında bir adamın yani “hainin” onları kovduğunu öğrendi.

“Peki, benim hırsızım şimdi nerede?” diye sordu Robert.

“Muhtemelen bir bebek gibi tamirhanede sızlanıyordur.”

Bu kadar yakın mıydı? Robert koşmak için arkasına döndü.

“Hey!”

Robert durdu.

“Bir şey hatırlarız ya da adam geri gelir falan diye numarayı vermeyecek misin?”

Tyrese buraya geri gelmeyecekti. “Tamirhaneye bakmaya gidiyorum.”

“Ben de geleyim.” Ayaktaki adam gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp çenesini dikleştirdi.

Robert, “Hayır” dedi.

Adam duraksadı. “Bana ihtiyacın yok mu?”

“Peki, ya buraya gelirse? Sen arkadaşlarınla kal ve onları koru. Oldukça kötü haldeler.”

“Ah. Tamam. O zaman senden haber bekliyoruz.”

Robert, kapıdan koşarak çıkmamak için kendini zor tuttu, sonra da hızla Mike’ın tamirhanesine ilerledi. Saatini kontrol etti.

Av menzil dışı.

Tamirhanenin içine girince bir zil çaldı. Tezgâhta kimse yoktu, bu yüzden Robert da ofise bakmak için arkalara doğru gitti. Orada da kimse yoktu. Görebildiği tek şey bir yığın kâğıt ve eskimiş bir bilgisayardı. Dükkâna mavi tulumlu bir adam girdi. Ellerini bir beze siliyordu. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Sen Mike mısınız?”

“Hayır.” Yaka kartına işaret etti. “Stan.”

Robert, Tyrese’in fotoğrafını gösterdi. “Bu adamı burarlarda gördün mü?”

“Evet. Patron onu arka bahçede bulduğunda o üç ahmak taşralı onu dövüyormuş.”

“Görünüşe bakılırsa o da karşılık vermekten geri kalmamış.”

Stan gülümsedi. “Adamlar bunu hak etmiştir. En azından genelde hak edecek bir şey yaparlar.”

“Peki adam şimdi nerede?”

Adam ona şüpheyle baktı. “Bundan sana ne?”

“Yalnızca ona yetişmeye çalışıyorum.”

“Arkadaşın falan mı?”

“Evet. Buluşup birlikte Chicago’ya gidecektik.”

“Niye telefonla aramıyorsun?”

“Yanıt vermiyor. Belki adamlar onu döverken telefonu da kırmışlardır.”

“Olabilir. Kolunu kırmışlar.”

Tyrese bu kadar kötü mü yaralanmıştı? Onu iyi dövmüş olmalıydılar. Şimdi Robert bir avantaj kazanmıştı, hem Oyunda hem de sahada. Ama bu övünebileceği bir avantaj değildi. Neyse ne! Yine de bunu kullanacaktı. Zaten Tyrese o hafta sonu öleceği için bir kariyeri falan da olmayacaktı.

Ama belki Robert telefon konusunda haklı olabilirdi. Ya o da kırıldıysa? Yine de Oyuna yetecek kadar çalışacak mıydı?

“Kolunu mu kırdılar? O iyi mi?” Robert sesini endişeli çıkarmaya çalıştı ama zaten telefon için endişeli olduğundan bu çok da zor olmadı.

“Bilmiyorum. Patron onu hastaneye götürdü.”

“Harika. Hangi hastane?”

Stan hastaneyi ona söyledi, Robert da yola koyuldu. Kapı kapanmadan arkasına döndü. “Burada bir araç bıraktımı, biliyor musun?”

“Sanmıyorum. Zaten bizim arka bahçeye de araba satın almak istediği için girmiş. Gerçi arabalardan hiçbiri çalışmadığı için pek de işine yaramazmış.”

Robert, Challenger’ına binerken Gas-n-Go’da oturan üç ahmakla göz göze gelmemeye çalıştı. Kiminle kavga ettiklerine dair bir fikirleri yoktu. Zaten Tyrese de ünlü değildi. Bir yıl içinde olabilirdi.

Ama şimdi unutulacaktı.

09.30

Amanda

Amanda taksiye küçük bir banliyö istasyonundan bindi. Şoföre dolambaçlı yollardan onu şehir merkezine götürmesini söyledi. Henüz yoldayken, DarwinTohumu'ne halen Chicago'nun kenar mahallelerinde olduğunu bildiren dokuz buçuk konum bildirimi gönderildi. Hemen taksi şoförüne olabildiğince çabuk Union İstasyonu'na gitmesini söyledi. Orada inip göl kıyısının kuzey tarafına giden bir otobüse bindi.

Laura

Laura, Adam'ın arkasına saklandı. Milenyum Parkı'ndan sonra Ebenin yakınlarda olacağını biliyordu ama yalnızca iki dakika içinde onu bulacağını düşünmemişti.

Adam arkasına dönüp Laura'ya baktı. "Ne oldu?"

Sydney girişin önündeki insanlara göz gezdirdi. "Bu o, değil mi? Aşağıdaki insanların arasında?"

"Kim?" dedi Adam.

"Zalim kız. Şeyi çok kıskanıyor... Hey, adını halen bilmiyorum."

Adam, "Neyi kıskanıyor?" diye sordu.

"Onun kimseyle konuşmasını istemiyormuş. Biz de dahil."

Adam kollarını açarak parmaklıklara yaslandı ve vücudunun daha geniş görünmesini sağladı. "Bu kızdan tam olarak neden saklanıyorsun?"

Laura, Empresyonistlerin olduğu odaların girişlerine baktı ama eğer o tarafa doğru giderse müzede sıkışıp kala-

cağını fark etti. Tabii eğer Modern Sanatlar girişinden çıkarsa, o ayrı...

“Gitmeliyim” dedi Laura. “Üzgünüm.” Hızla geriye giderek Empresyonistlerin olduğu odalardan geçti, merdivenlerden inip Yunan ile Roma sergilerini geçerek Modern Sanatlar kanadına geldi. Çıkışın olduğu antre oldukça boştu, bu yüzden ayak sesleri gizlenmiyordu; peşinden gelenlerinki de....

Laura koşmaya başladı, müze rehberi bile peşinden bağırmasına rağmen durmadan cam kapıları çarparak açtı. Kapılar ardından çarparak kapandı ve Laura da arkasına bakmak için geri döndüğünde en üst basamağı kaçırınca kendini kaldırımda buldu. Ayak bileğinden keskin bir acı yükselince inledi.

Merdivenin başından birisi “Hey!” diye seslendi.

Laura apar topar ayağa kalktı. İncinmiş ayağına ağırlığını verdiğinde neredeyse yeniden düşecekti. Birinin elleri onu yakalayınca Laura da kurtulmak için mücadele etti ama kurtulduğu anda dengesini kaybederek kaldırıma kapaklandı.

“Hey, kes şunu!”

Laura kafasını kaldırdığında Adam’ın yüzünü görünce içi rahatladı.

“Tanrım! Sen ne yapıyorsun?” Sydney nefes nefese kalmış, yanakları kızarmış bir şekilde yanlarına geldi.

“Bir yerleri incindi” dedi Adam.

“İyiyim.” Laura onlardan birkaç adım uzaklaştı. Brandy’nin, Adam ve Sydney’yi onun yanında görmesine

izin veremezdi. Ama attığı tek adım onun yine dizlerinin üzerine kapaklanmasına neden oldu, Adam onu yakaladı.

Sydney telefonunda bir şeylerle meşguldü. “Tamam, buraya doğru geliyorlar. Bayan Hawke’a kaybolduğumuzu söyledim; bizi buradan alacak çünkü bir sonraki yere gitmek için binadan çıkmaları gerekiyor. Seni de otobüsle götürürüz.”

“Sizinle gelemem.”

“Nedenmiş?”

Çünkü Brandy sizi de öldürür. “Herkes benim gruptan biri olmadığını anlayacak.”

“Hayır, anlayamazlar. Wayland’den birçok kişi geldi ve hiç kimse tam olarak kimin gelip kimin gelmediğini, hatta bazı insanların kim olduğunu bile bilmiyor. Ayrıca para ödedikleri sürece misafir getirme hakkımız var.”

“Ama öğretmen...”

“O öğretmen değil. Okulun tuttuğu gezi rehberi. Grubunda en az otuz kişi olduğu sürece, hiçbir şey umurunda değil. İşte geliyorlar!”

“Ama ben yapamam...”

“Kapa çeneni” dedi Sydney. “İdareyi ele alma vaktimiz geldi.”

Otobüs durdukları yere yanaştı. Laura’nın, Adam’ı onu taşıdığı yere gitmekten başka pek bir seçeneği yoktu.

“Özür dilerim!” dedi Sydney öğrenciler otobüse yönlendirilirken. “Özür dilerim, benim hatam! Kayboldum! Doğru çıkışta olduğumuzu sanmıştım!”

Laura'nın annesi olmayan tur rehberi hariç, bu değiklik kimsenin umurundaymış gibi görünmüyordu. Rehber de zamanında varmakla ilgili bir şeyler söyledi. Sydney otobüste boş koltuk aramak için rehberin yanından geçti. Yan yana üç koltuk hiç kalmamıştı. Otobüsün içi tıklım tıklım doluydu, yalnızca iki kişi aynı sırada oturabilirdi. Adam, Laura'yı önüne alınca Laura sanki kendi başına koltuklar arasında topallayarak ilerliyormuş gibi göründü ama aslında Adam onun yükünü taşıyordu.

Sydney'yi en arka koltuğa kadar takip ettiler. Tatlı di- liyle arkadaki koltuklardan birilerini kalkmaya ikna etmişti, böylece üçü birlikte oturabileceklerdi. Adam Laura'yı koltuğa oturttu, Sydney de onu yana çevirdi ki Laura'nın şişen bileği kendi kucağında kalsın. Sydney burnunu kırıştırdı. "Hey!" diye bağırarak Laura'nın yerinden sıçramasına neden oldu. "Billy!"

Birileri otobüsün ortasında oturan bir çocuğu dürtünce çocuk da arkasına dönüp kulaklığını çıkardı.

"İlkyardım çantasında buz torbası var mı, bir bak."

"Bunu niye yapacaktım?"

"Çünkü eğer yapmazsan anneme tam bir hödük olduğunu söylerim."

Çocuk kaşlarını çatarak otobüsün önüne doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra onların yanına gelip Sydney'nin kucağına bir şey attı.

Sydney, "Teşekkür ederim" diyerek tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Her neyse." Billy, Laura'ya bir göz atıp kulaklıklarını yeniden takarak koltuğuna döndü.

“Erkek kardeşin mi?” diye sordu Laura.

“Tek bir tane var, o da o. Bu yüzden ben de bazen bir işe yaraması için onu kullanıyorum.” Sydney, Laura’nın ayağını kaldırdı, buz torbasını bileğine sarabilmek için pantolonunun paçasını sıyırdı. Bu hareket Laura’nın Adam’a yaslanmasına neden oldu. Adam güzel kokuyordu. Ayrıca ona yaslanmak hoşuna gitmişti. Jeremy gibi hoştu. Laura gözlerini kapayıp yaslandığı kişinin Jeremy *olduğunu* hayal etti. Adam koltuğuna yerleşmek için hareket etti, Laura’nın koltuktan kaymasını engellemek için kolunu kızın beline sardı. Bu gerçekten de Jeremy olabilirdi. Ya da Laura’nın ağabeyi. Her kim olursa olsun, Laura kendini güvende hissetti ve rahatlamak için kendine izin verdi.

Buz derisine temas ettiğinde Laura ani bir nefes aldı. “Bileğime ne yapmışım?”

“Yalnızca incinmiş” dedi Sydney. “En azından dışarıya çıkan kemik falan yok.”

Adam güldü. “Doktor Sydney, yardımınıza koşar!”

“Cidden” dedi Sydney. “O kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Biraz buz tuttuktan sonra üzerine basıp yürüebilirsiniz. Bir sonraki durağımız Sears Kulesi. Sıradayken yavaş yavaş ilerleyip, tepedeyken de yürüebilirsiniz.”

“Sizinle kalamam” dedi Laura kenetlediği dişleri arasından. Buz, derisine iğne batıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Kes şunu” dedi Sydney. “Zaten tek başına bir yere gidemezsin. Bu tür bir şey başına geldiğinde insanların yardımına ihtiyacın var ve seninkiler de buralarda değiller.” Laura’nın bacağının altında kıpırdanarak ayağını daha da

yukarı çıkardı. “Gerçekten, neler oluyor? Ve sana nasıl yardımcı olabiliriz?”

Laura ikisinin arasına sıkışmıştı. Adam’ın kolu göbeğini sarıyordu; Sydney de bacağını tutuyordu. Otobüs trafikte ilerlediği için Brandy’nin Laura’nın bulunduğu noktayı tam olarak bulmasına imkân yoktu, özellikle de Laura’nın pozisyonu Sanat Enstitüsü’ne gitmeden beş dakika önce gönderildiği için. Yani Laura ve dolayısıyla Sydney ile Adam o anda güvendeydiler.

“Sears Kulesi’nde ne kadar kalacaksınız?”

“Bilmiyorum. Artık sıraya girip kulenin tepesine çıkmak ne kadar sürerse.” Sydney telefonunu çıkardı. “Planımız burada. On buçukta oraya varmamız gerekiyor. Ondan bir saat sonra da yemeğe gideceğiz.”

Laura korkuya kapıldı. Bu çok uzun bir süreydi. O kulenin tepesine çıktığı anda orada sıkışıp kalmış olacaktı ve bu grubun hepsinin kaderi de hastalıklı bir genç kız ile onun katillerinin merhametine kalacaktı. Kurallar sivilleri öldürmeyi yasaklıyordu ama cidden, eğer bir tane yabancıyı öldürecek kadar deliyseniz, bir grup yabancıyı öldürmekten sizi ne durduracak ki?

Hık.

Ahh.

“Ne oldu?” dedi Sydney. “Bu kadar bekleyemeyecek kadar aç mısın?”

“Hayır.” Laura, Adam’ın kolundan kurtuldu, bacağını da Sydney’nin üzerinden çekerek koltuğun ucuna kaydı ve kenardan tutunarak oturdu. Düşünmeye çalıştı. Zaten o za-

mana kadar düşünmeye çalışıyordu. En azından bu otobüs onu şimdilik Brandy'den uzaklaştırıyordu. Tek yapması gereken, kuleye gittiklerinde bir şekilde gruptan ayrılmaktı. Saatine baktı. Konum bildirimi tam olarak oraya vardıklarında gönderilecekti, bu yüzden kılık değiştirip Sydney ve Adam'ın yanında sırada bekleme lüksü bile olmayacaktı. Vardıklarında derhal oradan ayrılması gerekiyordu.

Başını köşeye yasladı. Bu çeşit kararları kendi başına almaya alışkın değildi. Eğer ebeveyni işin içine girmeyecek olsaydı, erkek kardeşleri hep ne düşündüklerini söylerlerdi. Sonra bir de her zaman yardımcı olan Jeremy ve arkadaşları vardı... Bazıları diğerlerine göre daha yardımcı olabiliyordu. Rosie, Laura'nın istediği her şeyin tersini önerirdi; yıl sonu balosu elbisesi kadar basit bir şeyde bile. Ama Rosie iyi niyetliydi. Yalnızca Laura ondan çok farklıydı. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı.

Hık.

Laura, onun geceyi Jeremy'yle geçirdiğini düşünen Rosie aklına gelince kıvrandı. Rosie kafayı yiyor olmalıydı. Ve Laura'nın telefonu her kimdeyse, muhtemelen detayları soran milyonlarca mesaj almıştı.

Bir şeyler sormaktan bahsetmişken, Sydney sonunda bunu yapmayı bırakmıştı. Adam'la sessizce konuşmakla meşguldüler. Sydney'nin nasıl Adam'a yaslandığını görünce Laura, bu ikisinin birlikte vakit geçirmeye alışkın olduklarını anladı. Çift gibi durmuyorlardı ama Laura'ya Jeremy'yle eskiden, yani yalnızca arkadaşken nasıl olduklarını anımsatmıştı. Bu, o kadar uzun bir zaman önceymiş gibi geli-

yordu ki. Belki Sydney ve Adam da bu yolda ilerliyorlardı. Laura onlara, en iyi arkadaşla ilişkiyi bundan daha ötesine taşımanın ne kadar harika olduğunu söylemeliydi...

Gözlerini kapadı. Başı hem dönüyor gibiydi hem de ağrıyordu. Otuz saattir uyumamıştı; tabii trendeki o birkaç dakikalık uykular sayılmazsa. Eğer biraz şekerleme yapabilseydi daha iyi odaklanarak düşünebilirdi...

Otobüs yavaşlayınca Laura sıçrayarak uyandı. Herkes esneyip eşyalarını toplamaya başlarken Laura önündeki koltuğun arkasını tutup ayağa kalktı. Saati titreyerek konunun gönderildiğini bildirdi. Otobüsün camlarından bakarak etrafında hiç taksi var mı diye baktı ve kulenin önünde bir dizi taksi olduğunu gördü. Onu buradan uzaklara ya da Water Tower Place'in yakınlarına götürebilecek birçok taksi vardı. Sydney, önüne geçip onu koltuğuna geri itti. Adam da onun yanına geçerek Laura'nın otobüsten inen öğrencileri görmesini engelledi.

Sydney, "Bize ne olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorsun" dedi. "Korkunç görünüyorsun ve ayağın incindi. Bu durumda bir gariplik var."

"Ama gitmem gerekiyor. *Hem de hemen şimdi.*"

Sydney kollarını göğsünde birleştirdi. "O zaman hemen konuşmaya başlasan iyi edersin."

Brandy

Brandy, “Sanat Enstitüsü’nde!” diye bağırdı.

Milenyum Parkı’nda beklediklerinden, bir dakika içinde Sanat Enstitüsü’ne vardılar. Laura’nın koca şehirde nereye gittiğini bulmak imkânsızdı ama işte o burada, bir sokak ötelerindeydi.

Brandy geniş merdivenlerden tırmanıp giriş salonuna daldı. Çocukları, yaşlıları, müze çalışanlarını iterek ilerlerken etrafına bakındı. Ama Avını hiçbir yerde göremiyordu. Uzaklıkölçerini kontrol etti.

Av menzıl alanında.

Bedenini ateş bastı; kız güldü. Kazanmıştı. Ebeveyni ne şaşıracaktı ama! Başarabileceğine pek inanmamışlardı. İstiyorlardı elbet ama bu ihtimalin düşük olduğunu düşünmüşlerdi. Ölürken Avın suratını görme ümidiyle kalabalığı bir kez daha taradı ama hiçbir yerde bulamadı. Avının yüzünü öldükten *sonra* görmekle yetinmek zorundaydı. Brandy *Sobe* butonuna bastı.

Av menzıl dışı.

Ne? Olamaz! Bir grup genç ikinci kat korkuluklarında toplanmış sohbet ediyor, gülüyor, fotoğraflar çekiyor, mesajlaşıyordu. Avını oralarda göremedi ama çok fazla insan vardı.

“Haydi ama!” Brandy adamlarından birini yanına aldı, diğerine de Av dışarı çıkmaya çalışırsa diye giriş kapısında durmasını emretti. İterek bilet görevlisinin yanından geçip adamın ardından seslenmesine aldıriş etmeksizin gençlerden oluşan grubun ortasına varana dek merdivenlerden yukarı tırmandı.

Av menzıl dışı.

“Öff!” Brandy, saatini genç bir çocuğun gözüne sokarak, “Bu kızı gördün mü?” dedi.

Çocuk fotoğrafa baktı. “Hayır. Niye?”

“Onu arıyorum.” Bu da soru mu?

“Görmedim.”

“Aranızda gören var mı?” Kolunu sağa sola salladı ama kimse onunla ilgilenmedi. Aksine yanından geçip ön merdivenlere yöneldiler.

“Hanımefendi, biletinizi görmem gerekiyor.” Müze görevlisi ona yetişmişti.

“Biletim yok.”

“O zaman girme...”

Brandy, adamına, “Ona para ver” dedi.

Bilet görevlisi ellerini kaldırdı. “Ben para alamam.”

Brandy, adamına, “Git bilet al!” diye bağırdı. “Onu bulacağım!”

Brandy her birkaç adımda bir *Sobe* tuşuna basarak müzenin içinde koşturdu.

Av menzıl dışı.

Av menzıl dışı.

“Hayır! Hayır! Hayımmmmmmır!”

Brandy, Empresyonistlerin olduğu salonlardan hızla geçip restoranlara giden merdivenlerden indi.

Av menzıl dışı.

Geldiği yoldan geri dönerek Roma dönemine ait bir bölümden koşarak geçip ardından tekrar Modern Sanat kanadına yöneldi. Devasa beyaz salon bomboştu.

Av menzıl dışı.

“Aaaaaaah!” Brandy kendi etrafında dönerek bağırdı.

Adamı ona yetişmişti; birlikte koridorun sonuna koştular. Müze görevlisinin yanından hızla geçerek müzenin dışına çıktılar. Brandy yalnızca arabalar, taksiler, bir tur otobüsü ve kaldırımında yürüyen önemsiz insanlar görüyordu.

Av menzıl dışı.

Brandy adamının omzuna tüm gücüyle yumruk attı.

Adam tepki vermedi ama Brandy’nin eli zonkluyordu.

Tyrese

“Dayan, genç adam. Seninle şimdi ilgileneceğiz.” Beyaz önlüklü bir kadın, Tyrese’in yaralı olmayan omzunu okşadı. Yaralı kolu da çok fena değildi. En azından dışarıya çıkan kemikler yoktu. Kemiği yalnızca çatlamış olmalıydı. Öyle olmalıydı, yoksa bu yıl basketbol oynayamayacaktı ve planlarında böyle bir şey yoktu. Indiana Üniversitesi iki hafta içinde sağlıklı bir basketbol oyuncusu almayı planlıyordu; lisenin son yılında bile kendini kanıtlayamayan bir oyuncu değil. Eğer taşralı beyaz, baskın kolunu kırmamış olsaydı, durum bu kadar kötü olmazdı.

“Beni uyutmayın.” Tyrese doğrulmak için çaba sarf etti.

“Aklımdan bile geçirmem, tatlım. Ama eğer kolunu yerine oturtmamızı istiyorsan, kolunu iyice uyuşturmamız lazım yoksa çığlıklarınla acil bölümündeki diğer herkesi kaçırırsın.”

Tyrese kadına baktı. Hemşirelerin hastalara kibar olması gerekmiyor muydu?

“Alerjin olan ilaçlar var mı, tatlım?” Bir form dolduruyordu. O zamana kadar, Tyrese kadına takma ad, yanlış adres ve ebeveyni için de rastgele isimler ve telefon numaraları söylemişti. Ayrıca cüzdanı çalındığı için sigorta kartı ya da kimliğinin yanında olmadığını anlatmıştı.

Tyrese’in sağlığıyla ilgili bir liste dolusu sorunun üzerinden geçtiler. Tyrese bu sorulara dürüst yanıt verebilirdi çünkü ailesinde katarakt olup olmamasından, kimse onun izini süremezdi. Kadın, Tyrese’in boyunu ölçtü. “Vay, sen de epey uzunmuşsun!” Kilosunu da. “Bunların hepsi kas, canım” deyip ateşini ve tansiyonunu da ölçtü. Sonuçlarının tavan yapmamış olmasına şaşırdı.

Bir doktor geldi, Tyrese’e ağrı kesici verip koluna geçici bir kırık tahtası yerleştirmek için önemli muayenelerin yapılmasını yarıda kesti. “Sadece röntgen çekip, sorunumuz ne diye görene kadar” dedi doktor. “Sen beklerken daha da kötülemesin diye.” Sonra da odadan çıktı.

Hemşire, “Şimdi uzan da biraz dinlen, tatlım” dedi. “Senden önce ilgilenmemiz gereken bir trafik kazası var, biraz sabretmen lazım. En kısa zamanda sana döneceğiz.”

Tyrese hastane yatağına uzanırken sağlam koluyla döşeğe yumruk attı. Böyle bir gecikmeye ayıracak vakti yoktu. Hastaneye gelirken konumu bir kez gönderilmişti, birkaç dakika içinde yeniden gönderilecekti. Yani Ebe, hemen gelip onu bulacaktı. Bir hastane yatağında ölmeyi reddediyordu. *Reddediyordu*. Hemşirenin ona daha güçlü bir ağrı kesici vermiş olmasını diledi. Aklını etkilemeyen ve ona uyku vermeyen türden güçlü bir ağrı kesici.

Perdenin dışından bir ses geldi. “Merhaba? Hemşire hanım? Arkadaşımı arıyorum. Kırık bir kolla buraya getirilmişti.”

Tyrese’in kanı dondu. Bu sesi tanıyordu. Daha önce defalarca duymuştu ama kimin sesiydi? Gözlerini kapadı. Sesi kendini böylesine zorlayarak dinlemek başının dönmesine neden olmuştu.

“Arkadaşının adı neydi?” Yanıt veren Tyrese’in hemşiresi değildi ama onu henüz görmemiş olması mümkün olan bir hemşire olabilirdi.

“Tyrese Broadstreet. Onu görmüşsünüzdür. Benim kadar uzun boylu, devasa, siyahi biri...”

“Şey, bir bakabilirim ama burada olmaman lazım. Bekleme odasına geri gitmen gerekiyor. Eğer bir şey bulursam sana haber veririm.”

“Burada mı diye şu odalardan birine bakabilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz. Lütfen buradan çık. Derhal.”

“Fazla sürmez.”

“*Dışarı!*”

Bu ses, Ebenin sesi olmalıydı. Tamirci Mike’tan başka Tyrese’in nerede olduğunu bilen başka kimse yoktu. Tyrese saatine baktı. Bir sonraki konum bildiriminin gönderilmesine üç dakika vardı. Ebe, gitmesi gereken yeri nasıl öğrenmişti? Mike ve Tyrese hastaneye gitmek için oradan ayrıldıktan kısa süre sonra Ebe, Gas-n-Go’ya gitmiş olmalıydı. Oradan birileri, muhtemelen o aptal taşralılar, Tyrese’in nereye gittiğini söylemişti. Ve şimdi de Tyrese’in bir yerlerden tanıdığı bu insan, onu burada bulmuştu.

Tyrese yataktan yavaşça indi, kimsenin göz hizasında olmayacağını bildiği için yere eğildi ve tam adam çift kanatlı kapıları çarparak çıktığı anda ona bakma şansı yakaladı. Tyrese geriye atıldı. Sesin neden tanıdık geldiği şimdi anlaşılmıştı. Her gün basketbol oynarken duyduğu bir sestiydi. Her zaman onunla antrenmanlarda karşılıklı oynardı çünkü boyları aynı olduğu için koç hep onları eşleştirirdi.

Robert Matthews. Takımın kendini beğenmiş zengin çocuğu. Tyrese kıyafetlerinin durduğu sandalyeye çarptı. Gülünç hastane önlüğünü çıkarıp kıyafetlerini giydi. Kolu nu manşetten geçirirken canı yandığı için yüzünü buruşturdu. Başı dönünce yatağın ucuna oturdu ve metal sehpa da duran bir bardak suyu içti. Buna inanamıyordu.

Nedenini ya da durumun tam olarak ne olduğunu bil-mese bile en azından artık peşinde kimin olduğunu bili-yordu. Artık Ebenin bir suratı vardı. Bu, tanıdık bir yüzdü ama seilmeyen biriydi ve bazen basketbol takımında bile yeri yoktu. Tyrese yıllardır Robert Matthews'un birçok so-runuyla uğraşmıştı ama en beteri bu yıl olmuştu. Şımarık zorba, sonunda Tyrese'i evinde ya da basketbolda asla alt edemeyeceğini anlamış olmalıydı, sonuç olarak da bu aptalca ve ölümcül oyunu başlatmıştı.

Tyrese ayağa kalktı, başının dönmesi geçene kadar birkaç saniye bekleyip bir kez daha perdenin kenarından dışarıya baktı. Görünürde, koridorun sonunda bir bilgisayarın başında oturan adamdan başka kimse yoktu. Tyrese, Çıkış tabelasının birkaç oda ötede olduğunu görüp kararını verdi. Yeteneksiz bir piçin onu alt etmesine hiçbir şekilde izin

vermeyecekti. Tyrese Broadstreet bir şampiyondu; özellikle de Robert Matthews gibi birinin karşısında.

Perdenin arkasına geri döndü, tartılmak için çıkardığı ayakkabısına ayağını yerleştirdi. Tek eliyle bağcıkları bağlamak için elinden geleni yapıyorken ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu duydu. Köşeye doğru saklandı ve diğer ayakkabısını da eline aldı. Ayakkabı ağır değildi ama iyi bir darbe vurabilirdi. Nefesini tutmuş beklerken kalbi güm güm atıyordu.

Perde açıldı.

Robert

Aptal hemşire. Eğer onun kim olduğunu bilseydi, onu oradan kovmakta bu kadar acele etmezdi. En azından babasının kim olduğunu bilseydi. Babası muhtemelen bu hastanenin yarısının parasını ödemişti. Şey, belki tam olarak bu hastane değil ama diğer kasabalarda birkaç bölümün masrafını karşılamış ve başka bir yerde de ortopedi kliniği açmıştı. Robert'ın babasından gelecek bir telefon, o kadının işsiz bir şekilde eve dönmesini sağlayabilirdi. Pencereden perdelerle kapanmış bölmelere baktı. Tyrese Broadstreet bu perdelerden birinin arkasındaydı; Robert bunu biliyordu ve onu bulacaktı. Broadstreet'in bir hastanede ölecek olması biraz ironik bir durumdu. Ne o ne de acil ekibi ona ne olduğunu anlayamayacaktı. Bu onlara, onu içeri almadıkları için iyi bir ders verecekti.

Başka bir hemşire, bekleyen bir aileyi karşılamak için kapılardan geçerken Robert kenara çekildi. Bekleyen aileden herkes, birisi ölmüş gibi görünüyordu. Belki de birisi ölmüştü. O her kimse bugün ölecek son kişi olmayacaktı.

Grup, kapının hemen önüne üşüşünce Robert ile acil bölümünün arası kapanmış oldu, artık içeriyi göremiyordu. Grubun arkasına doğru yürüdü; kafalarının üzerinden perdelerin yarısına kadarki alanı görebiliyordu. Hiçbir hareket yoktu. Eğer Tyrese bu alanlardan birindeydiyse, Robert onu dışarı çıkarken görecekti.

Yeni akıllı saatine baktı. Uzaklıkölçer, Tyrese'in Sobeleyecek kadar yakında olmadığını söylüyordu. İçerideyken o aptal hemşire onun yanına gelene dek saatini kontrol etme şansı bulamamıştı. Tek yapması gereken, parmağıyla ekrana dokunmaktı, sonra Tyrese son nefesini verecekti.

Bekleme odasının sadece yarısı doluydu; o da çoğunlukla yakında nalları dikecekmiş gibi durmayan çocuklarının yanında oturan anne babalardı. Ayrıca elinde astım spreyiyle oturan bir kadın, kollarında ağlayan bir bebekle ortada dolanan yaşlı bir kadın ve tamirhane tulumu giymiş bir adam vardı. Muhtemelen adam eline tornavida batırmıştı ya da ona benzer salakça bir şey olmuştu. Diğerleri ise ya öksürüyordu ya üşütmüştü ya da öyle bir şeyleri vardı ve doktorları hafta sonu çalışmadığı için acile gelmişlerdi. Robert'ın bu konuda endişelenmesine hiçbir zaman gerek kalmazdı. Doktoru, babasının okuldan arkadaşıydı ve ihtiyaçları olduğunda evlerine geliyordu.

Evi düşününce o sabah Matty'den gelen mesajı yeniden okudu.

Geyik yakaladın mı? Keşke ben de olsaydım,
ben de bir tane yakalardım.

Robert henüz geyiğini yakalayamamıştı ama çok yakındı.

“Affedersin, sen kırık bir kolu olan arkadaşına bakan genç adam mısın?”

Robert yanına gelen kadını süzdü. Kadın soluk tenli ve zayıftı. Ucuz, gri bir takım elbise giymişti, elinde bir klasör tutuyordu. Kadının gözlükleri, gözlerini kocaman yapmıştı ve çizgi filmlerden fırlamış bir fare gibi duruyordu.

“Evet, benim. Bana haber mi getirdiniz?”

“Arkadaşının adının Tyrese olduğunu mu söylemiştin?”

“Evet, doğru.”

“Eğer burada olsaydı, aileden olmadığın için sana söyleyemezdim ama sana arkadaşının burada *olmadığını* söyleyebilirim. Bugün bu isimle gelen hiç hastamız olmadı.”

“Peki, bugün size betimlediğim gibi görünen biri geldi mi?”

Kadın fare gözlerini kırıştırdı. “Sizinle bu konuyu konuşamam, beyefendi.”

Robert, kenetlenmiş dişlerinin arasından, “Patronun nerede senin?” dedi.

Kadın not panosunu göğsüne tutarak bir adım geriledi. “Patronum bugün burada değil, beyefendi. Yani, patronum hastanenin CEO’su ve yalnızca hafta içi çalışıyor.”

“Başka kiminle konuşabilirim?”

Kadın birkaç saniye sessizce Robert’a baktı. “Sana acil odamızda hangi hastaların yattığını söyleyecek, konuşabileceğin başka kimse yok. Bu, yasalara aykırı.”

Robert duvara vurdu. “*Derhal* öğrenmem gerekiyor.”

Kadın geriye doğru sıçradı ve gözlerini kırptırmaya başladı. Başını çevirdi; muhtemelen güvenliklerin gelmesini bekliyordu. Bekleme odasındaki diğer insanlar onlara gözlerini dikmişti ve tamirci tulumu giymiş adam da sanki yerinden sıçramaya hazırmış gibi ellerini sandalyenin kollarına koymuştu.

Robert ellerini kaldırdı. “Kusura bakmayın, millet. Biraz sinirlerim bozuk.” Herkes önüne döndü; tamirci hariç. Robert adamın suratını yumruklamak istiyordu. Bunun yerine kadına döndü. “Özür dilerim” dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Gerçekten özür dilerim.” Eliyle saçını taradı. “Sadece Tyrese için çok endişeleniyorum.”

Kadının dudakları seyirdi. Belli ki ifadesini kontrol altında tutmak için büyük çaba sarf ediyordu. Not panosunu aldı ve en sonunda, “Yapabileceğim tek şey senin ismini almak ve burada anlattığın betimlemeye uyan biri var mı diye bakmak. Eğer böyle biri varsa, onlara burada olduğunu haber verebilirim.”

“Yani, *benim* adımı kullanmak yasalara aykırı değil mi?”

“Eğer isminizi kendiniz vererseniz değil, efendim. Ve konu sizin sağlık kayıtlarınızla ilgili değilse.”

Duvarдан uzaklaştı. “Boş verin. Ben beklerim. Eğer onunla ilgileniyorlarsa bunu yarıda kesmek istemem. Eğer buradaysa o bana haber verir.”

Fare kadını bıraktı ve çift kanatlı kapıya bakan bir sandalyeye oturdu. Oradan Acil koridorunu göremiyordu ama sinir patlaması yaşadıktan sonra bekleme odasında volta atamazdı. Artık herkes ona bakıyor olacaktı. Hatta içeriye

iki güvenlik görevlisi girmiş fare kadınla konuşuyorlardı. Gülümsedi ve elini kaldırarak artık sakinleştiğini söyleme çalıştı. Adamlar gülümsemediler.

Onları boş ver. Akıllı saatine yeniden baktı ama Avı-
nın yakında olduğuna dair bir bildirim yoktu. En azından
konum bildirimi bir dakikadan daha az bir süre içinde gön-
derilecekti. Tyrese'in orada olup olmadığını kesin olarak
öğrenmiş olacaktı. Başını duvara yasladı, gözlerini kapadı.

"Sen iyi misin, evlat?" Tamirci ona karşı sıradaki san-
dalyelerden seslenmişti.

Robert gözünü biraz açtı. "İyiyim."

Adam ayağa kalktı ve iki sandalye ötesine oturdu. "Ko-
lunu kırmış olan genç bir adam aradığını işittim."

Robert doğruldu. "Onu gördün mü?"

"Evet. Onu buraya ben getirdim."

Adam tam bunu söylerken Robert'ın saati titredi. GPS'i
kontrol etti. Elbette Tyrese halen hastanedeydi. Eğer ko-
lunu kırdıysa bu şaşılacak bir durum değildi. Ağrısı olma-
lıydı ve hastane çalışanları da yardıma ihtiyacı varsa onun
gibi genç bir adamın hastaneyi terk etmesine izin vermezdi.
Robert uzaklıkölçere baktı ama Tyrese menzil dışındaydı.
Ya odası altı metreden daha uzaktı –ki bu ihtimal dahi-
lindeydi çünkü Robert bekleme odasının en uzak ucunda
oturuyordu– ya da onu röntgen çekmeye götürmüşlerdi.
"Adı Tyrese mi?"

Adam arkasına yaslandı. "Bilmem. Adını söylemeye za-
man olmadı. Zavallı çocuk çok acı çekiyordu."

Robert yüzündeki ifadenin zaferden çok endişeliymiş gibi görünmesine özen gösterdi. Eğer Tyrese kötü bir şekilde yaralandıysa, onu Sobelemek daha kolay olacaktı. Ayağa fırlayıp o kapılardan koşarak ilerlememek için kendini zor tuttu. Belki Tyrese'i Sobeleyebilirdi ama gözlerini onun üzerinden ayırmayan, bekleme odasının diğer ucunda duran güvenlik görevlileri onu yakalayacaktı. Gerçi, başka bir çıkıştan çıkmak için koşup kaçma şansı da vardı.

Adam –isim etiketine göre, otoyol üzerindeki tamirhanenin sahibi olan Mike–, Tyrese'in araba çaldığını iddia ederek onun parasını çalmaya çalışan aptal taşralı üçlüyü içlerinden birinin Tyrese'e levyyle vurmasını içeren üzücü hikâyeyi anlatmaya koyuldu.

Robert bunu zaten biliyordu. Gas-n-Go'daki üç aptal kardeşin ona anlattıkları hikâyeyi hatırlıyordu ve Mike konuşmaya devam ederken ona çok dikkat etmedi. Sonunda güvenlik görevlileri rahatladı. İçlerinden birisi odadan çıktı. Robert çaktırmadan etrafını izledi ve bir fırsat yakalamayı bekledi.

10.00

Amanda

Amanda'nın uykusu gelmeye başlamıştı; otobüs yolculuğu da tuz biber oluyordu. Harekete geçme zamanı gelmişti. Beklediği durağı görür görmez otobüsten indi. Az ileriden deniz taksisine atlayıp planetaryuma gidecekti ama önce küçük, sevimli parkta biraz oturup oyalanarak cinsiyetsiz Asyalı bir avatara benzeyen kimse var mı diye etraf-taki herkesi inceleyecekti.

Kimse benzemiyordu.

Tyrese

“Tamam, tatlım, sıra sende!” Neşeli hemşire köşede durmuş, ayakkabısını bir silah gibi tutan Tyrese’e şaşkın bir şekilde bakakaldı. “Ne yapıyorsun sen?”

“Buradan çıkmam lazım.”

“Bunu yapamam, tatlım. Röntgenleri çekip kolunu yerine oturtmamız lazım.”

“Bu ne kadar sürecek?”

“Birkaç dakika sonra götüreceğim.”

Tyrese seçeneklerini değerlendirdi. Hemşireyi etkisiz hale getirip deli gibi koşup kaçmak ya da duvara asılı oksijen tankıyla kendini öldürmek. Robert muhtemelen çift kanatlı kapıların penceresinden koridoru izliyordu ve Tyrese koridora adım atar atmaz kafasını görecekti. Tyrese kimsenin dikkatini çekmeden çömeliyor koridordan geçemezdi.

“Tamam, bekleyeceğim. Ama yakınlarda tuvalet var mı? Çok sıkıştım.”

“Elbette. Böyle gel.”

Ayağı takıldı, masaya tutunarak ayakta kalmaya çalıştı.

“Ne oldu, canım? Başın mı döndü?” Hemşire Tyrese’in dirseğinden yakalayıp onu sandalyeye oturttu.

“Biraz, sanırım.”

“Tamam, bebeğim, sen bir saniye bekle.” Hemşire odadan çıktı, az sonra bir tekerlekli sandalyeyle geri döndü. “Otur bakalım.”

Tyrese bir kez daha kadının onu oturtmasına izin verdi. “Teşekkürler.” Kadın onu koridora çıkararak sola yani bekleme odası ve çift kanatlı kapının tam aksi yönüne doğru sürmeye başladı. Tyrese ilk birkaç saniye başını çevirip baktıktan sonra pencereden bakan kimse varsa onu tanımasın diye kendini cüsseli hemşirenin bedeninin arkasına gizledi. Bir daha başını çevirip arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Köşeyi döndüklerinde Tyrese rahatladı. Gerçekten başı dönüyordu. Tuvaletin önünde durdular, hemşire, elini onun omzuna koydu. “Kendin halledebileceğinden emin misin? Düşmeni istemiyorum, bir tane hastabakıcı çağırabilirim.”

“Hayır, ben hallederim. Teşekkürler.” Dikkatlice ayağa kalktı ve dengede durabildiğini hemşireye gösterdi. “Gördün mü? Sorun yok.” Hemşire onun için kapıyı açtı, Tyrese kapıyı kapamadan önce arkasına döndü. “Orada bekleme, tamam mı? Beklersen tuvaletimi yapamam.”

Hemşire kıkırdadı ve parmağını sallarken şakadan ciddi bir ifade takındı. “Pekâlâ. Ama geri geleceğim.”

Tyrese kapıyı kapadı, birkaç saniye sonra dışarıya bakmak için açtı. Hemşire söz verdiği gibi gitmişti. Koridorda

bir tek, diğer uçta duran ve bir odanın içine girmeye hazırlanan insanlar vardı. Tyrese dışarı çıktı, hemşire geldiğinde halen içeride olduğunu düşünsün diye kapıyı kapadı. Sonra da ok şeklindeki çıkış tabelasına bir kez daha baktı. Yavaşça tabelaya doğru ilerledi, sonra da o koridordan var gücüyle koşmaya başladı. Birkaç koridordan daha döndükten sonra çıkışın, normal hasta girişinin yanında olduğunu gördü. Konum bildiriminin gönderilmesi için otuz saniye daha bekledi. Ne de olsa Robert, onun hastanede olduğunu zaten biliyordu ve konumun şimdi gönderilmesi ona avantaj sağlayabilirdi çünkü Robert'ın onun hastaneden çıktığından haberi bile olmayabilirdi.

Saati titrer titremez Tyrese cam kapıları iterek çıktı. Yaşlı bir vale, kapının yanındaki standında duruyordu. Bordo renkli ceket üstüne biraz büyük olmuştu, isim etiketinde "Vincent" yazıyordu.

Tyrese, "Taksi var mı?" diye sordu.

Vincent, Tyrese'in halen kırık tahtasında duran koluna bakarak başını hayır anlamında salladı. "Üzgünüm. Eğer istiyorsan senin için bir tane çağırabilirim. Belki yirmi dakikaya gelir."

"Çok uzunmuş. Teşekkürler."

Tyrese gözleriyle otoparkı taradı. Eski model bir araba bulup ters kontak yapıp oradan uzaklaşabilirdi ama yaşlı adam onu izliyor olacaktı. Keşke onu buraya getiren tamirci Mike'la temasa geçebilseydi ama Robert'ı uyarmadan bunu yapması imkânsızdı.

Tyrese, "Araba kiralama yeri var mı?" diye sordu.

Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Burası o kadar büyük bir kasaba değil, biliyorsun, değil mi? Havaalanımız falan yok. Neden sana bir taksi çağır mıyorum?”

Başka bir yaşlı adam onlara doğru geldi, duvardaki metal kutuyu açıp kancalardan birine bir anahtarlık taktı. Kutunun içinde yirmi tane anahtar olmalıydı ama anahtarları alsa bile hangi anahtarın hangi arabayı açtığını Tyrese’in zamanında bulmasına imkân yoktu.

Baştan beri orada duran yaşlı adam, “Ernie” dedi. “Bu gencin arabaya ihtiyacı var. Kimi arayabiliriz?”

Ernie yavaşça etrafında döndü. Düşünürken ağzı da oynuyordu. “Taksi çağırırsak yirmi dakikaya gelir.”

Tyrese, “Bu çok uzun” dedi. “Şimdi ayrılmam gerek.” Gerçekten ayrılması gerekiyordu yoksa bütün avantajını yitirecekti. “Peki, ya otobüs?”

Vincent’in yüzü aydınlandı. “Şu kaldırım da duran bir turist otobüsü var. Her on beş dakikada bir buradan kalkıp Chicago merkezine kadar giderek büyük bir daire çizer. Yavaşdır ama bedava. O otobüse binip istediğin yere... nereye gitmem gerekiyor demiştin?”

“Durak nerede?”

Vincent, sola doğru işaret ederek, “Şu tepenin orada. Gidersen görmemen imkânsız.”

Tyrese hızla ilerledi. Park yerinin sonuna ulaştığı anda yaşlı adamı hatırlayıp arkasına döndü. Vincent halen onu izliyordu. Tyrese elini kaldırdı. Vincent da ona el sallayarak Tyrese’in anlayamadığı bir şeyler bağırdı. Tyrese anlamış gibi elini salladı ve koşmaya devam etti.

Tur otobüsünün durağı, tam Vincent'ın tarif ettiği yer-
deydi. Camdan durağın ucunda küçük kasabanın haritası
ve bir tane zaman çizelgesi plastik bir kutuda asılmıştı.
Zaman çizelgesi de Vincent'ın dediğini doğruluyordu. Her
on beş dakikada bir. On beş dakikanın ne zaman başladığı
yazmıyordu. Tyrese otobüsü kaçırmış da olabilirdi, otobüs
köşeden dönmek üzere de olabilirdi. Saatine baktı. Onu
dört geçiyordu. Dört dakikası ziyan olmuştu. Oradan ayrıl-
ıp yürümeye devam etmeliydi. Ama sonra etrafında yürü-
yen, arabayla yanından geçen ve hastanenin otoparkından
çıkan insanlara baktı. Kimse onun gibi görünmüyordu, ne
cüsse ne de ten rengi tutuyordu. Göze batacağı açıktı... Bir
de üstüne kırık bir kolu vardı. Kolunda zonklayan bir ağrı
başlamıştı. Ağrı kesicilerin etkisi pek de uzun sürmemişti.

Birileri onu fark etmeden koşamazdı, otostop çeke-
mezdi ya da sokaktan yürüyerek ilerleyemezdi. Robert'ın
bir tanık bulmak için uzaklara bakmasına gerek yoktu. Onu
görenlerin ondan korkmuş olması ya da onun o kasabadan
olmadığının belli olduğunu düşünmesi gerekmiyordu. Ty-
rese'i o mahallede bir kere gören onu hatırlayacaktı.

Tyrese durağa girdi ve elinden geldiğince haritanın
arkasına saklandı. Otobüs geldiğinde otobüse binecekti.
Otobüsteki insanlar onu fark etse de –ki fark edeceklerdi.
Ama Robert oraya gelene kadar otobüs de içindeki insanlar
da çoktan oradan gitmiş olacaktı. Tabii eğer Robert durağı
bulursa. Eğer hastanenin önündeki yaşlı insanlara sorarsa,
durağı bulacaktı.

Tyrese sağlam koluyla bacağına vurdu. O valelerle hiç konuşmamalı, orada durmadan yürüyüp ilerlemeliydi. Ama onlar olmasaydı otobüsten de haberi olmazdı.

Kolu zonklamaya devam ediyordu. Banka oturdu. Robert hastanede her yerde onu arayıp çalışanlara zorbalık yapacaktı. Belki de Tyrese'in hemşiresinin başka birine Tyrese'in ortadan kaybolduğunu söylediğini duyacaktı. Bir şekilde durumu öğrenecekti ve Tyrese de ölecekti.

Acısını düşünmeden ayağa kalktı. Artık gitmesi gerekiyordu. Sokaktan koşarak...

Bir zil sesi duydu, otobüs durağın önüne gelmişti. Şoför gülümseyip şapkasını kaldırarak selam verdi. Tyrese otobüse bindi ve içerideki az sayıda olan yolcularla göz kontağı kurmaktan kaçındı. Diğerlerinin görüş alanı dışında olacağı için otobüsün arkasına doğru ilerledi. O insanların hafızasının da dışında kalmayı umuyordu. Otobüs harekete geçti, sokaklarda yavaşça ilerlerken Tyrese bilincini kaybetmemeye çalıştı. Hastaneden ayrılalı dokuz dakika geçmişti. Bu küçük tur otobüsünde ne kadar süre kalabilirdi?

Yaşlı adam otobüsün Chicago'ya kadar gittiğini söylemişti. Duraktaki haritaya bakılırsa adam haklıydı. Otobüs hızlı değildi ama en azından hareket ediyordu ve Tyrese'in o anda ihtiyacı olan şey de buydu. Olduğu yerde kalmayan, oturacağı bir yer. Otobüs, onun –ve Robert'in– hareket halinde kalmasını sağlayacaktı. Ve finişe doğru son atağını yapmadan dinleneceği bir fırsat olacaktı.

Laura

Laura kurtarıcılarına –ya da onu kaçıranlara– baktı. Hangisi olduklarından emin değildi ama onları, bir önceki gece arabasında onu pusuya düşüren adamdan çok daha fazla sevmiştir. Kafasına bir silah dayanalı yalnızca bu kadar kısa bir süre mi olmuştu?

“Gerçekten iyi olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?” Sydney’nin çenesi öyle çıkık duruyorken, dünyanın yuvarlak olduğuna bile inanması zormuş gibi görünüyordu.

Laura koltuğuna yığılıp hıçkırdı.

“Hey, onun seni ürkütmesine izin verme.” Adam onun yanına oturdu. “Yardım etmek istiyor. Yalnızca bazen kendini çok kaptırır.”

Sydney, Adam’ın koluna vurdu. “Sakın!”

Otobüs neredeyse boşalmıştı ama Sydney yerinden oynamıyordu.

“Buradan gitmem gerekiyor.” Laura ayağa kalkmak için çabaladı.

Sydney kolunu kaldırdı ama Adam kolunu itti. “Onu yalnız bırak.”

Sydney, “Ama onun da sorunu tam olarak bu ya zaten” dedi. “O yalnız.”

“Siz çocuklar geliyor musunuz?” Annesi olmayan tur rehberi otobüsün önünde bekliyordu.

Sydney, “Hemen geliyoruz” diye seslendi. “Çantam koltuğa takıldı ve içindeki her şey yere döküldü.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, biz hallediyoruz.”

“İşiniz biter bitmez gelin.” Tur rehberi otobüsten çıktı ve grubu Sears Kulesi’nin girişine doğru yönlendirdi.

Otobüs şoförü de koltuğunda oturup bir deftere not alıyor, onlarla ilgilenmiyordu.

Sydney, “Adın ne?” dedi.

Laura başını hayır anlamında salladı. “Bunu bilmeniz güvenli değil.”

“Her neyse. Öyleyse yalnızca ilk adını söyle. En azından bunu öğrenemez miyiz? Senin isminde dünyada bir tek sen olamazsın.”

Laura durumu değerlendirdi. Sahiden, nasıl bir zararı olabilirdi? “Laura.”

“Güzel, bu bir başlangıç. Çok zor değilmiş, öyle değil mi? Şimdi, Laura, konuşmaya başla.”

Onun çıkmasına izin vermeyeceklerdi. Sahiden izin vermeyeceklerdi. Ve o da onlara karşı koyacak kadar güçlü değildi. Sydney’nin de dediği gibi o yalnızdı. Tamamen. İnsanların

bunu nasıl başardığını, nasıl kendi başlarına karar aldıklarını, sorunları çözdüklerini, deli bir genç kız olan katillerden kaçtıklarını anlayamıyordu. Bunu yapmayı yarım gündür denemişti ve sonuç olarak neredeyse ölecekti. Bitkin düşmüştü, kötü kokuyordu, dehşete kapılmıştı ve son yirmi beş dakikadır yaralıydı. Hiçbir yere koşup kaçacak hali yoktu.

Hık.

Jeremy ona ne yapmasını söylerdi? “Gülümse, tüm dünya ayaklarının önüne serilir” mi derdi? Eh, şu anda dünyası oldukça küçüktü ve her şey, yolunu kapayan kararlı ve çok iyi kalpli iki insana bağlıydı.

En sonunda, “Anlatsam da inanmazsınız” dedi. “Olanlar tam bir çılgınlık.”

“Dene bakalım.”

Laura ona ilk gelen Kurallar mesajını açtı ve bileğini Sydney’ye çevirdi. Adam da görmek için onun yanında durdu.

Sydney’nin kaşı kalktı. “Bu ne?”

“Sen bana söyle.”

Adam, “Sobe oyunu mu?” diye sordu. “Anlamadım.”

“Ben de anlamıyorum ama son on saatimi koşarak geçirdim ve şimdi biraz daha koşmam gerekiyor çünkü yarım saatim doldu.”

Sydney bir anda irkildi. “Yani bu kişi, Ebe, her kimse, senin nerede olduğunu biliyor mu demek istiyorsun?”

“Son bildirim beş dakika önce gönderildiğinde öğrendi. Bu yüzden buradan *derhal* ayrılmam gerekiyor.”

“Ama seni Sobelemesi neden bu kadar önemli ki? Para falan mı kaybedeceksin?”

Laura, Oyunun sonunda içlerinde birinin öleceğini söyleyen kurala işaret etti. “Beni öldürecek.”

Sydney güldü. “Tabii canım.” Gülmeyi bıraktı. “Gerçekten mi?”

Adam, “Aman Tanrım!” dedi.

Sydney, Laura’yı tutup ayağa kaldırdı. “Haydi.”

Otobüs şoförü, “Hey, çocuklar” dedi. “Otobüsü buradan çekmem gerekiyor.”

Laura, Sydney’nin elini tuttu. “Bana yardım ederseniz siz de tehlikeye girersiniz.”

“Eğer seninle kaçarsak girmeyiz.” Sydney parlak gülümsemesini gösterdi. “Birilerinin uçümüzü birden yakalamasına imkân yok. Onu kaldır, Adam. Haydi gidelim.”

Sydney çantasını kaptı ve yeniden onların önünde koridorda ilerledi. Bu sefer Adam, Laura’yı taşıyordu.

“Yürüyebilirim” dedi Laura.

Adam, “Eh” diye karşılık verdi.

Onlar iner inmez otobüs hareket etti. Laura etrafını tarayarak tur grubunun etrafında görmek istemediği yüzler var mı diye baktı.

Sydney de baktı. “Kimi aradığını biliyor musun?”

“Evet. Güvenli bir yere girdiğimizde size söyleyeceğim.”

“Güvenli yer burası değil, değil mi?” Sydney, tur rehberi başını başka yöne doğru çevirene kadar bekleyip bir taksiye işaret etti. Taksi kenara çekerken, Sydney tur rehbe-

rine parmağıyla her şeyin yolunda olduğunu ve şimdi sıraya gireceklerini anlatan bir işaret yaptı. Tur rehberi herkesin onu takip etmesi için işaret etti ve sırada beklerken sabırlı olmaları gerektiğini, o gün kulede büyük bir kuyruk olduğunu söyledi. Adam, Laura'yı takside kucağına alarak oturduğunda ve Sydney de peşlerinden taksiye daldığında bunu kimse fark etmedi.

Taksi şoförü, "Nereye?" diye sordu.

Sydney ve Adam, Laura'ya baktılar ama Laura'nın aklına artık hiçbir yer gelmiyordu. "Kalabalık" dedi sessizce.

Sydney mutlu bir şekilde, "Alışveriş merkezine ne dersiniz?" dedi.

"Hayır!"

Sydney kısa bir kahkaha attı. "Neden hayır?"

"Çünkü orası Ana Üs ve Ebe çoktan orada bekliyor; yani en azından adamları."

Adam, "Adamları mı?" dedi.

Taksi şoförü yeniden, "Nereye?" diye sordu.

Laura başını ellerinin üzerine bıraktı.

Adam, "Hayvanat bahçesine ne dersiniz?" dedi.

Taksici kıpırdamadı. "Hangisi?"

"Lincoln Parkı."

Taksici trafiğin içine karıştı, yola koyuldular. Laura arka pencereden baktığında Brandy'nin adamlarından birinin bir Hummer'dan indiğini gördü. Bir anda görüş açısından çıkmak için eğildi ve başını Adam'ın omzuna çarptı.

Sydney de eğildi. "Onları mı gördün?"

“Bir tanesini.”

“Kimi?”

Laura taksiciye baktı. “Şimdi olmaz.” Adam’ın kucağından koltuğun ortasına kaydı. Hareket halindeydiler. *Onlar.* Yani o ve başka insanlar. İşte bu, Laura’nın sevdiği türden bir durumdu. En iyi işlediği ortam bu şekildeydi. Sydney’ye yaklaşıp başını omzuna yasladı.

Sydney kolunu ona doladı. “Biz artık sizinleyiz.”

Camlar kapalı olsa da sanki birileri uzanıp taksiden onu çekip alacakmış gibi Sydney Laura’ya sıkı sıkı sarılarak oturdu. Wenger’ların evindeki o son rahat dakikalardan sonra Laura hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Normal haline döndüğü için yani tek başına karar vermek yerine etrafını insanlar çevrelediği için mutluydu. Sydney ile Adam’ın bunun cezasını ödemeyeceğinden emin olmalıydı.

Hayvanat bahçesine yaklaşırken Laura saatini kontrol etti. “Bir sonraki konum bildirimine dokuz dakika var. Burada inmeli miyiz? Yoksa biraz daha taksiyle dolanmaya devam mı edelim?”

Sydney öne doğru eğildi. “Sürmeye devam edin, olur mu? Yolda dümdüz ilerleyelim.”

“Hayvanat bahçesine gitmiyor musunuz?”

“Henüz değil.”

Sydney, geri sayımı görmek için Laura’nın elini tutup çevirdi. “Yaklaşık dört buçuk dakika içinde dönüş yaparak geldiğimiz yöne geri dönmeliyiz. Bu şekilde birkaç dakikalığına hayvanat bahçesinin yeterince yakınlarında oluruz ama kimse tam olarak nerede olduğumuzu bilmez.”

Park West Playlot Parkı'na vardıklarında saat titredi. Sydney, "Geri dön, taksici" dedi. "Ve bizi rüzgâr gibi Lincoln Parkı Hayvanat Bahçesi'ne götür."

@ayisigikitap

Robert

Aman Tanrım, adam konuşmadan duramıyor muydu? Tamirci halen “genç adama bunu yapan” moronları ve onlara nasıl da “bahçesinden çıkıp hayatlarına anlam katacak bir şey bulmalarını” söylediğini anlatıp duruyordu. “Ama adamlar onu dinlemişler miydi?”

Robert öfkesini bastırıp çift kanatlı kapılara gözlerini dikti. Güvenlik görevlisi duvara yaslanmış gözünün ucuyla Robert’ı izliyordu, sanki Robert bunu anlamayacaktı, sanki adamı iki yumrukla yere seremeyecekti! Elinde klasör olan kız gitmişti. Kimse Robert’a Tyrese’in içeride olup olmadığını söylemek için bir çaba harcıyormuş gibi görünmüyordu, bu yüzden Robert da bir şey yapmayacaklarını düşündü.

Ayağa kalkıp esniyormuş gibi yaptı.

“İçecek bir şeyler alacağım.”

Tamirci cümlesinin ortasında durdu, sözünün yarıda kesilmesine şaşırmıştı.

Robert, odanın diğerk tarafında duran su soğutucusuna doğru yürüdü. Soğutucunun yanından bir tane plastik bardak aldı ve bardağı alırken de saatini kontrol etti.

Av menzıl dışı.

Suyu içip çift kanatlı kapılara doğru ilerledi. Güvenlik görevlisi, gözleriyle Robert'ı takip ediyordu ve sanki harekete geçmeye hazırlanıyormuş gibi ayağını oynattı. Robert adama gülümsedi, kapının önünden geçerken pencereden içeriye doğru baktı. Tyrese görünürde yoktu. Yalnızca arka koridora doğru boş bir tekerlekli sandalyeyle yürüyen bir hemşire vardı.

Robert güvenlik görevlisinin yanından geçti, pencerelerden dışarıya baktı, sonra da gelip yerine oturdu.

Robert, "Umarım iyidir" dedi. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar."

Tamirci, "Söyleyemezler, biliyorsun" dedi. "Onu buraya benim getirmeme rağmen bana da söylemiyorlar. Ama eğer beklersem, kendisinin gelip bana nasıl olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Sorumlu hissediyorum, biliyorsun, çünkü benim..."

"...tamirhanenizdi. Biliyorum, evet. Bir ya da iki defa bahsettiniz."

Mike kaşlarını kaldırdı. "Kusura bakma. Ben sadece endişeliyim."

"Mahkemeye verecek diye mi?"

"Hayır. Canı yanıyor mu diye." Tamirci, Robert'ı süzdü. "Onu nereden tanıyorum demiştin?"

Bir şey dememişti. “Basketboldan. Aynı takımda oynuyoruz.”

“Peki, hastanede olduğunu öğrendin çünkü...”

“Benzin istasyonunda buluşup birlikte şehir merkezine kadar arabayla gidecektik. Ama o buluşmamıza gelmedi.”

“Geldi aslında. Ama biriyle buluşmak için oraya geldiğine dair bir şey söylemedi.”

“Elbette söylememiştir. Siz onu bulduğunuzda çoktan kolu kırıldığı için düzgün düşünememiştir. Sizinle konuşmadığını söylemişsiniz.”

Tamirci, Robert’ı izlemeye devam etti. “Peki, sana burada olduğunu kim söyledi?”

“Moronlar. Tyrese’i aramak için benzin istasyonuna girdiğimde onları gördüm.”

Tamircinin yüzü yine ekşidi. “Aptallar.”

“İşte orada sana katılıyorum. Hayır, bekle. Aslında senin tamirhanede çalışan çocuk... adı Stan miydi? Seni nerede bulabileceğimi bana o söyledi.”

Tamirci iç çekip yüzünü ovuşturdu. Sanki çalışanının bu kadar yardımsever olmamış olmasını diler gibi bir hali vardı. En sonunda, “Hiç kemiğinin kırıldığı oldu mu?” diye sordu. “İşlemler ne kadar sürer biliyor musun?”

“Biraz sürer. Röntgen çekecekler, ağrı kesici verecekler, bir de tabii doktorları uygun olduklarında yakalamak var...” En azından Robert işlemlerin biraz sürmesini umuyordu, böylece odaya nasıl girebileceğini ya da en azından *Sobe* düğmesine basabilecek kadar nasıl yaklaşabileceğini

bulabilirdi. Belki binanın dışından giderse odaya daha fazla yanaşma şansı bulurdu.

Telefonuna hafifçe vurdu. “Dışarı çıkıyorum. Birkaç kişiyi daha arayıp Tyrese onlara haber verdi mi diye öğreneceğim. Hastanede telefon kullanılmasından çok hoşlanmadıklarını biliyorum.”

Mike, Robert’a bakmak için boynunu çevirdi. “Tabii. Eğer bir haber alırsam sana söylerim.”

Robert, acil kapısından çıkarken güvenlik görevlisine başıyla selam verdi. Etrafta kimseler yoktu, bu yüzden çevresinde ne var ne yok diye görebilmek için acele etmedi. Acil kapısı binanın yan tarafındaydı. Sol tarafında hastanenin ana girişi vardı ve orada kesin birilerine rastlardı. Sağ tarafında ise acil bölümünün odaları duruyordu. İşte gitmek istediği yer orasıydı.

Kaldırımın sağına doğru yürüyerek, beklerken biraz hava almaya çıkmış bir hasta yakını gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Aslında bu çok da yalan sayılmazdı. Robert bekliyordu.

Köşeden döndüğünde bir hesap yaptı. Acil kanadında çok fazla pencere yoktu ama bu önemli değildi. Uzaklıkölçerine baktı.

Av menzıl dışı.

Hiçbir şey yoktu. Duvar boyunca yürümeye devam etti. Kalbi güm güm atıyordu. Halen bir sinyal alamamıştı. Kiremit duvara yumruk attı ama sonra da onu izleyen kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Aslında

çok da önemli değildi; ne de olsa hasta yakınları öfkelenebilirdi. Acile geldiği için sinirlenen ilk insan o olamazdı.

Diğer köşeden de dönünce hastanenin arka tarafına gelmiş oldu. Yine saatini kontrol etti ve yine hayal kırıklığına uğradı. Hastanenin önüne vardığında Tyrese'in bodruma indiğine ya da hastanenin radyoloji bölümü her neredeyse oraya gittiğine ikna olmuştu. Yalnızca bekleme si gerekiyordu. Gönüllü olarak valelik yapan iki ihtiyarın yanından geçti. Zaten o da iki tane kör ihtiyarın arabasına dokunmasına izin verirdi ya... Ön kapıdan içeri girerken saatini kontrol etti.

Bekleme odasına girdiğinde Tamirci Mike'ın yerinde olmadığını gördü. Odayı taradığında Mike'ın çift kanatlı kapıların önünde, Robert'ın boş tekerlekli sandalyeyi iterken gördüğü hemşireyle konuştuğunu gördü. Fare kız ve güvenlik görevlisi de onlara katıldı. Mike kaşlarını çatmıştı ve hemşire de elleriyle hareketler yaparak bir şeyler anlatıyordu. Robert onlara doğru yürüdü. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Konuşmayı bırakıp ona baktılar.

Mike, "Arkadaşın..." dedi. "Gitmiş."

Charles

Aptal kız olayı hâlâ ciddiye almıyordu. Amanda Paniagua belli ki, her zamanki gibi, sanal âlemdeki yarım akıllılardan biriyle oyun oynadığını sanıyordu. Parkta oturmuş bir sonraki konum bildiriminin gönderilmesini bekliyordu. Sanki bu Charles'ı yanıltabilirmiş gibi... Sanki en başından beri Charles'ı atlatabilmiş gibi... Her adımını tahmin ederek, onu nasıl kandırmaya çalıştığını bilerek baştan beri kızı takip ediyordu. Böylesi numaralar internetteki rakiplerini defalarca yanıltmış olabilirdi. Ama bu kez işe yaramazdı. Gerçek hayatta sökmezdi.

Parlak, siyah bir Hummer parka yanaştı; devasa bir adam yolcu tarafından inip etrafına bakınarak ağır ağır yürüdü. En az ilki kadar iriyarı başka bir adam sürücü tarafından indi. Kollarını kavuşturup Charles'ın oturduğu alanı inceleyerek arabanın yanında dikildi. Kulağının arkasından boynuna bir kablo uzanıyordu, koyu renkli güneş gözlüğü de gözlerini saklıyordu. Gizli servisten miydi? FBI'dan mıydı?

Charles tabletini çıkarıp çevresinde hangi teknolojilerin kullanıldığını göstermesi için tasarladığı uygulamayı açtı. Tarama menzilini on beş metreye düşürdü. Bir düzine telefon, birkaç tablet, iPodlar, bir iki Fitbit... ve Charles'ın Oyun için taktığı akıllı saatle aynı sinyale sahip bir tarayıcı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ama duygularını kontrol altında tutarak etrafında duran herkesi inceledi. Aileler, üniversite öğrencileri, bir grup Japon turist... Ama bu sinyalin nereden geldiğini biliyordu; bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Tarama alanını daraltınca sinyalin, kendisiyle Hummer arasında bir yerlerden geldiğini belirledi. Elbette sinyal doğrudan araçtan geliyordu. O kadar ki sanki sinyalin gücü artırılmıştı. Arabanın karartılmış camlarından arka koltukta oturan birinin gölgesini görebiliyordu. İçerideki, diğer iki adam gibi yapılı bir ızbandut değildi; daha ufak tefekti. Ancak yalnızca bu kadarını seçebiliyordu.

Charles çantasından güneş gözlüğünü çıkarıp parmağıyla çerçevesindeki düğmeye bastı. Bu gözlük, sıradan birinin internette sörf yapmak, fotoğraf çekmek ya da en yakın İtalyan restoranının yol tarifini almak için kullandığından daha fazlasını yapabiliyordu. Vücut ısını, kemik yoğunluğunu, taşınan teknolojileri ve silahları taraması için Charles gözlük üstünde birkaç değişiklik yapmıştı. Hatta insanların yaşamsal belirtilerini, kalp atışlarını, kan şekeri ve beyin aktivitesini de okuyabiliyordu. Bu değişiklikleri yapmak onu zorlamıştı... bir gün boyunca.

Sessizce konuştu. "Yaş ve yaşamsal belirtileri tara."

Gözlük işleme başladı. Charles birkaç saniye içinde hedefinin on altı yaşında beyaz ırktan bir dişi olduğunu, yarım saat önce yemek yediğini ama yirmi iki saattir uyumadığını öğrendi. Charles'ın gözlük olmadan da okuyabildiği plaka, aracın Dane ilçesinden olduğunu yani Chicago'ya iki saat otuz dokuz dakika uzaklıkta bir yerden geldiğini gösteriyordu. Elbette bu yer Wisconsin'in Madison kentiydi.

Parkı kolaçan eden adam geri dönüp sürücü koltuğundan inen adama katıldı. Orta pencere açıldı; Charles da gözlüğüyle birkaç fotoğraf çekti. Saniyeler içinde yüz tanıma yazılımını kullanarak Wisconsinli kızın kimliğini belirlemişti. Brandy Inkrott. Inkrott Yatırımcılık'ın patronu Peter Inkrott'un kızı. Şımarık, zengin bir velet. Vücudunun yarısı estetikli. Milyonlarca dolar değerinde; en azından babası. Charles'ın o günkü Oyunda rakip olabileceği birinin özelliklerine hayli uyuyordu. Ama kızın şansı yaver gidiyor gibi görünmüyordu. Kız adamlarına sertçe bir şeyler söyledi; adamlar tekrar Hummer'a atladı. Charles'ın masasının yanından hızla geçip uzaklaştılar.

Amanda'nın konum bildiriminin gelmesine birkaç dakika vardı, bu yüzden de gözlüğüne Brandy Inkrott'la ilgili detaylı bir araştırma yapmasını söyledi. Bazen rakibinizin kim olduğunu öğrenmek, onları yenmek için en iyi –bazen de tek– yöntemdir. Ayrıca Brandy'nin akıllı saatinden aldığı bilgileri kullanarak kiminle iletişim kurduğunu da öğrenmişti. İşte oradaydı. Hakemin tanıdık sinyali. Brandy Inkrott kesinlikle Oyunu oynuyordu.

Charles, Brandy'nin Avının konum bildirimini almasını engellemeden yalnızca bir an düşündü. Birkaç saniye içinde en son bildirimi almadığını fark edip ağlaya ağlaya Hakeme gidecekti. Hakem de muhtemelen derhal hatayı düzeltecekti. Ama önemi yoktu. O an için bir nebze eğleneliydi. İletim sorununa kaza süsü verdi. Altında Charles olduğunu öğrenmeleri imkânsızdı. Yalnızca Oyunu daha ilginç kılmak adına –en azından kendisi için– ufak bir şeydi.

10.30

Laura

Taksici talimatları o kadar iyi takip ediyordu ki Laura adamın gerçekten de rüzgâr gibi gittiğini düşündü. En azından midesi ona bunu söylüyordu. Hayvanat bahçesinin batıya bakan kapısında taksiden apar topar indiler. Sydney taksicinin parasını öderken Adam da Laura'yı kaldırıma taşıdı.

Laura yeniden, "Yürüyebilirim" dedi.

Adam onu yere bıraktı. "Eğer bu kadar eminsen."

"Sadece sana tutunayım."

"Hayır, bekleyin." Sydney koşarak içeri girdi ve çocukları taşımak için kullanılan arabalardan biriyle geri döndü. "Tekerlekli sandalyeleri kalmamış."

Laura küçük kırmızı kutu gibi olan arabaya baktı. "Ben oraya sığmam ki."

"Elbette sığarsın. Bu harika bir çözüm oldu. Haydi, vakit kaybediyoruz."

Laura kendini arabaya bıraktı. Aptal gibi hissediyordu. Adam da onu girişe doğru çekti. Adam, Sydney'ye baktı. "Nereye gidelim?"

"Bilmiyorum. Hayır! Biliyorum! Bir restoran bulalım. Senin ayak bileğin için bir çözümüm var. Tamam mı Laura?"

Sydney, ona yanıt vermesi için fırsat bırakmadan yola koyuldular. Birkaç dakika içinde Park Meydanı Kafesi'ne oturmuşlardı. Sydney tezgâhta duran çocuğu etkileyerek Laura için bir paket buz almıştı. Yemek siparişi vermediler çünkü tur grubunun plana göre yapacakları sonraki şey yemek yemekti ve o zamana kadar onların arasına katılmaları gerekiyordu.

Sydney, "Eee..." dedi. "Şimdi bize peşinden kimin geldiğini söyle."

Laura, Inkrott Yatırımcılığa ait kartviziti çıkardı.

Sydney burnunu büktü. "Kim bunlar?"

"Madison'da büyük bir şirket. Benim peşimden gelen kız, şirketin sahibinin kızı."

Adam telefonunu çıkardı. "Kızın adı ne?" Laura kızın adını söyledi. Adam birçok sayfayı taradı. "Bu o mu?"

Laura ile Sydney telefonun ekranını görmek için eğildiler. "Evet" dedi Laura. Ama kız Laura'nın gördüğü fotoğraflardan farklı görünüyordu. Bu sefer bir kulüp gibi bir şeyin etkinliği için şık siyah bir elbise giymiş ve parlak mücevherler takmıştı.

Adam, "Zengin kızı" dedi.

Sydney başka fotoğraflara da baktı. "Pek güzel değilmiş ama en azından çaba sarf ediyor. Şu makyaja bak."

Brandy'nin zumlanmış suratı ekranı kapladı. Sydney bir sonraki fotoğrafa geçti. "Bekle." Geri geldi. "Ameliyat yaptırmış."

Adam, "Ne gibi bir ameliyat?" dedi.

Sydney, ona bir bakış attı. "Estetik ameliyat. Göğüs büyütme gibi."

"Ah. Sorduğum için affedersin."

"Bir de belki burnu. Ve dudakları. Görüyor musunuz? Burada tamamen farklı duruyor. Eskiden domuza benzeyen bir tipi varmış."

"Sydney!" Adam güldü.

"Ne? Gerçeği söylüyorum ben. Eskiden garip bir burnu varmış. Şuna bak!"

Laura, "Asıl soru" dedi, "benim peşime neden düştüğü."

"Evet." Sydney ağzını büktü. "Onu tanımadığını söyledin."

"Hayatımda adını bile duymadım. Benim kasabamdan değil; hatta aynı eyaletten bile değiliz."

"Fotoğraflarda yanında olan kimseyi de tanımıyorsun, öyle mi?"

"Hiçbirini. Zengin insanlar tanımıyorum. En azından kulüp etkinliklerine katılıp, burun ameliyatı yaptıran türden olanları."

Adam gülümsedi. "Seni endişelendiren burun ameliyatı mı?"

Laura'nın yüzü kızardı.

"Onunla ilgili internete konulan şeylere bakıyorum." Sydney kaşlarını çattı. "Her türlü parti, fotoğraf ve insanlar

var ama bak, onun sayfasında kendisi hariç kimse bir şey paylaşmamış; oysaki birçok arkadaşı var. Şu anda bir 'ilişki-de' değil. Ve ıyyyy, annesine bak."

Adam yüzünü buruşturdu. "Kızın yaşlı ve daha ürkütücü hali gibi."

Laura saatine baktı. "Buradan çıkmak için birkaç dakikamız var."

"Evet." Adam masadan kalktı. "Sırtıma alayım mı?"

"Bir bakayım." Laura ayağa kalkıp bileğini yokladı. Bileği biraz daha yumuşamıştı, idare edilebilirdi. "Sanırım yürüyebilirim. Yavaş gidersek olur."

Sydney yanına gelip kolunu tuttu. "Bana yaslan."

Adam, erimekte olan buz torbasını çöpe atıp onlara kapıda yetiştirdi. "Şimdi nereye?"

Sydney çocuk arabasına baktı ama olduğu yerde bırakmaya karar verdi. "Sears Kulesi'ne geri dönmeliyiz, yoksa tur rehberi, yetkilileri yani ailemizi arar. Bu hiç hoş olmaz."

"Evet." Adam sırtıttı. "Senin ailen tüm ülkeyi seferber eder."

Sydney, Laura'ya bakıp bir surat yaptı. "Ailem biraz... fazla korumacı."

"Kulağa hoş geliyor. Benimkiler de öyle."

"Öyleyse neden polisi aramıyorlar?"

"Çünkü kayıp olduğumdan haberleri yok. Bir arkadaşımın evinde olduğumu sanıyorlar."

"Arkadaşın orada olmadığını onlara söylemez mi?"

“Arkadaşım benim geceyi gizlice erkek arkadaşım ile geçirdiğimi ve benim için ailemi idare etmesi gerektiğini düşünüyor.”

Sydney ona doğru eğildi ve gözleri parlayarak, “Bunu sık sık yapar mısın?” diye sordu.

“Geceyi Jeremy’yle geçirmeyi mi? Hiç yapmam.”

“Ah!” Sydney, Adam’a baktı. “Ben de yapmam. Yani, şey, benim erkek arkadaşım yok, yani niye böyle bir şey yapayım?”

Laura, sanki hiçbir şey duymamış gibi önüne bakan Adam’a baktı. Ama Adam’ın kulakları kızarmıştı. Laura gülümsedi. “A-ha.”

“Haydi.” Adam hızla ilerledi. “En yakındaki otobüs durağını bulacağım. Gruba katılma zamanımız geldi.”

Brandy

“Gelmedi.”

“Ne?” Sürücü dikiz aynasından Brandy’ye baktı.

“Gelmedi. Konum bildirimi. Almadım.” Bileğindeki saati ön koltuğa doğru uzattı. Saat 10.30.17’yi gösteriyordu.

Yolcu koltuğundaki adam, “Birkaç saniye verin” dedi.

“*Birkaç saniye vermeme* gerek yok!” dedi Brandy. “Tam on otuzda gelmesi gerekiyordu ve gelmedi.” Hakemin numarasını tuşladı; kadın ekranda belirdi.

“Buyurun, Bayan Inkrott.”

Hakemin yumuşak sesiyle mükemmel görünümü, Brandy’nin öfkesini körükledi. “Batırdınız.”

“Anlıyorum. Nasıl batırdık acaba?”

“Nerede olduğunu göremiyorum.”

“Avınızın mı?”

“Başka kimden bahsedebilirim? Elbette, Avımın.”

“Konumu birkaç saniye önce size gelmiş olmalı. Onu Sobeleyene kadar ancak bu sıklıkla yerini öğrenebilirsiniz.”

“İletilmedi.”

Hakem kaşlarını çattı. “Ne iletilmedi?”

“Bildirim! Konum bildirimini almadım!”

Hakemin gözleri yana kaydı; bilgisayarına bir şeyler girdi. Kaşları havaya kalktı. “Hımm. Görünüşe göre Avınızın saatiyle irtibatınız kesilmiş. Bana bir saniye izin verin.” Brandy birkaç tıklama sesi duydu; Hakem tekrar ekrana baktı. “Şimdi ulaştı mı?”

Brandy’nin bileği titredi; saatte Avının konumu belirdi. “Paramı geri istiyorum. Bu benim tam bir dakikama mal oldu.”

Hakem iç çekti. “Avınızın konum bildirimi ulaştı mı?”

“Evet.”

“Öyleyse şimdi bir an önce harekete geçip paranızın derdine sonra düşmenizi öneririm.”

“İyi.” Brandy aramayı sonlandırıp ekrana baktı. Koordinatların ne anlama geldiğini anlamak bile zordu. Bileğini önde oturan adamlara doğru uzattı. “Nerede?”

Yolcu koltuğundaki adam kıza dokunmadan haritaya baktı. “Kuzeyde, Park West Parkı yakınlarında.”

Brandy sürücü koltuğundaki adamın omzuna vurdu. “Neyi bekliyorsun?”

Adam arabayı sürmeye başladı.

Amanda

10.30 konum bildirimi gönderildikten sonra Amanda, bir kaykaycıya onu bir buçuk kilometre ötedeki deniz taksisi iskelesine götürmesi için biraz para verdi. Oradan da planetarium iskelesine gitmek için bilet aldı.

Kimse onu Sobelemeydi. Kimse şüpheli bile görünmüyordu. Ama deniz taksisi kalabalıktı. Sohbet edip gülen, fotoğraf çeken, fazla büyük, aşırı gürültücü bir Japon turist grubu da vardı. Belki de DarwinTohumu1 onların arasındaydı. Ya da belki o avatarı oluşturan, Hakem denilen diğer kişiydi de Amanda, rakibinin Asyalı olduğunu düşünerek tamamen yanılıyordu.

Ya da belki de sadece ırkçıydı; hoş, bunun tam olarak ne ilgisi olduğundan emin değildi. Avatarı oluşturan o değildi.

Onun oluşturduğu avatar ölmüştü.

Suyun üzerinden esen rüzgâr onu ürpertince Amanda da kollarını vücuduna dolayıp taksinin kapalı alanına sokuldu. Kış kısmına doğru boş bir koltuk buldu, yanlarından

geçip giden binaları izledi. Nehrin bir kolu doğuya doğru ayrıldı ama tekne güneye devam ederek Opera Binası'yla Borsa Binası'nın önünden geçti. Union İstasyonu'nun tepesi görününce daha az evvel orada olduğundan Amanda kendi kendine güldü. Önünde kalabalık bir genç grubunun asansörle tepeye çıkmak için sırada beklediği Sears Kulesi'ni, ardından yollanacağı etrafa serpiştirilmiş müzeleri gördü. Nihayet son durak olan Çin Mahallesi'ne ulaştılar.

Deniz taksisi yavaşlayıp iskeleye yanaşırken Amanda kıyıda bekleyen kimse var mı diye etrafı taradı. Diğerlerinden daha tuhaf görünen kimseyi göremeyince taksiden inip planetaryumun girişine doğru ilerledi.

Bu işin neden bu kadar kolay olduğunu düşündüğünü ölçüp tartarken ürperip titredi.

Charles

Charles, saat on' otuzda Amanda'nın konum bilgilerini aldı.

Amanda da bildirimin gönderildiğini gördü ve parktaki banktan kalktı. Oradan geçen bir kaykaycıyı durdurdu. Çocuğa para verdi ve geniş kaykayın arkasına atlayıp kaldırımında ilerlemeye koyuldu.

Charles hazırды. Ayakkabısının altındaki tekerleri açarak kaykayın peşinden gitti, onlara çok kolay ayak uyduyordu. Kaykaycı, Amanda'yı iskelede bıraktığında şaşırmadı. Charles ayakkabılarının tekerlerini kapadı ve Amanda'nın peşinden bilet sırasına girdi. Charles'ın kim olduğunu bilmesine imkân yoktu ama yine de büyük bir grup Japon turistin arasına girdi. Onlar da Charles'ı aralarına almaktan çok mutlu olmuşlardı; hatta ona birkaç fotoğraf bile çektiler.

Amanda iskeleye giden merdivenlerden inerken omzunun üzerinden etrafına bakındı. Onun olduğu gruba bir göz atsa da Charles'ı tehlike içeren biri olarak görmedi. Charles

o anda Amanda'nın onun neye benzediğini ya da onunla ilgili bir şey bilmediğini anladı ama yine de bir şeyler fark etmesi gerekmez miydi?

Charles da onun peşinden deniz taksisine doğru yönelip, Japon turistlerle birlikte gemiye çıktı. Babası ona büyürken temel Japonca cümleler öğretmişti, bu yüzden dil açısından turistlerin arasına saklanmak kolay olmuştu. Eğer Amanda onu duyarsa da, turistlerin ona adını ve onunla ilgili şeyleri sorduğunu, yani onun turistler arasında bir yabancı olduğunu anlamayacaktı. Tabii Japonca bilmiyorsa. Bazen manga manyakları, en sevdikleri mangaları orijinal dilinde izleyip okuyabilmek için dili bile öğrenecek kadar aşırıya kaçabiliyorlardı. Charles da Hakeme, Amanda'nın ilgisinin ne boyutta olduğunu sormayı unutmuştu. Charles alçak sesle konuşmaya çalıştı ve konuşmaktan çok gülümseyerek ve başıyla onaylayarak yanıt vermeye devam etti.

Bir süre sonra Amanda geminin kapalı alanına gitti ama Charles dışarıda kalıp parmaklıklara yaslanarak gökyüzünü izledi. Bu kesinlikle onun aklında olan türden bir kovalamaca olmamıştı; her türlü toplu taşımayı kullanmak aklında yoktu. Oyunu ona öneren arkadaşı, şimdiye kadar yaptığı hiçbir şeye benzemeyen bir tecrübe olacağı konusunda onu temin etmişti. Galiba buna doğru da denebilirdi ama bunun tek nedeni şu anda durumun aşırı sıkıcı olmasıydı. Ya Hakemin de dediği gibi bilgisayar hatalı hesaplama yapmıştı ya da ters giden başka bir şeyler vardı.

Arkadaşı Elit paketi almıştı yani Avını Sobelediğinde sonuç; Charles'ın Amanda'yı Sobelediğinde onun saatinden

çıkacağını umduğu ışık şovu kadar basit değildi. Charles'ın birilerini öldürmek gibi bir arzusu yoktu. Tek istediği, büyük akılların buluşmasıydı ya da en azından ona biraz olsun zorluk çıkaracak bir durum. Onun şu âna kadar tattığı, beklediğinden çok daha azdı. Eğer o kadar fazla para ödememiş olsaydı, Oyunu orada sonlandırmaya hazır olurdu. Amanda'yı gün içinde birden çok kez Sobeleme fırsatı yakalamıştı. İhtiyacı olan şey, onun altı metre uzağına gitmekti ve Amanda onun olacaktı. Ama bir şey onu durdurmuştu.

Hakem, Amanda'nın oynamaya ikna olduğunu ve katılımının ne kadar önemli olduğunu ona anlatan "bir kayıp yaşadığını" söylemişti. Biraz araştırma yapınca Charles, Hakemin Amanda'nın avatarı PeruTanrıçası13'ü öldürdüğünü anlamıştı ve buna üzölmüştü çünkü o harika bir karakterdi. Charles, karaktere yalnızca en başta Amanda'nın kaçıyor olması gereken otuz dakika içinde bakabilmişti ama bu kadar kısa bir süre bile onu etkilemeye yetmişti. Amanda'nın gerçekten özel biri olabileceğine inanmıştı. Ama artık o kadar da emin değildi.

Kıyıda Çin Mahallesi göröndü, diğer yolcular taksi-den inmeye hazırlandılar. Charles da kalabalığı takip etti ve Japon turistlerle gemiden inmeye koyuldu ama Amanda'yı izlemek için biraz yavaşladı. Amanda, sürme iskelenin üzerindeyken kıyıya göz atmak için duraksayınca Charles onunla göz göze gelmemeye çalıştı. Durum belli ki aklına yatmıştı çünkü planetaryuma doğru ilerlemeye koyuldu. Kızın suratındaki ifade, Oyunun neden bu kadar kolay olduğunu açıklamıştı.

Kız bunun hepsinin bir şaka olduğunu düşünüyordu.

Charles onun gitmesini izlerken midesinde hissettiği öfke boğazından başına kadar çıktı. Çok sevgili avatarını öldürmek yeterli olmamış mıydı? Ya da acaba Hakem, Charles bu kadar açık elli olmasaydı nelerin tehlikeye gireceğini açıklamayı mı unutmuştu?

Charles büyük bir soluk verdi ve aslında Amanda'nın bildiği kadarıyla tehlikede herhangi bir şey olmadığını fark etti. Avatarı öldüyse ölmüştü. Başka bir tane yapabilirdi. Zaten Amanda'nın bir yerlerde yedek tutmadığını söylese-ler de inanmazdı. Yedeği kolayca canlandırıp, kaldığı yerden devam edebilirdi.

Hayır, Amanda Paniagua'nın gerçekten de ne olup bittiğine dair bir fikri yoktu. Şimdi Grainger Gökyüzü Tiyatrosu'na doğru gidiyordu ve orada onun izini küçük bir şehirde bile izleyemediğini düşündüğü ezik bir rakibi yeneceğini sanıyordu. Ama yanılmıştı.

Charles akıllı saatinde bir düğmeye bastı ve Hakemi aradı.

11.00

Laura

Otobüs saatleri istedikleri zaman –yani şimdi– binmelerini sağlamıyordu ama hemen bir sokak ötede küçük bir trolleybüs durağı vardı. Laura’nın konumu gönderilir gönderilmez ücretsiz tur aracına atlayıp şehir merkezine doğru yola koyuldular. Laura, Sydney’ye gereğinden fazla sokulmuştu ama aracı dolduran çeşit çeşit insan onu huzursuz etmişti. Elbette ailelerden ya da alışverişe çıkmış birkaç kadından zarar gelmezdi fakat en arkada oturan devasa siyahi adam gibi korkutucu tipler de vardı. İstemsizce göz göze gelince, adamın boş bakışları Laura’nın derhal önüne dönmesine neden oldu.

Hık.

Sydney, “Neyin var?” diye sordu.

Laura başını iki yana salladı. “Bu insanlar... farklılar.”

Sydney merakını gizlemeye bile çalışmadan arkasına baktı. “Arkada oturan devasa adamı mı diyorsun? Oldukça

heybetliymiş, değil mi? Biraz... tehlikeli ama ateşli, bilirsin ya... Kavgaya karışmış gibi bir hali var. Muhtemelen çete meseleleridir.”

Adam güldü. “Her siyahi adam çetede olacak diye bir şey yok, Syd.”

“Bunu biliyorum, şapşal. Ama adama bir bak.”

Adam, “Onun da Laura’nınki gibi bir saati var” dedi.

Sydney yeniden arkasına döndü. “Tıpatıp aynısı. Sence çalmış mıdır?”

Adam, “Aman Tanrım, Syd” dedi. “İrkçi mısın?”

“Öyle demek istemedim. Sadece... kızgın görünüyor.”

Laura, adam hakkında konuşmayı kesmelerini diliyordu. Onları duyabilirdi ki bu da kesin başlarını belaya sokardı. Otobüs çok yavaş hareket ediyordu. Muhtemelen yürüseler, daha hızlı giderlerdi. Eh, yani ayak bileği sağlam olsaydı.

Nihayet şehir merkezine ulaştıklarında onlar inerken korkunç adam araçta kaldı. Trolleybüs kalkarken Laura pencereden onu gördü. Araç kızın yanından geçerken adam başını ona doğru çevirdi. Laura kaldırımá mihlanmış gibi durdu. Adamda bir gariplik vardı...

“Haydi, uyuşuk kaplumbağa.” Sydney kolundan tutup çekiştirerek topallayan kızı Sears Kulesi’nin girişine doğru sürükledi.

Grupları hâlâ aşağı inmemiştii; onlar da beklemek için binanın holüne girdiler. Dışarıda durup açık hedef olmanın bir anlamı yoktu.

“Ne kadar süre var?” Sydney, Laura’nın saatine baktı.

“Bir dakikadan az.”

“Lanet olsun.” Sydney telefonunu çıkarıp birine mesaj attı.

Laura, Adam’ın arkasında duvara yapışarak elinden geldiğince büzüştü. Saat on bir konum bildirimi titreşiminin sesi duyulmadı. Ya Brandy yakınlarındaysa? Hemen binanın dışında veya bitişikteyse? Oyun bitmek üzere olabilirdi.

Sydney, “Billy, aşağı inmek için asansör beklediklerini söyledi” dedi. “Birkaç dakikaya burada olurlar.”

Laura kaçsam mı diye düşünerek ön kapıyı gözlüyordu. Çünkü birkaç dakika bile onun için çok geç olabilirdi.

Charles

“Charles.” Hakem, iletişim kurduğuna şaşırmamış gibi di. “Bu kadar kısa sürede beni mi arıyorsun? Şimdiye kadar neden tetiği çekmediğini anlamıyorum.”

“İşini iyi yapmadın.”

“Anlıyorum. Tam olarak ne yapmamı bekliyordun?”

“Ondan tam olarak ne beklendiğini anlatmanı!”

“Gayet açık bir şekilde anlattım.”

“Belli ki anlatmamışsın. Chicago’da küçük bir tur yaptık. Daha adım atmadan nereye gideceğini biliyordum. Beni şaşırtan hiçbir şey olmadı. Belki kaykaycı hariç...”

“Pardon?”

“Boş ver. O tiyatroya girmesini engellemelisin.”

“Oyunun Kuralları böyle değil, Charles. Anlaşmayı imzaladığında bunu biliyordun. Eğer Oyunu sonlandırmak istiyorsan onu Sobelemen gerekiyor. Görebildiğim kadarıyla Sobeleme menzilinde; yani en azından öyleydi. Eğer Sobelememeye karar verirsen bu senin seçimin ama Kuralları biliyorsun.”

“Oyunun Kuralları şu anda değişti.”

“Oyun ortasında öyle bir şey yapamazsın, Charles. Bunu biliyorsun. Elbette tek bir istisna var. Bunun ne olduğunu biliyorsun sanırım, değil mi? İlk görüşmemizde bundan bahsetmiştik.”

“Evet, biliyorum ve o değişikliği yapmak istiyorum.”

“Emin misin? Değişikliği yaptığında geri dönüş yok.”

“Eminim. Ona iki şans tanıdık ve beklediğim Oyunu sağlayacakmış gibi görünmüyor.”

“Pekâlâ. Sana yeni bir anlaşma gönderiyorum. Anlaşmayı oku; istediğin buysa, parayı hesabıma aktar.”

“Tiyatroya girmesine kalan zaman azalıyor.”

“Öyleyse elinizi çabuk tutun, Bay Akida.”

Charles, ekranında beliren anlaşmayı hızlıca okudu. Her şey düzgün görünüyordu. Oyunu bu şekilde oynamak istemiyordu ama Amanda Paniagua ona başka bir seçenek tanımamıştı. Ödeme sekmesini açıp parayı gönderdi. Saniyeler içinde Hakem, “Para ulaştı” dedi. “Avınıza Oyunun değiştiği bilgisini gönderiyorum. Bizi seçtiğiniz için teşekkürler.”

Charles telefonu Hakemin suratına kapayıp kaşlarını çatarak planetaryuma baktı. Fazladan para harcamak istememişti... Hele ki sonucun öyle olmasını hiç istememişti. Ama sabrı tükenmişti. Artık Oyunun Elit paketini oynuyordu.

Amanda Paniagua en iyi oyununu sergilemek zorundaydı, yoksa ölecekti.

Brandy

Sonraki konum bildirimi gelmeden aptal hayvanat bahçesinden ayrıldılar. İnsanlar arabada çekilen ya da kafede bileğine buz konulan genç bir kız gördüklerinden Brandy, Avının oraya uğradığından kesinlikle emindi. Ama hâlâ orada olması mümkün değildi. O yüzden de Laura'nın Sears Kulesi'nde olduğunu ileten bildirim geldiğinde Brandy çoktan Water Tower Place yakınlarına geri dönmüştü. Brandy'yle adamları birkaç dakika içinde oraya vardılar. Adamlar sıranın arasına dalıp binaya girdiler; Brandy de peşlerinden koştu. Aileleri, turistleri ve holü tıkayan bir grup aptal genci iterek ilerken sürekli etrafına bakınıyordu. Brandy, Avının tıpkı sanat müzesindeki gibi kalabalığın arasına gizlenmiş olabileceğini düşündü ama hiçbir yerde kızı göremiyordu. Uzaklıkölçerini kontrol ettiğinde kalp atışları hızlandı.

Av menzıl alanında.

Laura oradaydı. Brandy onu tekrar bulmuştu! Bu sefer tereddüt etmeyecekti. *Sobe* düğmesine dokundu.

“Hanımefendi?” İki güvenlik görevlisi yanına gelmişti. Brandy adamının bir şey yapmasını bekledi ama o sağır bir ahmak gibi öylece duruyordu.

“Bilet almadığınızı öğrendik.”

Brandy adamlara ters ters baktı. “Yani?”

“Siz ve... arkadaşınızın... bizimle gelmesi gerekiyor.”

Kız, omuz silken adamına bakış attı.

Brandy derin bir nefes alıp ailesine paçasını kurtarsınlar diye telefonda ne söyleyeceğini düşünmeye koyuldu.

Aman canım neyse ne!..

Amanda

Amanda tam planetaryumun biletini almış, salona yönelmişti ki akıllı saati titredi.

Sobe Oyununun Kuralları değişti.

Amanda merdivenlerin ortasında aniden duruverince arkasındaki adamın pek hoş olmayan sözler sarf etmesine neden oldu. Adama dik dik baktı ama kenara çıktı.

Ebe, paketini yükseltti. Artık Sobe Oyununun Elit paketini oynamaktasınız. Elit paket, Oyunun sonucunun oldukça farklı olacağı anlamına geliyor. Taraflardan biri Sobelendiğinde, o kişi ölecek.

Amanda, merdivenin parmaklıklarına tutundu. Ölmek mi? Gerçekten mi? Yoksa Peru Tanrıçası 13'ün öldüğü gibi mi? Kalabalığın peşinden merdivenlerin en tepesine çıktı, bir köşeye çekilip Oyunun başlangıçtaki Kurallarını tekrar

inceledi. Orada ölmekten bahsedilmiyordu. Kazanana veya kaybedene ne olacağı hakkında hiçbir şey yoktu. Yalnızca Ebe, ona yetişirse Sobeleneceği yazıyordu. Elbette Peru-Tanrıçası13 ölmüştü ama bu canını ne kadar yakarsa yak-sın, ne kadar en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi hissederse hissetsin, PT13 aslında sadece bir avatardı. Hem Amanda bu çılgınlık sona erdiğinde avatarını yedeklerden diriltmeyi umuyordu.

En son arandığı numarayı, yani Hakemi, Geri Arama tuşuna bastı.

Bu hat artık kullanım dışıdır.

Ne? Amanda, Hakemin numarasını rehberinde bulup onu aramayı denedi. Cinsiyetsiz Asyalı avatar ekranda belirdi.

“Amanda. Seni görmek ne kadar da üzücü.” Ses, o sabah duyduğu robotik, cinsiyetsiz sesin aynısıydı.

“Aranızdan biri ölecek’ derken neyi kastediyorsun?”

Avatar tek kaşını kaldırdı. “Başkaları kulak misafiri olmadan konuşabileceğin bir yerde misin?”

Dört yanından insanlar akıp gidiyordu; hemen yanındaki bankta bebeği ve bebek arabasıyla bir anne oturuyordu. “Evet.”

“Amanda. Kurallar, Oyunun varlığından haberdar ettiğin herkesin senin kaderini paylaşacağını açıkça belirtiyor. Bunun etrafındaki masum insanların başına gelmesini gerçekten istiyor musun?”

“Etrafımda insanlar olduğunu da nereden çıkardın?”

Hakem güldü. “O koca beynini kullan. Yoksa da potansiyelin abartılıyor mu? İnsanları duyabiliyorum. Hatta seni gördüğüm gibi onları da görebiliyorum.”

“Ah. Doğru. Ama hangi kaderden bahsediyorsun? Beni cidden öldürecek haliniz yok herhalde.”

“Amanda, eğer etrafındakileri kurtarmak istiyorsan, daha تنها bir yere gitmelisin.”

“Ama Ana Üsse çok yakınım. Bir dakika içinde kazanabilirim.”

“Ana Üssün yeri değişti. Grainger Gökyüzü Tiyatrosu artık güvenli alan değil.”

“Ama Oyunun ortasındayız. Kuralları şimdi değiştiremezsin. Kurallar, Oyun başladıktan sonra durdurulamayacağını söylüyor. Ben de buradayım. Oyunu kazandım.”

“Oyun paketi yükseltildi. Arada fark var.”

“Ne fark var? Bu hiç adil değil!”

Hakem tekrar güldü. “Adil değil mi? Sen yedi yaşında mısın? Şimdiye kadar hayatın adil olmadığını öğrenmiş olman gerek. Eğer seni duyamayacakları bir yere gitmezsen, hayat etrafındaki insanlar için de adil olmayacak.”

Amanda, genç anneyle neşeyle mısır gevreği kemiren bebeğe baktı. “Tamam. Gidiyorum.”

Amanda yolunu uzatıp önünde kuyruk oluşmaya başlayan tiyatronun yanından geçti. Çok yaklaştı. “Kazandım” diye homurdandı.

“Affedersiniz, ne dediniz?” Sıradakilerden kızın en yakınında duran kişi ona baktı ama Amanda yanıt vermedi.

Onun yerine zemin kata giden merdivenlerden inip dışarı çıktı. Çevrede şüpheli ya da tanıdık bir surat var mı diye etrafına bakındı. O kadar çok kişi vardı ki, birinin göze batması çok zordu.

Hızlı adımlarla yoldan çimlik alana gitti; kimse sinsice arkasından sokulamasın diye sırtını göle vererek dikildi. “Dışarıdayım. Kimse bana altı metreden daha yakın değil.”

Hakem, “Birkaç dakika önce söylediğin bir şeye geri dönmek istiyorum” dedi. “Eğer Oyun değişmeseydi bile sen kazanmayacaktın.”

“Ama varmıştım.”

“Ebe de tam arkandaydı. Kendisini zorlayacak bir şeyler istiyordu. Sen bu yüzden seçildin. Bunun yerine Ebeyi Chicago’da sıkıcı bir gezintiye çıkarttın. Ebenin aradığı şey bu değildi.”

“Ebenin ne istediğini niye umursayayım ki? Ebenin kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Senin de iyi bir Oyun çıkarmak isteyeceğini umuyordum. Kendine uygun rakipler bulmakta ne kadar zorlandığını biliyorum. Belli ki bu senin için yeterince büyük bir motivasyon kaynağı değilmiş. Daha sert yollara başvurmak zorunda kaldık.”

“PT13’ü öldürmek gibi.”

“Evet. Ama bu bile gerekeni sağlamaya yetmedi. Şimdi bir avatar yerine senin hayatın tehlikede.”

“Ciddi olamazsın. Kim beni öldürmek istesin ki?”

“Önceden kimse istemiyordu ama oynamayı reddettiğin için bahisler yükseldi.”

Amanda etrafındaki herkesi gözleyerek bir ileri bir geri yürüyordu. “Ebe şu anda burada mı?”

“Artık değil. Oyunu rayına sokacağıma dair onu ikna ettikten sonra ayrıldı.”

“Öyleyse telefonda konuşurken beni öldürmeyecek.”

“O zaman bir eğlencesi olmazdı. Bu daha çok yeni bir Oyun başlangıcı sayılır. Otuz dakikalık bir üstünlüğün olacak. Ardından Ebe, bir evvelki gibi, otuz dakikada bir yerini gösteren konum bildirimi alacak. Eğer seni bulup Sobelerse, öleceksin. Bu senin için yeterli bir motivasyon kaynağı mı?”

Amanda kaldırımlarda yürüyen insanlara baktı. Hepsi hayatının tehdit edildiğinden habersizdi. Bilseler de umursarlar mıydı? Ona inanırlar mıydı? Görüş alanına devriye gezen bir çift polis girdi. Ona inanmayabilirdiler ama ciddiye almak zorundaydılar, öyle değil mi? Amanda genç görünüyordu. *Gençti*. Polisler onu korurdu.

Hakem, “Unutma” dedi. “Oyuna başka kimseyi dahil edemezsin, yoksa onlar da Oyunun sonuçlarına katlanırlar. Daha önce konuştuğun kaykaycı istisnaydı çünkü Oyunun Lüks paketini oynuyordun. Ama şimdi Oyun paketi yükseltildiği için, yaptığımız şeyin detaylarını öğrenen herkes hedef olacak.”

“Ama sosisli sandviç satın aldığım bir sokak satıcısı değil mesela, değil mi?”

“Hayır. Ama aslında kimyasallar ve yan ürünlerle dolu o iğrenç şeyleri sattığı için bir hedef olmalı. Besin değeri daha yüksek bir şey almalısın.”

“Niye? Ebe beni öldürmeden daha sağlıklı olayım diye mi?”

Hakem gülümsedi. “Çok zeki bir kızsın.”

Amanda’nın midesi yanıyordu. “Peki, Ana Üs şimdi nerede?”

“Akıllı saatinde kayıtlı.”

Amanda haritaya bakıp bir sonraki hedefini buldu. “Wrigley Stadyumu mu? Neden?”

“İkiniz için de iyi bir konum. Çok kalabalık; bugünkü trafikte oraya varmak zaman alacaktır. Bu da ikinize birden adil şans tanıyacaktır.”

“Bu Oyunda hiçbir şey adil değil. Kazanma şansım yok.”

“Kim bilir? Belki de Oyunu sonlandıran sen olursun. Şimdi otuz dakikanı başlatacağım. Dikkat, hazır...”

“Bekle! Daha soracak sorularım var!”

“Başla.”

Amanda başladı.

. 11.30

Tyrese

Tyrese, saat on bir otuz konumu gönderildiğinde bir değişiklik yapmaya karar verdi. Yerinde duramıyordu ve daha fazla *ibuprofen* almak için, ayrıca karnının gurultusunu durdurmak için yemeğe ihtiyacı vardı. Bir de, Robert neredeyse otobüsü yakalayacak olmalıydı. Tyrese, adı Water Tower Place olan bir yerde otobüsten indi ve ne bulabileceğini görmek için içeri girdi. Kısa süre içinde o alışveriş merkezindeki hiçbir şeyin kirli eşofmanları ve kırık bir kolu olan bir adam için uygun olmadığını anladı. Çok zengin işiydi. Zaten beş yüz dolarının yarısı gitmişti; aptal taşralılar çalmıştı, bu yüzden tutumlu davranması gerekiyordu.

Güneş gözlükleri ve kulağında kulaklığı olan devasa bir adamın –Gizli Servis’in alışveriş merkezinde ne işi vardı?– yanından geçip yeniden dışarı çıktı. Bir satıcı ona birkaç tane fahiş fiyatlı sosisli sandviç sattı. Sandviçlerin hepsini bir ağacın arkasında gözlerden uzakta yedi. Tek eliyle ye-

mek zordu ama o kadar ter, kir, kan ve tişörtünde başka neyin lekesi varsa onların yanında biraz ketçap lekesinden ne olurdu ki?

Akıllı saatin GPS'i, Wrigley Stadyumu'na en kısa yolu hesapladı. Kuzeye doğru yedi buçuk kilometre. Arabayla on dakika. Eğer formunda olsaydı, yarım saatte koşarak gidebilirdi. Şehrin sokaklarında yürüyerek zikzak çizerek gidebileceğini ve hatta öyle yapsa da Cubs'ın öğleden sonraki maçına yetişebileceğini fark etti. Ya da bir taksiye atlayabilirdi.

Çöplerini en yakındaki çöp kutusuna atıp kaldırıma çıktı. Robert Matthews, alışveriş merkezinin önünde durmuş, Tyrese'in demin gördüğü dev adamla konuşuyordu. Robert'ın Challenger'ı sokağın başında çalışır halde duruyordu. Tyrese ağacın arkasındaki gizlenme yerine geri döndü. Kalbi güm güm çarpıyordu. Robert, Tyrese'in de şüphelendiği gibi otobüsü keşfedip takip etmişti. O kapıdaki vale hastaneden çıkan herkesle konuşmaya o kadar meraklıyken zaten keşfetmemesi de işten değildi. Tyrese saatini kontrol etti. Bir sonraki konum bildirimine on iki dakika vardı. Konumu gönderildiğinde oradan uzaklaşmış olması gerekiyordu.

Göze batmamaya çalışarak, Robert'ın ve Wrigley Stadyumu'nun yani Ana Üssün tam aksi yönüne dönerek hızla yürümeye başladı. Solda kalarak köşelerden döndü ve turist gruplarının, binaların ve ağaçların arkasından yürümeye devam etti. Konum bildirimini gönderildiğinde kalabalığın içinde saklanmakta olduğu Denizcilik İskelesi'ne varmıştı.

Robert'ı görmeyi istememişti. Onu bir daha görmeyeceğini ummuştu, eve döndüklerinde bile. Ama bir yandan da onun tam olarak nerede olduğunu bildiği için hafif bir özgürlük duygusu hissetmişti. Bu yüzden bu sefer bekledi. Tekneleri, restoranları, tiyatroları ve diğer şeyleri geçip yürümeyecekti çünkü istediği en son şey iskelenin ucunda sıkışıp kalmaktı. Bunun yerine bir binanın önünde, ailelerin çocuklarıyla oturup dondurma yiyip etrafa içecek saçtıkları bir banka oturdu. Ebeveynlerin onun tipinden çok emin olmadığını görebiliyordu ama Tyrese gülümsedi; kimse de polisi çağırmadı.

En sonunda diğer insanlardan yaklaşık on beş santim daha yukarda duran Robert'ın kafası kalabalığın içinde belirdi. Tyrese cüsseli bir babanın arkasına sinip Robert onun yönüne ilerleyene kadar bekledi. Robert bileğine bakarken bir şeye basıp duruyordu.

Tyrese'in kalbi durmak üzereydi. Robert'ta muhtemelen Tyrese'in tam olarak nerede olduğunu gösteren bir uygulama vardı. Panikleyen Tyrese, arkasındaki biblo dükkânına daldı. Dükkânın arka ucunda Chicago tişörtleri olan standın arkasına saklandı. Robert'ın geçip geçmediğini görmek için de sürekli dışarıya bakıyordu.

"Hey, bayım, kolunuza ne yaptınız?" Lolipop yalarken Tyrese'in hissettiği kadar yapışkan ve pis görünen küçük bir çocuk yanında durdu.

Tyrese, çocuğa alçak bir sesle, "Kırdım" dedi.

"Nasıl?"

"Kavga ettim."

“Gerçekten mi?” Küçük çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Siz de onların kolunu kırdınız mı?”

“Sanmıyorum ama birinin burnuna bir şeyler yaptım.”
“Güzel.”

Tyrese başını hayır anlamında salladı. “Aslında, dostum, hiç de güzel değil. Kolum çok acıyor ve onlar bana saldırmıyorsa, kavgaya karışmazdım.”

Çocuk kaşlarını çatı. Birden Tyrese artık o kadar özel değildi. “Şey, ben onların *kafalarını* kırardım.” Çocuk burnunu havaya kaldırıp oradan uzaklaştı.

Tyrese artık Robert’ın nerede olduğundan emin değildi. Çocuk konuşurken oradan geçmiş miydi? Dükkânın içinde değildi. Tyrese karşısında kalan dükkânın etrafını da izledi, en son Robert’ı oralarda görmüştü.

Artık onu herhangi bir yerde göremiyordu. Ama eğer Robert’ın saati Tyrese’in tam olarak nerede olduğunu gösteriyorsa, orada kalamazdı. Küçük adımlarla dışarıya çıkarken, gözleri diğer kafaların üzerinde kalan o sarışın saçlı kafayı aradı. Kaldırımı çıktı ve birilerinin sırtına nişan almıyor olduğunu umdu. Anayola geldiğinde soluklanmak için durup arkasına baktı. O gördüğü Robert’ın kafası mıydı? Emin değildi ama emin olana kadar bekleyecek hali yoktu.

Tyrese en yakındaki metro girişine daldı ve hızla basamaklardan indi.

Amanda

Amanda yola doğru koşarken ailelere ve tur gruplarına çarpmamaya çalıştı. Elinden geldiğince kısa sürede oradan uzaklaşmaya kararlıydı çünkü DarwinTohumu1'in onu izlediğini biliyordu. Hakem, Ebenin oradan ayrıldığını söylemişti ama Amanda'nın buna inanmak için bir sebebi yoktu. Ebenin nerede olabileceğini ya da onu görüp göremediğini bulmak için bir saniye bile düşünmedi. Yalnızca koştu.

Michigan Caddesi'ne vardığında soluğı kesilmiş, terlemişti, korkudan ölmek üzereydi. Eğilerek yan bir yola saptı, oradan da başka bir sokağı girdi. Konumunun gönderilmesine belki on beş dakika kalmıştı ve DarwinTohumu1 onun yakınlarda olduğunu öğrenecekti. Zaten koşarak çok fazla uzaklaşamazdı. Eğilerek ellerini dizlerine dayayıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Koşma işine hiç alışık değildi. Elbette PT13 her zaman hayatı için savaşıyordu ama bunun, Amanda'nın kalp sağılığına yararlı olacak bir etkisi yoktu.

“Hey, tatlım, bir şeye mi ihtiyacın var?”

Yaşı belli olmayan, saç başı yağlı bir adam ona doğru yaklaşıp onu bir çöp tenekesinin arkasında köşeye sıkıştırdı. Gülümsediğinde hiç dişi olmadığı belli olan ağzı ve boş bakan gözleri, Amanda'ya adamın onun ihtiyacı olan herhangi bir şey sunabileceğine dair hiç umut vermiyordu.

“Hayır, teşekkürler.” Hızla adamın etrafından dolanarak uzaklaştı.

Elleri cebinde, başını öne eğerek yolda hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Düşünmesi gerekiyordu. *Düşün.* Babasıyla iletişime geçmeye izni yoktu. Hakem, telefonundaki tüm rehberle erişildiğini söylemişti. Nerys'in deyiimiyle Cinsiyetsiz Asyalı avatar, Amanda'nın iletişim kurduğu her telefon numarasını biliyordu.

Nerys'inki hariç.

Amanda, Nerys'i hiç aramamıştı. Onunla oyun oynayıp mesajlaşmıştı. Ama hiç telefonla iletişim kurmamıştı. Hakemin oyun konsolunu hacklediğinden, konuştuğu herkesi bildiğinden şüphesi yoktu. Ama ne kadar ileri gitmişti? Sisteminin ne kadar derinine inmişti? Hakem, Amanda'nın oyun profilinden Nerys'i bulabilir miydi?

Amanda tekrar kendini gizleyen Hakemi ve yapabileceklerini düşündü. Hakem bir kişi miydi, bilgisayar programı mı, bir grup kaçık insan mı? Bu oyunu Ebeye karşı mı, Hakeme karşı mı yoksa bilgisayara karşı mı oyuyordu? Yoksa her üçüne karşı mı?

Bilgisayara girebileceği bir yer –bir kafe, kütüphane– bulma ümidiyle etrafına bakındı. Yakında hiçbir yer yok-

tu. Zaten konumu bildirilirken bir yere oturamazdı. Saatini kontrol etti; dört dakika kalmıştı.

Sokağın sonundaki otelin önünde taksiler sıralanmıştı. Amanda sıraya girmek için koştu ve etrafında hiç bilgisayar laboratuvarı var mı diye saatinden aradı. Bir Wendy's, bir Starbucks, arkasındaki otel. Ve... Amanda gülümsedi.

Genç görevli, "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

"Evet, lütfen. Bir taksi istiyorum."

"İşte, buyurun."

Amanda bir parmağını kaldırarak konum bildirimi gönderilene dek saniyeleri saydı. Beş... dört... üç... iki... bir... hazırım. Taksiye bindi.

Taksici, "Nereye?" diye sordu.

Laura

Sydney, “Oha” dedi. “Bu o, değil mi?”

Brandy Inkrott ve iki adamı, Sydney ve Adam’ın gürültülü ve gülüp duran grubu asansörlerden çıkarken Sears Kulesi’nin girişine daldılar. Laura ile yeni arkadaşları, grubun geri kalanına karışıp hemen dışarı çıktı. Otobüs onları sokağın başından aldı, yine en arkadaki koltuğa oturdular. Bu sefer Laura en köşeye kaydı, Sydney ile Adam yan yana oturdular.

Üçü birden arka pencereden bakıp Brandy ile adamlarının onların peşinden koşmasını bekliyorlardı ama bina-
dan birileri çıkmadan otobüs hareket etti. Laura koltuğuna yayıldı. Yorgunluktan ölüyordu.

Sydney, “Bir plana ihtiyacımız var” dedi.

Adam, “Öğle yemeği” dedi.

“Tamam da ondan sonrası için.”

Laura, “Planda bundan sonra nereye gidilecek?” diye sordu.

“Yemekten sonra mı yani? Peş peşe müzeler... Akvaryum, planetarium, stadyum. Sürekli bir yere gideceğiz.”

“Ama her gittiğimiz yerde otuz dakikadan fazla kalacağız.”

“Bir saat. Bu kadar sürede iki sergi bile gezilir. Çok saçma.”

Adam, “Yani demek istediğimiz” dedi, “bir saat Laura’nın aynı yerde kalması için çok uzun.”

Sydney, “Doğru” dedi. “Bu yüzden bu kadar kalmayacağız. Programa göre bir saat sürmesi gereken öğle yemeğini hemen yeriz, bu sorun değil. Konumunun gönderilmesine ne kadar var?”

“On iki dakika.”

“Tamam işte. Grubun bir çeşit teknede yemek yemesi gerek, yani konumun hareket ederken gönderilecek.”

“Ama eğer suda uzun süre kalırsak, benim bir teknede olduğumu görecek.”

“Bakalım tekneye gitmemiz ne kadar sürecek.”

İskeleye varmadan Laura’nın saati titredi, ki bu da iyi haberdi çünkü Ebenin elinde belirli bir konum olmayacaktı. Başka iyi bir nokta ise kıyıda küçük bir filonun bulunmasıydı. Sydney, “Hangi teknede olduğumuzu bulmalarına imkân yok” dedi.

Laura bu kadar emin değildi. Diğer teknelerdeki turlar bu kadar bariz bir seçim gibi durmuyordu. Herkes yaşlıydı, insanlar İspanyolca konuşuyordu ve aileler vardı.

Adam, “Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Laura omuz silkti. Bir yandan tekne, hareket etmekte olan bir hedef olacaktı. Diğer yandan, çok fazla insanın canı yanabilirdi. Başka bir yandan ise –eğer başka bir yan varsa– tekneye bindiğinde orada sıkışıp kalacaktı. Oradan kaçış yoktu.

Sydney, “Birçok tekne var” dedi. “Her şey yolunda olacak. Hem bak, masum insanların canını yakmaması gerekiyor, değil mi? Teknede çok fazla kişi olacak.”

“Siz artık masum değilsiniz, unuttun mu?”

Sydney elini salladı. “Herkes masum. Adam ve bana bir şey olmayacak. Milletin ortasında bir yerde otururuz. Öğle yemeği biter bitmez otobüse dönüp biraz etrafta gezeriz. Seni asla bulamayacak.”

Laura da asla Ana Üsse ulaşamayacaktı. Sürekli kaçıyor olacaktı. Bunu o anda düşünmekten vazgeçemiyordu ve Water Tower Place’e geri dönmeden önce de bir plana ihtiyacı vardı. “Tamam, tekneye binelim.”

Sydney alkışladı. “Harika! Haydi gidelim.”

Grubun geri kalanıyla birlikte tekneye bindiler. Laura insanların onun orada ne yaptığını sormasından yine korktu ama tur rehberi onu da saydı. İhtiyacı olandan bir tane fazla çocuk, bir eksikten daha iyiydi. Sydney, söz verdiği gibi kabinin ortasında bir masa buldu ve Adam’ı da pence-
renin önüne, Laura’yı da onun yanına oturttu. Kendisi de Laura’nın karşısına oturdu. “Ellerinde dürbün gibi bir şeyler olabilir; sen cam kenarına oturma.”

“Ya da keskin nişancı tüfeği” dedi Adam.

“Bu şekilde bir yanın masum birçok insanla korunmuş olacak.”

Adam, “Kulağa sanki savaştaymışız gibi geliyor” dedi.

Laura kendini toparlamaya çalıştı. “Çünkü savaştayım.”

“Evet, sanırım doğru.” Adam önce Laura’ya sonra da kabindeki diğer insanlara baktı. Sydney, Adam ile Laura’nın bakışını yakalayınca Laura’nın gözlerine baktı. Laura ilk defa, Sydney’nin o Adam’ın yanında oturduğu için rahatsız olabileceğini fark etti. Takside de Adam’ın kucağına oturmuştu ve Adam her yerde onu sırtında taşıyordu.

Adam, Sydney’ye, “Birden niye ciddi bir ifade takındın?” diye sordu.

“Düşünüyorum.”

Laura’nın korktuğu şey de tam olarak buydu.

Hık.

Sydney’nin erkek kardeşi ve başka birkaç çocuk yanlarında oturup Sears Kulesi’nin ne kadar harika olduğundan konuştular, çektikleri fotoğraflarla hava attılar. Fotoğrafların birçoğu komikti ve sosyal medyada paylaştıklarında yazdıkları yazıların, dünyanın en yüksek kulelerinden birinde olmakla hiçbir alakası yoktu. Adam’ın çektiği fotoğrafları görmek istediler ama Adam şarjının bittiğini söyledi; Sydney de fotoğraf çekmeyi unuttuğunu iddia etti.

“Hey, bu şu yeni çıkan akıllı saatlerden!” Sydney’nin kardeşi Laura’nın bileğini kaptı, görmek için çevirdi. “Deneyebilir miyim?”

Laura yutkundu. Saatin bileğine kaynak yapılmış gibi bağlı olduğunu söylemeden bu işin içinden nasıl çıkacaktı?

Sydney, kardeşine yumuşakça vurarak, “Saçmalamayı kes, şapşal” dedi. “Kızlardan üstündekileri çıkarmalarını isteyip duramazsın.”

“Bu yalnızca bir saat.”

“Daha yeni aldığı çok pahalı bir saat. Çok istiyorsan git bir mağazaya, orada dene.”

“Tamam be. Amma büyüttün.”

Laùra daha fazla tartışma olmasını bekliyordu ama Sydney’nin kardeşi diğer çocukların konuşmasına dahil oldu, içlerinden birinin bir paylaşımına aldığı yoruma gülmeye başladılar.

Sydney, “Onu boş ver” dedi. “Rahatsız olmana değmez ama en azından yanında oturarak herkesin seninle ilgili sorular sormasına engel oluyor.”

Yemekleri geldiğinde Laura yemeğiyle oynamaya başladı. Karnı aç değildi. Sydney, Adam ve diğer çocuklar, kahvaltıdan beri bir hafta geçmiş gibi yemeğe saldırdılar. Laura da yemeğinin çoğunu sonunda Adam’a verdi. Sydney ona yeniden bir bakış atınca Laura, acaba yemeğini başka birine mi teklif etmeliydi diye düşündü.

Hık.

Adam, Sydney’ye, “Yine garip bir hal aldın” dedi.

Sydney gözlerini kırptı. “Sanırım düşündüğümde garip görünüyorum.”

Ya da öfkeli veya kıskanç olduğunda.

Laura, “Belki de iskeleye vardığımızda ben inmeliyim” dedi. “Zaten benim için yeterince derde girdiniz.”

“Dert mi?” Sydney gözlerini devirdi. “Ben hep dertliyimdir. İnsanlar hep çok konuştuğumu söyler.” Adam’a sanki yanıt vermesi için meydan okuyormuş gibi baktı. Adam

yanıt vermedi. “Ve niye kaçmak isteyesin ki? Sana yardım edeceğimizi söyledik.”

“Ama sizi gezinizden ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Sen dalga mı geçiyorsun? Bu hayatımda gördüğüm en ezik gezi. Bu geziye gelmemin tek nedeni, sosyal bilgiler dersinde ihtiyacım olan krediyi almak. O da öyle.” Başıyla erkek kardeşini işaret etti. “Ve Adam’ın gelmesinin tek sebebi de benim onu gelmeye zorlamam. Sıkıntıdan ölmek için onun da gelmesini istedim.”

Laura başıyla onaylayan Adam’a baktı. “Bu doğru, evde oturup futbol maçını izliyor olmayı tercih ederdim. Ama Sydney istediği her şeyi elde eder. Ah!” Adam ayağını çekerken dizini Laura’nınkine değdirdi. Laura, ona dokunmaktan kaçınmak için ayaklarını diğer tarafa doğru topladı ama bu sefer de Sydney’nin erkek kardeşine çarptı. Muhtemel bir erkek arkadaş ve erkek kardeşin arasında kalmıştı. Bir kızın kendi tarafınızda kalmasını istiyorsanız, bulunması en hoş yer değildi.

Laura’nın saati titreyerek konumunun gönderildiğini bildirdi. Titremeyi Sydney ile Adam da duydu ama bir şey demediler. Sanki Brandy Inkrott birden orada bitiverecekmiş gibi etraflarına baktılar.

“Sana söylediğim gibi.” Sydney yemek yemeye devam etti ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. “Gittiğimiz yerlerde farklı bir şey yapmaya yetecek kadar vakit yok. Sanki burada ne olduğunu bilmemizi istiyorlar ama tam olarak deneyimlememizi istemiyorlar gibi. Zaten önemli değil.

Chicago'ya defalarca geldim. Alışveriş yapmaya, konserlere, küçükken müzelere falan..." Çatal kaşığı ile peçetesini tabağına koydu. "Adam da maç izlemek için falan geldi... Bir keresinde ailesi onu senfoni orkestrasının konserine gitmeye zorlamıştı." Sydney güldü.

Laura, "Ben de gittim" dedi. "Ve hoşuma gitti."

Adam gülümsedi. "Evet, Sydney'nin düşündüğünden daha güzel."

Sydney, "En azından ailesi onu takım elbise giymeye zorlamıştı" dedi. "Bunu görmek için bile gitmeye değerdi."

Laura, Sydney'ye gülümsedi. "Eminim kendine güzel çekidüzen veriyordur."

Adam, "Hey" dedi. "Bugün de çekidüzen verdim."

Sydney güldü. "Evet, rengi solmuş bir tişört ile yırtılmış kot. Biz takım elbise ve kravattan bahsediyoruz."

Adam suratını ekşitti.

Teknenin motoru tekledi, sesi artarken yavaşladılar; tekneye bindikleri iskeleye gelmişlerdi. Laura yolda gördükleri hiçbir şeyi hatırlayamıyordu.

Sydney, "Bir sonraki konum bildirimine ne kadar var?" diye sordu.

"Üç dakika."

"Zaten mürettebatın iskeleye yanaşıp, sürme iskeleyi indirmesi de bu kadar sürer. Bu iyi."

Sydney haklıydı. Laura'nın saati tam sürme iskele indirildiğinde titredi.

Sydney, "Ortamızda kal" dedi. "Önce ben gideceğim, ne de olsa kızın neye benzediğini biliyorum."

“Adamlarının hepsi dev gibi ve takım elbise giyiyorlar.”

“Anlaşıldı.”

Sydney’nin erkek kardeşi ile arkadaşları inerken büyük bir bariyer yaptılar. Gürültücüydüler ve iriyarıydılar; Laura onların arkasına saklandı.

Adam, “Syd el sallıyor” dedi. “Sanırım güvendeyiz.”

Laura iç çekti. “Öyleyse, otobüse mi dönüyoruz?” Sonu gelmeyen bir dairede dönüyorlarmış gibiydi; dolanıyor ama Ana Üsse yaklaşıyorlardı. Rampadan topallayarak ilerlerken Adam’ın koluna girdi ama ona ulaştıklarında Sydney’nin ciddi suratıyla karşılaştı. Laura çabucak Adam’ın kolunu bırakarak ondan uzaklaştı.

Sydney onu otobüse o kadar hızlı çekti ki, Laura son basamakları atlamak zorunda kaldı. Otobüste Sydney, Laura’yı her zamanki yerine itti ve Adam’ı da onun yanına oturttu. Gözlerini kıstı ve bir Laura’ya bir Adam’a baktı.

Laura, “Sydney” dedi. “Hiçbir şey olduğu yok.”

Sydney’nin alnı kırıştı. “Nerede hiçbir şey olmuyor?”

A-oh. Laura boğazını temizledi. “Boş ver.”

Sydney’nin gözleri Adam ile Laura arasında gidip geliyordu. Laura’nın midesi bulanmaya başladı.

Adam, “Neden bize öyle bakıyorsun?” dedi.

Sydney, yavaş ve sinsi bir şekilde gülümsedi. “Çünkü canlarım, bir planım var.”

Charles

Ve Amanda harekete geçmişti. Charles bir yere oturup onun telaşla koşmasını izledi. Kız pek atletik sayılmazdı ya Charles da öyle değildi. O yüzden eleştirmeye hakkı yoktu. Hem fiziği değil beyni için kızın peşindeydi.

Hoş kız gözüne de hitap etmiyor değildi hani.

Bir sokak satıcısından kahve alıp planetaryuma giden ve dönen insan seli önünden akıp giderken bir ağacın altındaki demir döküm sandalyeye oturdu. Charles insanları fark etmiyordu çünkü onlar umurunda değildi. Hiçbiri onu zorlayamazdı. Amanda'nın da onu zorlayamayacağından endişelenmeye başlamıştı. Ama yeni Oyunun onu teşvik edeceğini umuyordu. Kendini eve kapatan oyun bağımlıları bile yaşamak isterdi. Kendi soğuk, küçük dünyalarında yaşamak, belki de avatarları sayesinde gerçekten yaşadıklarına inanmak isterlerdi. Ama hepsi –hele ki Amanda gibi zeki biri– mesele oraya geldiğinde gerçek hayatın daha heyecanlı olduğunu fark ederdi. Ya da en azından bilgisayar

oyunu oynamak istiyorsan bile gerçek bedeninin yaşamını surdrmesi gerektiğini fark ederdi...

Kahvesini yudumlayıp temiz havayı ciğerlerine çekti. Dışarıda olmanın da bazı avantajları vardı. Aylardır –belki yıllardır?– ilk defa, ebeveyniyle diğer yetişkinlerin durmadan söyleyip durduğu “açık hava” olayında bir gerçeklik olabileceğini hissetti. Belki...

Yetkin Limuzin şirketinin internet sayfası basit ve anlaşılırdı; ayrıca aldıkları yorumlar da harikaydı. Numarayı arayarak eğer öğlene kadar ona bir araba ayarlayıp iyi bir hizmet sağlarlarsa büyük bir bahşiş ödeyeceğini söyledi. Harika.

Saatindeki sayaç sıfırlanınca bileği titredi. Amanda Blackstone Oteli’nin önündeydi. Zindanda yaşayan bir ufaklığa göre oldukça hızlı hareket etmişti. Charles ayağa kalkıp sandalyesini düzelitti. Kaldırırna yanaşan limuzine bindi.

12.00 Öğlen

Amanda

Saat 12.00'de gönderilen konum bildiriminden on dakika sonra, taksi Amanda'yı küçük bir bilgisayar eğitim merkezinin önünde indirdi.

Bankonun arkasında duran çocuğa, "Yanımda öğrenci kimliğim yok" dedi. Çocuk, Amanda'nın birçok sanal arkadaşının gerçek hayatta görüldüğünü düşündüğü tipteydi. Kilolu, sivilceli, uzun ve karman çorman saçlı... Ama arkadaş canlısı. Sevimli, bilgisayar delisi bir kız için her şeyi yapmaya hazır.

"Üzgünüm ama kimliğin olmadan bilgisayar kullanma izin veremem" dedi.

"Sana yeni *Call of Duty*'nin yayımlanmamış hilelerini veririm."

Çocuğun gözü seyirdi. "Eğer benim şimdiye kadar bulmadığım bir şeyse, anlaştık."

Amanda, kalem ve kâğıt almak için elini uzattı. Otuz saniye boyunca bir şeyler yazıp, notu çocuğa uzattı. Çocu-

ğun gözleri büyüdü; ağzından nefes alıp vermeye başladı.
“Sen ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

Çocuk kıkırdadı. Kâğıdı göğsüne bastırdı. Gözleri sevinçten bir o yana bir bu yana dönüyordu. “Altı numaralı bilgisayar. Şifresi Ateşböceği231. Şurayı imzala.”

Amanda kâğıda sahte bir isim karaladı. Birkaç dakika içinde yalnızca onun, Nerys’in ve son yıllarda tanıştığı birkaç insanın bildiği bir sohbet odasına bağlanmıştı. Yalnızca Nerys’in anlayacağı şifreli bir mesaj yazıp bekledi. Bekledi. Biraz daha bekledi. “Haydi, Nerys, seni koca, şişko, ilkel herif. Orada ol! Lütfen!”

Merhaba, tatlım. Bu gizlilik neden?
Sonunda senin için doğru adamın ben olduğumu mu anladın?

Şükürler olsun!

Yardıma ihtiyacım var.
Bunu sana tanıştığımızdan beri söylüyorum.
Ben ciddiylim. Lütfen, lütfen bana yardım eder misin?

Sessizlik.

Seni bu halde görmeme izin verdiğine göre çaresiz olmalısın.
Öyleyim.

Bunun o Asyalı avatarla bir ilgisi
var mı?

Evet.

Anlat.

Eğer bana yardım edersen, sen de
tehlikeye girebilirsin.

Ben heyecan için yaşarım. ANLAT.

Ve Amanda anlattı.

Seni güvenli bir yere götürmemiz gerek.

Tam olarak neredesin?

Chicago. Yeni Ufuklar Bilgisayar Okulu.

Bana bir dakika ver.

Amanda'nın harcayacak bir dakikası yoktu, bu yüzden dakikalarını birilerini –özellikle de Nerys'i– bekleyerek geçirmek Amanda'yı kıvrandırılıyordu. Ayağa kalkıp sandalyesinin arkasında volta atmaya başladı. 12.30 konum bildirimi gönderildiğinde saati titredi. Amanda tam kaçmaya karar vermişti ki ekran değişti.

Şimdi şöyle yapacaksın...

12.30

Amanda

Amanda sohbet odasını kapadı, sanal izlerini sildi, birden popüler olan banko görevlisi çocuğun etrafını sarmış oyun delisi kalabalığı belli belirsiz fark ederek dışarı fırladı. Çocuk Amanda'nın arkasından seslendi ama kızın duracak vakti yoktu. Gördüğü her taksiye durmasını işaret ederek kaldırımında koşturmakla yetinildi. En sonunda bir tanesi kenara çekti. Amanda taksiye atlayıp bağırarak adresi söyledi. "Eğer beni oraya on dakika içinde götürürsen sana ücretin iki katını öderim."

Sürücü, Amanda'yı arka koltukta yana savurarak trafiğe daldı. Nerys'in planının işe yaraması için dua ederek kemeri taktı. Eğer yaramazsa... eh, şimdi bunu düşünemezdi.

Taksi, gideceği yere sekiz buçuk dakikada ulaştı. Amanda, taksiciye kırk dolar uzatıp binanın girişine doğru koştu. Daha zile basamadan bir kız kapıda belirdi. "PeruTanrıçası13 sen misin?"

Amanda başını salladı. Kız kolunu tutup onu kaldırım-
da sürüklemeye başladı. “Ne kadar zaman kaldı?”

“Ne?”

“Otuz dakikadan. Bir sonraki konum bildirimine?”

Amanda saatine baktı. “On yedi buçuk dakika.”

Kız onu en yakın metro istasyonuna götürdü; merdi-
venlerden indiler. Kız iki bilet aldı. İstasyonun içinde koşa-
rak tam o sırada trenin yaklaşmakta olduğu perona vardılar.
Vagona binip dışarıdan bakıldığında kısmen görünmeyen
en arka köşeye gittiler. Amanda’nın gözü metro haritasına
takıldı. “Nereye gidiyoruz?”

“Wrigley Stadyumu’na.”

“Ama Ebe bunu biliyor.”

“Bana güven. Kaç dakika var?”

“On altı, hayır, on beş dakika.”

Tren bir sonraki istasyonda durdu; kız pencerenin ke-
narından dışarıya bakındı. “Tanıdık birilerini görüyor mu-
sun?”

“Hayır.”

İnsanlar inip bindi. Tren istasyondan ayrıldı.

Amanda, “Sen kimsin?” dedi.

“Sonra. Ne kadar kaldı?”

“On üç.”

Amanda vagonun yan koltuklarından birine kendini
bıraktı. Ayakları ağrıyordu, başıysa daha fenaydı. Gözlerini
ovuşturdu. Tekrar açtığında kendini vagonda devasa –belki
kendi yaşlarında belki de daha büyük– bir delikanlıya ba-

karken buldu. Boş bakışlı çocukla göz göze gelince Amanda derhal gözlerini kaçırdı. Kıyafetleri pis, kolu kırıktı... Mahallesinde görmeye alışkın olduğu türden bir çocuk değildi. En azından trenin diğer ucunda olduğundan gelip kendisiyle konuşma ihtimali yoktu.

Beş durak daha geçtiler. Amanda, devasa çocukla göz teması kurmaktan kaçınarak kendisine yardım eden kızı incelemeye koyuldu. Kız, Amanda'dan uzundu, siyaha boyadığı saçları soluk tenini daha belirginleştirmişti. Burnundaki küçük siyah piercing dışında takısı yoktu ama Amanda, kızın siyah tişörtünün yakasından bir dövmenin ucunu görebiliyordu. Gözlerinin çevresine de siyah kalem çekmişti ama onun haricinde makyajsızdı. Kızın kim olduğuna dair herhangi bir fikri yoktu. Yalnız Nerys'i tanıdığını biliyordu ya o da tam anlamıyla iç rahatlatıcı sayılmazdı.

Tren dururken Amanda'nın saati sonraki bildirime elli saniye kaldığını gösteriyordu.

“Gel.” Kız, Amanda'yı trenden çekerek platforma çıkardı; tren hareket etti. “Zaman dolduğunda bana haber ver.”

Amanda bileğini uzattı; saatin sayacının sıfıra ulaşmasını izlediler. Kız, tek kelime etmeden en yakındaki merdivenden yukarı koşmaya başladı. Sonra başka bir merdivenden aşağı inip birlikte batıya giden bir trene atladılar.

Charles

Bir bilgisayar okulu. Ne tuhaf. Ayrıca Amanda'nın konumunun oradan gönderilmesine izin vermesi de büyük dikkatsizlikti.

Charles, limuzin şoförüne beklemesini söyleyip inekler için devlet üniversitesine eşdeğer okula girdi. Ah, bu tür yerlerde özel dersler vererek, internet sayfaları düzenleyerek topluma olan borcunu nasıl da ödemiş, normal insanlara uyum göstermeye çalışmıştı. Sanki üzeri böceklerle kaplıymış gibi silkindi. O iç karartıcı ortama geri dönmek bile başını ağrıtmaya yetmişti.

Amanda'nın hâlâ orada olması imkânsızdı ama yine de her ihtimale karşı odaya göz attı: Bir sürü genç, o "ikinci kariyer"i edinmek için okula dönmüş yetişkinler, oyun oynama alışkanlıklarıyla para kazanan inekler. Ne grup ama!

"Yardımcı olabilir miyim?"

Charles, öğrencilerin laboratuvarı kullanmak için imza atması gereken bankoya yöneldi. Şişko, saçları yağlı bir görevli onu bekliyordu ama etrafı hayranlıkla bilgisayar ekra-

nında bir şeye bakan saçları yağlı bir adam sürüsüyle çevrili olduğundan pek de sabırlı görünmüyordu.

Charles, “Yeni Ofis sistemi mi?” diye sordu.

Çocuk gözlerini kapadı. “Bilgisayar kullanmak mı istemiştin?”

“Aslında kız arkadaşım için geldim. Telefonunu burada unutmuş olabileceğini söyledi.”

Çocuğun suratında, sanki hayatında hiçbir kızı kendisiyle zaman geçirmeye ikna eden bir erkek görmemişçesine, bir saygı ifadesi oluştu. “Kız arkadaşının tipi nasıl?”

Charles saatindeki fotoğrafı gösterdi. “Adı Amanda.”

Çocuğun gözleri ışıldadı. “Evet, daha demin buradaydı. Ama adı Amanda değil.” Bankodaki kayıt defterine parmağıyla vurdu. “Burada...” Çocuğun yüzü kızardı. “Seksi İnek Kız yazıyor.”

Charles güldü. “Ben de ona öyle diyorum. Çünkü seksi... değil mi?”

“Gördüğüm en seksi kız. Ayrıca bize o hileyi de verdi.”

Charles yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. “Hangisini?”

“Elinde birden fazla hile mi var? Dostum, sen çok şanslı bir adammışsın.”

“Biliyorum.”

“*Call of Duty*. Hani şu şey yapan hile var ya...”

“Ah, evet, o.” Çocukların neden ekrana salyalarını akıtarak bakıp durduğunu şimdi anlamıştı. Görevli sabırsızca kıpırdandı; oyununa geri dönmek istiyordu. Charles bundan yararlanabilirdi. “Hey, seni rahatsız etmek istemiyo-

rum ama hangi bilgisayarı kullandığını biliyor musun? Eğer söyleyebilirsen orada mı bırakmış diye bakarım.”

“Ama bileğinde akıllı bir saati vardı. Onu çıkardığını sanmıyorum.”

“Bazen bileğini kaşındırıyor, bu yüzden kimi zaman oturduğunda...” Charles omuz silkti. “Çok düzenli değildir. Sürekli bir şeyler unutuyor... Kızların nasıl davrandığını bilirsin.”

“Evet. Tabii.”

Sanki çocuk kızları çok bilirdi ya...

Hoş, sanki Charles çok bilirdi ya...

“Şey...” Çocuk kayıt defterine yeniden baktı ama ismin yanında bir numara yazmıyordu. Bankonun üzerinden Charles’a doğru eğilip fısıldayarak, “Aslında ben onu bir bilgisayara kaydetmedim çünkü öğrenci kimliği yanına değildi” dedi.

Charles, “Söyledim ya” dedi. “Unutkan.”

“Ama şurada, altı numarada oturdu.”

“Emin misin?”

Çocuğun yüzü daha da kızardı. “Evet, eminim.”

“Çünkü ona bakıyordun, öyle mi?”

“Ben sadece... o yalnızca...”

“Biliyorum. Teşekkürler, dostum. Sen oyununa geri dön.”

Görevli ona başparmağıyla tamam işareti yapıp oyununa döndü.

Charles altı numaraya oturup sistemi hackleyerek bilgisayarın geçmişine girdi. Boştu. Her şey silinmişti. Ama önemi yoktu. Charles, hâlâ adam öldürmekle meşgul olduğundan emin olmak için görevliye baktı. Aynen öyleydi. Charles tabletini çıkarıp bilgisayarın sürücüsünü tabletine indirdi. Orada verileri incelemekle zaman harcarsa inek çocuk şüphelenebilirdi.

Charles bankonun önünden geçerken çocuğa kız arkadaşının saatini bulduğunu söyleyecekti ama çocuk başını bile kaldırmadı.

Charles'ın saati titredi.

Seksi İnek Kız harekete geçmişti.

@ayisigikitap

13.00

Laura

Adam, "Laura'yla birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yapmamızı mı istiyorsun?" diye sordu. "Bize ne yardımı olur ki?"

"Çünkü bu benim Brandy'nin tarafına geçmemi sağlayacak."

Laura'nın başı dönüyordu. "Ama Brandy'yi tanımıyor-sun ki."

"Henüz tanımıyorum. Dinleyin."

Otobüs şoförü, "Arkadaki genç hanım" dedi. "Oturmanız gerekiyor."

Sydney devam etti: "Onun kim olduğunu bilmemem gerekiyor, değil mi? Yani, senin bile bilmemen gerekiyor."

"Genç hanım!"

Adam, Sydney'yi çekerek koltuğa oturtup, şoföre el salladı. "Özür dileriz."

Şoför onaylamaz bir tavırla başını sallayarak trafiğe karıştı.

“Evet.” Laura, Sydney’nin mantığını anlamaya çalışıyordu ama beceremiyordu.

“Sosyal medya hesaplarını düşünüyordum da. Ne fark ettiğimizi anımsıyor musun?”

“Ne arkadaşı ne sevgilisi var.”

“Evet.”

Adam, “Ve pek güzel de değil” dedi. “Ya da en azından eskiden çirkinmiş ama şimdi bile sizin yanınızdan geçemez.”

“Ay, Adam.” Sydney, Adam’ın koluna vurdu, yanakları kızardı. “Dinleyin. O isteyebileceği her şeye sahip. Arabalar, kıyafetler, konserler, tatiller, estetik operasyonlar... Hatta o sevimli küçük köpeklerden bile var.”

Adam, “Şapşal köpek” dedi. “El kadar köpek ne işe yarar ki?”

Sydney, “*Her neyse*” dedi, “kız birçok etkinliğe katılıyor, istediği her şeye sahip ama sayfası, onu gerçekten seven insanlara sahip birinin sayfasına hiç benzemiyor. Belki ki onu paylaşımlarına etiketleyen ya da sayfasına yazan kimse de yok. Muhtemelen ebeveyni bile onu sevmiyordur. Yani, öyle bir kız nasıl sevilir ki? Ki zaten çocuğuna o kadar fazla para veriyorsan bir şeyler yanlış demektir; yani bütün ailede bir terslik var demek ki, değil mi? Yani ben de bildiğimden değil. Ailem şey falan değil...”

Adam, “Syd” dedi. “Sadede gel.”

“Peki ya nihayet ondan hoşlanan ya da en azından anlayan biriyle tanışırsa?”

Laura hâlâ anlamıyordu. “Bu nasıl olacak ki?”

Sydney gülümsedi. “Brandy’ye tuzak kuracağız. Yeni en yakın arkadaşı benim.”

Laura’yla Adam sessiz kaldılar. Ta ki Adam, “Bir dakika, bir dakika. Onu anlayan kişi sen mi olacaksın?” diyene dek.

“Evet.”

“Ama nasıl?”

“Basit. Kibirli, iğrenç, kinci yanımı ortaya çıkaracağım.”

“Hayır, yani onunla nasıl arkadaş olacaksın ki?”

“Gerçekten olmayacağım; yalnızca rol yapacağım.”

Adam gözlerini yumdu.

Laura, “Sydney, peki sizi nasıl bir araya getireceğiz?” diye sordu.

Adam gözlerini açtı. “Bir türlü anlatamadığım şeyi açıkladığın için teşekkürler.”

“Tamam.” Sydney, büktüğü bacağı Adam’ın dizinde, koltukta yan oturdu. “Bu öğleden sonra müzeye gitme planı var, öyle değil mi? Çok iyi ayarlamamız gerekiyor ama yapabilirsek, Brandy’yi, Laura’yı tehlikeye atmadan ona yaklaştırebiliriz. Sonra ben devreye girerim.”

Adam ikna olmamıştı. “Laura’nın tehlikede olmadığından nasıl emin olacağız? Bu kızın şeyi... o işi işte nasıl yapmayı planladığını bilmiyoruz ki.”

“Beni öldürmeyi mi?” Laura açıksözlü olmanın daha yararlı olacağına karar verdi.

“Şey... evet.”

Laura, “Bence adamlarına öldürtecek” dedi. “O adamlar beni elleriyle ortadan ikiye ayırabilir.”

Sydney, “Ya da zehirle de olabilir” dedi. “Kadınların silahı o değil miydi?”

Adam, “O bir kadın değil” dedi. “O şımarık küçük bir velet, bu yüzden bu işi kendinin yapacağını sanmıyorum. O adamları kullanacak.”

Sydney kıkırdadı. “Yoksa tırnağı falan kırılabilir.”

Laura, “Silahı olabilir” dedi.

Adam başıyla onayladı. “Ya da bıçağı.”

Laura ürperdi.

Sydney, “Bıçak kullanmaz” dedi. “Ortalık fazla batar. Ama Adam’ın dediği başka bir şey daha mantıklı.”

“Gerçekten mi?” Adam güldü. “Bu bir ilk.”

“Evet. Laura’nın da benim de güzel olduğumuzu söyledin.”

“Yani?”

“Ayrıca Brandy’nin olmadığını da söyledin. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?”

Adam yan gözle Laura’ya baktı. “Bu gerçekten yeterince açık değil miydi?”

Sydney, “*Brandy güzel kızlardan hoşlanmıyor*” dedi. “Görünüşü için o kadar para dökmüş ama hâlâ güzel değil.

Laura'ya bak. Saatlerdir canı pahasına koşuyor ama halen güzel görünüyor."

Laura boğuk bir kahkaha attı. "Evet, eminim dünyalar güzeli görünüyorumdur."

Adam omuz silkti. "Öylesin."

Sydney, "Gördün mü?" dedi. "Bazı kızlar doğuştan güzeldir. Brandy'ye... O, yapay güzel bile değil. Bu yüzden senden nefret ediyor."

"Ama neden ben? Tanıdığı tonla güzel kız vardır."

"Evet ama onlardan birini öldürürse bu yanına kalır mı? Öldürmese bile kız peşindeki kim olduğunu bilirdi."

"Brandy'yle adamları ona buna kartlarını falan vererek kim olduklarını pek de saklamıyorlar." Sydney suratını buruşturdu. "Pek de akıllıca değil aslında."

Otobüs yavaşlayarak Shedd Akvaryumu'nun önündeki sıraya girdi.

Adam, "Pekâlâ, planımız ne?" dedi. "Hâlâ bilmiyorum."

Laura, "Brandy senden de hoşlanmayacak, Sydney" dedi. "Unutma, güzel kızları sevmiyor ki sen de öylesin."

Adam omuz silkti. "Doğru."

"Bir şeyler yapacağım. Yanımda makyaj çantam var. Üzerime de çirkin bir şeyler giyerim." Sydney sırtıttı. "Bil-ly'nin kapüşonlusunu alırım."

Adam, "Yetmez" dedi.

"Yetmek zorunda." Sydney, Laura'ya, "Senin saatin şu titreme şeyini en son ne zaman yaptı?" diye sordu.

"Birkaç dakika önce. Bir otuzda."

“Harika. Hâlâ yoldaydık.”

“Öyleyse, bir sonraki konum bildirimine kadar akvaryumda bekleyeceğiz; ardından siz buradan ayrılacaksınız ama ben kalacağım. Bayan Domuzcuk seni aramaya gelene kadar bekleyip kendimi ona göstereceğim. Sonra da ölümüne en iyi arkadaş olacağız.”

Amanda

Sonraki trene bindiklerinde Amanda, “Wrigley’ye gitmiyor muyuz?” diye sordu.

Kız, “Yakından bile geçmeyeceğiz” dedi.

İki durak sonra Amanda’yı perona itti; merdivenlerden koşarak sokağa çıktılar. Eski püskü bir Mustang yolun ortasına park etmiş, insanların kornalara asılmasına, bağırıp çağırmasına, orta parmakların havada uçmasına neden oluyordu. Kız arka kapıyı açıp peşi sıra Amanda’yı da çekerek arabaya daldı.

Şoför koltuğundaki, araba kullanmak için fazla genç görünen cılız, kara tenli çocuk sakız çiğneyip Queen şarkısına eşlik ederek neden olduğu karmaşanın içinde trafiğe daldı. Pörtlek gözleriyle dikiz aynasından bakıp Amanda’ya kısaca gülümsedi.

“Emniyet kemeri.” Kız kendi kemerini taktı.

“Ama...”

“Derhal.”

Amanda kemeri taktı.

“Saatin.” Kız elini uzattı.

Amanda bileğini kızın avcuna koydu.

Şoför koltuğundaki çocuk, *Bohemian Rhapsody*’yi bölerek, “Tarif et” dedi.

“Yeni Apple Saat. En son yazılım yüklü. Çelikle güçlendirilmiş gibi görünen bir kayışla bileğine bağlanmış. Çıkartmaması, aksi takdirde öleceği söylenmiş. Görebildiğim kadarıyla saate birkaç uygulama yüklü. Verici, GPS çipi, internet faaliyeti izleyici, çağrı izleyici ve geri iletişim engelleyici.”

Şoför koltuğundaki çocuk, “*Gallileo, Gallileo, Gallileo, Figaro!*” diye şarkıya eşlik ederken araba tiz bir sesle köşeden döndü.

Kız bir mezura çıkarıp saate dik olarak tuttu. “Standarttan üç milimetre daha kalın. Altında bir şey var.”

Amanda saati göz hizasında incelemek için bileğini kaldırdı. “Bir şey mi yerleştirmişler?”

“Muhtemelen seni uyardıkları ölüm tehdidiyle alakalıdır.”

“Beni saat mi öldürecek?”

Şarkının sözsüz bir yerinde sürücü, “Süre” dedi.

Kız, Amanda’nın bileğini çevirdi. “On üç dakika.”

Sürücü, “*Spare him his life*” diye şarkıya eşlik ederken, coşkuyla hızlanarak çevre yoluna çıktı.

“Şu saati bileğimden çıkarın!” Amanda kayışı çekiştirdi ama kız onu durdurdu.

“Tetiklemek istemezsin.”

Amanda derin bir nefes alıp verdi. “Şey, o hız göstergesi doğru mu?”

“Öyle.” Sürücü omzunun üstünden sırttı.

Kız, “Yola bak!” diye bağırdı.

“Meraklanma. Bu araba trafikte tehlikeyi önceden sezer. Hem Barbie de yanımda.” Ön panele sabitlenmiş bir kutuya eliyle hafifçe vurdu. “Etrafta polis varsa, hatta radarı bile haber verir.”

Kız homurdanarak, “Peki, ölüm kaçınılmazsa onu da söylüyor mu?”

“Hey, Nerys, hedef noktamızdan olabildiğince uzaklaşmamızı söyledi. Ben sadece bana denileni yapıyorum.”

“Ayrıca hepimizin hayatta kalmasını istediğini de söyledi mi?”

“Hep eleştiri; hiç takdir yok. Bu şartlar altında çalışmak çok zor.”

Kız başını iki yana sallayıp ön koltuktaki koca çantadan büyütece benzer bir şey çıkardı.

Amanda, “O ne?” diye sordu.

Kız boş boş Amanda’ya baktı. “Büyüteç.”

“Ah. Tamam.”

Kız, saati Amanda’nın kolundan çıkarmadan kadranıyla görebildiği tüm diğer taraflarını dikkatle inceledi. “CMOS’a ihtiyacımız var.”

Amanda’nın boğazı düğümlendi. Bütünleyici Metal Oksit Yarı İletken’den mi bahsediyorlardı? Kullanmayı bı-

rak, hayatında hiç CMOS görmemişti. “CMOS bulabilir misiniz?”

Çocuk, “Her şeyi bulabiliriz” dedi. “Süre?”

Amanda, “On bir dakika” dedi.

Çocuk parmağıyla direksiyona vurdu. “Sanırım devam edeceğiz.” Araba hızlandı.

Amanda dua etti.

Çocuk, “İki dakika kala bana haber ver” dedi.

Amanda tekrar, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

Kız yanıt vermedi, suratı neredeyse Amanda’nın bileğine yapışmıştı.

Çocuk, “ÖlümcülZehir3X” dedi. “Ama sen bana X diyebilirsin. O da MutaassıpMeyveliKek.”

Kız, çocuğun koluna vurdu. “HanSoloKeyifKraliçesi. Ama sen bana Solo diyebilirsin.”

“Nerys’in arkadaşları mısınız?”

“Arkadaşları mı?” Kız dikiz aynasından X’le göz göze geldi. “Daha çok... meslektaşlarıyız.”

X, “Daha çok köleleriyiz” dedi.

Amanda, “İşvereniniz mi?” diye sordu.

“Hayır.” Solo, büyütecisi sanki inceliyormuşçasına kendi eline tuttu. “Sadece ona borcumuz var diyelim. Büyük bir borç.”

“Köle efendisi” dedi X.

“Öyleyse o öyle dediği için mi bana yardım ediyorsunuz?”

Solo omuz silkti. “Bir bakıma. Ama başının belada olduğunu söylediği için de. X’le ben bu tür şeyler yaparız.”

“Belaya mı bulaşırsınız?”

“Başkalarının kurtulmasına yardım ederiz.”

“Tıpkı Nerys’in size yardım ettiği gibi.”

Solo doğrularcasına başını salladı.

“Bana yardım etmenizin sizi tehlikeye atabileceğini de söyledi mi?”

“Söyledi.”

“Buna rağmen yardım ediyorsunuz, öyle mi?”

X, “*We will not let you go!*” diye şarkıya eşlik etti.

Solo, “Arkanı kollayacağız” dedi.

“Peki, Nerys size nasıl yardım etti?”

Solo, büyüteci tekrar çantaya tıktırdı. “Şimdi olmaz.”

X, “Süre” diyerek şarkıya devam etti.

Amanda, “Altı dakika” dedi.

X müziğin sesini o kadar açtı ki artık konuşmak mümkün değildi. Hoş ses hızından daha süratli yolculuk ettikleri göz önünde bulundurulursa baştan beri mümkün olmamalıydı. Sonraki bildirime iki dakika kaldığında, X görebilsin diye Amanda kolunu öne uzattı.

X, “Sıkı tutun!” diye bağırarak son derece korkunç bir usulsüz dönüş yaparak refüje çıktı. Saat bir buçuk konum bildirimi gönderilir gönderilmez geldiklerinin aksi yönünde trafiğe dalıp bir sonraki otoyol çıkışına saparak bir başka yönde tekdüze bir banliyö yerleşkesine doğru hızla arabayı sürdü. Bir tuşa bastı. Çıkmaz sokağın en sonundaki bir ga-

raj kapısı açıldı. X neredeyse hiç yavaşlamadan hızla içeri daldı. Öyle ani fren yaptı ki emniyet kemeri Amanda'nın göğsünü acıttı; başı da hızla koltuğa çarptı.

Garaj kapısı çoktan kapanmaya başlamıştı bile. Solo'yla X arabadan indiler. Amanda da kemerini çözüp onların peşinden orta halli, sıradan bir mutfağa girdi. Lavabonun başında bir kadın bulaşık yıkıyordu. Başını bile çevirmeden, "Merhaba, Solo!" dedi.

Solo kadının yanından hızla geçerken, "Selam Bayan X!" diye bağırdı.

Amanda bir şey demedi.

Üçlü bodruma daldı. Hacker cennetini gözler önüne sermek için X ışığı açtı. İçeride bilgisayarlar, televizyonlar, kulaklıklar, oyun konsolları, oyun sandalyeleri ve hatta amatör bir telsiz sistemi bile vardı.

X, "Şimdi" dedi. "İşe koyulma zamanı."

13.30

Tyrese

Tyrese katlanamaz hale gelene dek birkaç kez tren değiştirdi; gözleri sürekli Robert'ı arıyordu. Kendi kafası bile karışana dek Wrigley'nin etrafında dolaşmış, bir uzaklaşıp bir yaklaşmıştı. Cubs maçı kısa süre sonra başlayacaktı; içeri girmek için kalabalıktan yararlanmalıydı. Bir sonraki konum bildiriminin ardından trenden inip sokağa çıktı. Nerede olduğunu bilmiyordu.

Ortalıkta ne Robert vardı ne de tanıdık herhangi bir şey.

Bir otobüs durağında bekleyip gelen ilk otobüsün şoförüne Wrigley'den geçip geçmeyeceğini sordu. Adam oraya giden otobüsün numarasını verip Tyrese'i endişeyle doğru otobüsün gelmesini beklemeye terk etti. Tyrese otobüse binip dosdoğru en arkaya gitti. Stadyumu gösteren tabelaları kollamaya koyuldu.

Şoför, "Wrigley Stadyumu" diye seslendi.

Tyrese, otobüsün önüne doğru ilerleyerek, “Sadece bu durak mı var?” diye sordu.

“Birkaç sokak ileride bir tane daha var ama orada inersen geriye biraz yürümen gerekiyor.”

“Ben orada ineyim.”

“Sen nasıl istersen.”

Birkaç sokak sonra Tyrese –gözleri yine orada onu bekliyor olma ihtimali olan Robert’ı arayarak– otobüsten indi. Muhtemelen ön kapıların oradaydı, kim bilir.

Tyrese bir sürü insanın olduğu ön kapıdan mı yoksa muhtemelen daha az kişinin bulunduğu yan kapıdan mı girmenin daha iyi olacağını düşündü. Robert’ı kollayarak rastgele bir kapı seçti. Bilet gişesine ilerlerken son bir zafer hamlesi için tüm yorgunluğundan, acısından ve öfkesinden güç aldı.

Kazanma zamanı gelmişti.

Amanda

“Otur.” X eliyle bir tabureye vurdu. “Çabuk.”

Amanda oturdu. X kızın kolunu tutup saati bilgisayara bağladı.

“İzini sürebilirler” dedi Amanda.

X yanıt vermedi; yazmakla meşguldü.

Solo, “Bu bilgisayarda yapamazlar” dedi. “Herhangi bir şeye bağlı değil. Yalnızca batarya gücüyle çalışıyor. Güven-deyiz.”

“O ne yapıyor?”

“Saatin sistemini analiz ediyor.”

Amanda da eğer kendi bodrum katında, kendi ekipmanlarıyla olsa aynısını yapardı. Yani, hayatı pahasına kaçması söylenmeseydi. Evden ilk ayrıldığında saati –hatta Oyunu bile– tehdit olarak değerlendirmemişti. Şimdi anlamıştı ya kendi araştırmasını yapmak için artık çok geçti.

X'in ekranında bir harita belirdi. Yeşil bir nokta, arabadayken konumunun en son gönderildiği yeri işaret ediyor-

du. Ayrıca bir de günün kuşbakışı genel görünümü vardı; saati koluna taktığı andan itibaren Amanda'nın tüm yolculuğunu gösteriyordu. Haritadaki ilk yeşil nokta evinin üstündeydi.

X, saate bakmak için Amanda'nın bileğini çevirdi. "Yirmi üç dakika var. Güzel." Yeni bir ekran açarak kendi kendine mırıldanıp bir ekrana bir saate baka baka çılgınca bir şeyler yazmaya koyuldu.

Amanda, "Konum bildirimi uygulamasını mı siliyorsunuz?" diye sordu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Hakem anında anlar, saate her ne koydularsa onunla beni uzaktan öldürür."

Solo, "Uygulamayı silmiyor" dedi. "Güzergâh rotasını değiştiriyor. Sonraki konum bildirimi seni olduğundan farklı bir yerde gösterecek."

X biraz daha mırıldandıktan sonra derin derin nefes alıp parmaklarını kütleterek sandalyesine yaslandı. Ekran da tekrar harita belirdi; yeşil nokta hâlâ eski konumundaydı. X bir şeyler yazmayı bırakmıştı.

"Şimdi bekleyecek miyiz?" Amanda tedirgindi. Eğer X bir şeyleri gözden kaçırdıysa, eğer bilgisayar gerçek konumunu gösterirse ölebilirdi. Ebe Amanda'yla iki yeni arkadaşını nerede bulacağını öğrenirdi.

X, "İşe yarayacak" dedi. "Bir sonraki konum bildirimi senin Wrigley Stadyumu'na doğru gittiğini gösterecek."

"Emin misin?"

Solo, "Emin" dedi. "Ama bu sırada..."

X ayağa fırladı. Oyuncak kutusunu boşaltan bir çocuk edasıyla eline geleni omzunun üstünden fırlatarak bir dolabın içini karıştırmaya başladı. Sonunda, fazla büyük bir mikroskopu andıran bir makine çıkardı. Bu, arabada bahsi geçen CMOS'tu. X, makineyi fişe taktıp üzerindeki parlak ışığı açarak Amanda'ya yanına gelmesini işaret etti. Amanda bileğini geniş yüzeyin üzerine yerleştirdi. X, gözlerini kısarak okülerden baktı. Alçak sesle küfretti.

Amanda ürperdi. "Ne oldu?"

X, Amanda'yla gözlerine bakıp kendisinin görmesini işaret etti.

Amanda kolunu büküp bileğinin hareket etmemesini sağlayarak mercekten baktı. Saatin mekanizmasına –devrelerine, donanımına, kaplamasına– bakmakta olduğunu anlayana dek birkaç saniye gözünün alışması gerekti. "Şu ne peki?"

Solo, Amanda'nın omzundan çekip bileğini sabitleyerek okülerden baktı. Birden Amanda'nın bileğini daha sıkı kavradı. "Bu bir iğne. Yanında duran nokta da bir çeşit kimyasal. Seni böyle öldürecekler."

X, "Ve bunu aktive etme seçeneği kimin elinde, bunu bilmiyoruz" dedi.

Amanda'nın bacakları boşalınca kendini tabureye bıraktı. "Ne yapmalıyım? Her an aktive edebilirler." Saati tutup tüm gücüyle çekti, tırnakları hem derisine hem de saatin kayışına zarar verdi. "Şunu kesin bileğimden!" Deli gibi etrafında makas aradı.

Solo elini yakaladı. "Metalle güçlendirmişler, unuttun mu?"

Amanda onu itti. “Beni öldürecekler!”

X, Amanda’yı omzundan tuttu, Solo da Amanda’nın kollarından yakalayıp iki yanında sabitledi. “Ölmeyeceksin. Ölmeyeceksin.”

Amanda birkaç titreyen nefes aldı, tekmeler attı, ellerinden kurtulmaya çalıştı ama bir anda direnmeyi bıraktı ve X’in üzerine yığıldı. “Özür dilerim.”

Solo, Amanda’nın etrafa saldırmaktan vazgeçtiğine ikna olana dek onun yüzüne baktı. “Tamam. Şimdi. Seçenekler.”

Amanda, “Şunu kesip çıkarın!” dedi tekrar.

“Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Ayrıca devreleri gördün. Kayışın içinde bile devre var. Muhtemelen kestiğin anda otomatik olarak devreye girecektir.”

“Ne yapabiliriz?”

“İğne ile derinin arasına bir şey koyabiliriz.” X nazikçe saate dokundu ve altını dikkatlice inceledi.

“Bunu anlarlar mı? Anında fark edip zehri aktive etmezler mi?”

“Bunun aslında bir önemi olmaz çünkü iğne metali de- lip geçemez. Ya öyle yapacağız ya da her an seni öldürebilirler diye endişe edeceğiz. Seçim sana kalmış.”

X ve Solo, Amanda’nın cevabını beklediler. Amanda ağlamak istiyordu. Ya da çılgılık atmak. Ya da başka bir şey yapmak. Ama bunun yerine başıyla onayladı. “Tamam. Koluma zırh geçirin.”

X yeniden dolabının içine daldı, sonra yuvarlak köşeli kare şeklinde birkaç tane ince metal parçayla geri geldi.

“İçlerinden biri işimize yarayacaktır. Bunlar ilk tabletimden çıkardığım metal parçalar.”

“Metali bileğiyle saat arasına koyduğumuzda iğnenin otomatik olarak devreye girmeyeceğinden nasıl emin olacağız?” dedi Solo. “Hassasiyetini bilemeyiz. Ya Amanda’nın derisinden başka herhangi bir şeyle temas ettiğinde devreye girmek üzere ayarlandıysa?”

X yanıt vermedi.

Solo, “X...” dedi.

“Bilmiyorum. Bir sonraki konum bildirimine kadar iğneyi nasıl devre dışı bırakabileceğimizi keşfetmek için yeterli vaktimiz yok. Ve eğer konum bildirimiyle ilgili bir şeyler ters giderse... Yani ters gideceğini düşündüğümünden değil ama...”

Amanda saatine baktı. “Yedi dakika. Haydi. Şunu yap bitsin.” Kolunu masaya koydu. “Ben hazırım.”

X, Amanda’nın yanında eğilerek metal plakalarla saatin boyunu karşılaştırmaya koyuldu. Plakalar saate göre biraz daha genişti ama bu Amanda’nın umurunda değildi. Saat teniyle ne kadar az temas ederse o kadar iyiydi. X hızla gözlerini kırptırdı ve metali Amanda’nın kolunun yanında tuttu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Eli titriyordu.

Amanda, elini onun elinin üzerine koydu. “Ben yaparım.”

“Hayır. Hayır, ben yapabilirim.”

“Bana ver. Bu şekilde eğer ters giden bir şey olursa benim kendi hatam olmuş olur.”

“Ama...”

Amanda parmaklarını oynattı.

X önce tereddüt etse de metali Amanda'ya uzatıp geri kalanını da cebine koydu.

Bir sonraki konum bildirimine beş dakika vardı.

Amanda derin bir nefes aldı. Nefesini tuttu ve yavaşça verdi. Kendinin PeruTanrıçası¹³ olduğunu ve Ateşli-Nerys⁶⁶⁶'ı vurmak üzere olduğunu hayal etti. Yavaşça nefes alıp verirken nabzını saydı ve omuzlarını rahatlattı... ve metali saatin altına yerleştirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Amanda gevşeyerek kendini bıraktı. Solo, Amanda titrerken onu kollarının altından tuttu. Titreme sona erdiğinde Amanda doğruldu. "Bantlayalım mı?"

Solo bir raftan aldığı bandı Amanda'ya attı. Amanda bir parça kopardı ve uzattı. Küçük bir manevrayla Solo bandı yerleştirdi ve saatin herhangi bir kısmı Amanda'nın teniyle temas etmesin diye her yere yapıştırdı. Amanda titreyerek nefes aldı. "Neredeyse vakit doldu."

Hep birlikte Amanda'nın konum bildirimlerini gösteren ekranın başına toplandılar. X klavyeye bir şeyler yazdı, geri sayım ekranda belirdi. Bodruma, X'in masada ritim tutan parmaklarının sesi dışında sessizlik çökmüştü.

Üç, iki, bir...

Saatte titreme ya da hareketlenme olmadı.

Haritada yeşil bir nokta belirdi. Kuzeye ve biraz da doğuya doğru, neredeyse Wrigley Stadyumu'nun orayı gösteriyordu.

Solo ılık atıp X'e sarıldı, sonra da Amanda'ya. Amanda, Solo'nun omzunun üzerinden X'e gülümsedi, X de taburesine çökmeden gülümseyerek ona karşılık verdi.

Amanda, "Başardın" dedi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil" dedi X canlı bir şekilde. "Benim neredeyse kalp krizi geçirmek üzere olmamdan başka bir sorun yok."

Hep birlikte güldüler; biraz fazla gürültülü ve uzun bir glşmeydi.

Bodrumun kapısı aralandı, X'in annesi aşağıya seslendi. "Orada her şey yolunda mı?"

Solo, "Her şey harika, Bayan X" dedi.

"Güzel. Neden hepiniz yukarı gelmiyorsunuz? Yeni bir kek tarifi denedim ve kobaylara ihtiyaım var."

X, Solo'ya, "Ne dersin?" diye sordu.

"Hepsini ben yiyebilirim derim."

"Ah, yle mi? Ben de yiyemezsin derim."

Amanda, "Millet?" dedi. "şimdi ne yapacağız?"

X gözünü kırptı. "Yani kek dışında mı?"

"Yani eğlence adına adam öldürmenin normal olduğunu düşünen bu DarwinTohumu1 ve Hakem konusunda. Herhangi birini de değil; beni öldürmeyi..."

"Etkisiz hale getirilmeleri gerekiyor" dedi Solo. "Yani şiddet içermeyen bir şekilde."

X kaşlarını çattı. "Bunu kek yerken konuşabilir miyiz?"

Amanda'nın midesi gurulduyordu. "Böyle yapsak iyi olur ama bir şey daha var." Bileğini kaldırdı. "Bu bebeğin

internet bağlantısını kesmemiz lazım. Kimsenin benim izimi sürmesini istemiyorum.

X, “Yapamam” dedi. “DarwinTohumu1’i boşu boşuna bir yerlere gönderdiğimiz sürece olmaz.”

“Öyleyse, Ebe ne yaptığımızı anlar anlamaz, beni eski metotlarla kendi teknolojisini kullanarak bulabilir...”

“Korkarım öyle. Biz hazır olana kadar bunu fark etmesini ummaktan başka çaremiz yok.”

Amanda bundan hoşlanmasa da X’in haklı olduğunu biliyordu. “Tamam. Şimdi, şu keke bakmaya ne dersiniz?”

@ayisigikitap

14.00

Brandy

“Onu hiçbir yerde göremiyorum.” Brandy iki adamını akvaryumun ön lobisinde köşeye sıkıştırdı. “Nereye gitti?”

Tam o noktadan ya da en azından yakınlarından beş dakika önce konum bildirimi gönderilmişti. Şimdi o salak kızıdan iz yoktu. Ağlarından nasıl böyle kaçabilmişti?

Bir Numaralı Haydut –Brandy adamın adını öğrenmekle uğraşmamıştı– güneş gözlüğünü temizledi. “Belki de yandaki müzelerden birine gitmiştir. Görünüşe göre bütün gün o grupla birlikteymiş ve akvaryum, listelerindeki bir sonraki durak.”

“Grubun geri kalanı halen burada mı?”

“Öyle sanıyorum. Ama o grubun gerçekten bir üyesi değil ve konumunun da daha demin gönderildiğini biliyor.”

“Nasıl buradan kaçtı?” Brandy’nin sesi yükseldi. “Tüm çıkışları izliyorduk.” İki Numaralı Hayduta döndü. “İzliyorduk, değil mi?”

“Evet, Brandy, izliyorduk.”

“Bana Bayan Inkrott diyeceksin. Şimdi gidip onu bulun. Burada olmasa bile buralara yakın bir yerdedir.”

İki Numaralı Haydut bir şey söylemek istiyordu, Brandy bunu anlamıştı ama bakışlarıyla onu susturdu. Dev cüsseli bir hantalın onu korkutmasına izin vermeyecekti. Zaten hemen babışkosuna haber verip adamı kovdurabilirdi.

Adamlar mikrofonlarına bir şeyler söyleyerek oradan uzaklaştıklarında Brandy’nin karnı gurulduyordu. Önceki günden beri doğru düzgün bir şeyler yememişti. Restoranı bulup bir masaya oturdu. Menüdeki hiçbir şey güzel görünmüyordu ama dört peynirli tost ile patates kızartması söyledi. Bununla idare etmesi gerekiyordu.

Yan masadaki konuşma ilgisini çektiğinde daha yeni içecek bir şey almıştı.

Bir kız, “O kızın kim olduğunu bile bilmiyorum” diyordu. “Birden gezi grubunun içinde belirdi. Sabah bizimle olmadığına yemin edebilirim.”

Kızın yanındaki çocuk, “Onu daha önce hiç görmemiştim” dedi.

Brandy, sandalyesini onları görecektik kadar çevirdi. Kız ilginç duruyordu. Kendi saç rengi olması imkânsız olan parlak sarı saçları vardı. Parlak pembe rengi bir ruj ve fazla miktarda far sürmüştü. Yüzünün her yerinde sim vardı. Üzerine de bir erkek hırkası giymişti. Brandy, kızın stiline nefret etmişti ama dudaklarından çıkan kelimelere bayılmıştı.

Brandy, yanındaki çocuğun bir ya da iki yaş daha küçük olduğunu düşünmüştü. Dağınık kahverengi saçları ve asık bir surat ifadesi vardı. Çocuk sandalyede öne kaymıştı ki bacakları kızın bacaklarının etrafında duruyordu ama bu seksi bir durum değildi; daha çok bir miktar çekingenliğin de içinde olduğu bir tanıdıklıktı. Belki ailesinden biriydi.

Kız, “Keşke o kızı hiç görmeseydim” dedi. “Birden içimize girdi ve Adam benim nefes aldığımı unutmuş gibi davranmaya başladı. O makyajsız suratı ve davranışlarıyla... Ona Doğa Kızı bile diyebilirim. Midemi bulandırıyor.”

“Kız şimdi nerede?”

“Nerede sanıyorsun? Adam’la birlikte bir yerdedir. Şırfıntı. Onu öldürmek istiyorum.”

“Herhalde gün sonunda gidecektir, değil mi? Yani bizimle gelmediğine göre, birlikte eve dönecek hali de yok.”

“Sanırım. Ama Adam yine de onu hatırlayacak. Şimdi bir de telefon numarasını aldı. Muhtemelen sosyal medyada çoktan birbirlerine bağlanmışlardır.”

Brandy artık dayanamıyordu. Ayağa kalktı ve sandalyesini onların masasına götürdü. Kız ve çocuk ona şaşkınlıkla baktı, pembe dudakları mükemmel bir O şeklini aldıktan sonra kız kaşlarını çattı. “Ne istiyorsun?”

“Seninle aynı şeyi.”

Kız bekledi.

“Konuşmalarınızı duydum. Senin erkek arkadaşını çalan kız benim de aradığım kız.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onu izliyordum. Bir gezi grubunun arasına katıldığını ve tüm günü onlarla geçirdiğini biliyorum. Bunu yapan iki kız olamaz. Adı neydi?”

Kız ona baktı. “Senin aradığın kızın adı ne?”

“Laura Wingfield. Illinois’da yaşıyor. Sabahtan beridir onu bulmaya çalışıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü ben de ondan senin kadar nefret ediyorum.”

“Hmmm.” Kız öne eğildi. “Sana ne yaptı?”

“Bunun bir önemi var mı?”

Kız başını kaldırdı. “Onu bulduğunda ne yapacaksın?”

“Artık kimsenin erkek arkadaşını çalmadığından emin olacağım.”

“Nasıl?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Eğer sana onu bulmada yardım edeceksem ilgilenir.”

Brandy gülümsedi. “Bunu yapar mısın?”

“Eğer bu Adam’ı geri alacağım anlamına geliyorsa...”

“Bunu ayarlayabiliriz.” Brandy çocuğa baktı. Çocuk sevimliydi; yani ondan küçüktü ve asi çocuk havasındaydı. “Sen de yardım edecek misin?”

“Niye edeyim?”

“Arkadaşına erkek arkadaşını geri alması için yardım etmek istemiyor musun?”

“O benim arkadaşım değil ki. Ablam.”

“Daha iyi ya! Keşke benim de intikam almam için bana yardım eden bir erkek kardeşim olsaydı.”

“Ne için intikam?” Kız yeniden soruyordu.

Brandy, mükemmel bir şekilde manikür yapılmış parmaklarıyla masada ritim tutarak restoranın diğer ucunda duran başka bir grup kıza baktı. Sıradan kızlara benziyorlardı ama –hepsi olmasa bile– içlerinden bir tanesi uğraşmadan bile onların sahip olmak istediği şeye sahipti. İçlerinden hiçbirinin moda anlayışı yoktu. Saçlarını garip at kuyrukları yapıp bant takmışlardı. Sanki müzeye bir kız futbol takımı gelmişti de oracıkta maça başlayacaklarmış gibi duruyorlardı.

İğrenç.

En sonunda Brandy, “Kişiliği yüzünden intikam...” dedi. “Denemeden mükemmel.”

Kız sanki Brandy’nin neden bahsettiğini anlıyormuş gibi başıyla onayladı.

Brandy, “Peki, senin adın ne?” diye sordu.

Kız kaşlarını kaldırdı. “Seninki ne?”

“Brandy.”

“Sydney.”

Brandy ellerini kaldırmış duran çocuğa baktı. “Ben hiç kimseyim. Ben sadece burada oturuyorum.” Kızların ikisi de ona baktı. “Hatta ben gidiyorum ki siz de... artık her ne yapacaksanız onu rahat rahat planlayın.” Ayağa kalktı ve oradan uzaklaştı. Brandy çocuğun poposuna gözünü dikti. Bir hayli iyiydi.

Sydney, "Peki, bana nasıl yardım edeceksin?" diye sordu.

Brandy gülümsedi. "Birbirimize yardım edeceğiz. Sen onun nerede olduğunu bulacaksın ve ben de... onunla ilgileneneceğim."

"Birine dövdürecek misin yani? Kimsenin haberi olmayacak mı? Ses çıkaracak veya dikkat çekecek bir şey olmamalı. Eğer gezi grubunun içine katılacaksak olmaz..." Kızın gözleri büyüdü. "Yoksa onu herkesten uzağa götürmemi mi istiyorsun? Bunu muhtemelen yapabilirim. O çok naif, her şeye inanıyor. Onu yalnızca Adam'dan çalmam gerekecek." Kızın yüzü yeniden karanlık bir ifade aldı. "Ve Adam'ın onu unutmasını sağlamalıyım. Belki dayak yedikten sonra artık o kadar güzel görünmez."

Brandy bu kızıdan hoşlanmıştı; onun dilini konuşuyordu. "Onu kimseden uzaklaştırmaya gerek yok." Brandy sandalyesini ona daha da yaklaştırdı. "Onu kimse fark etmeden öldürmek için bir yolum var."

"Öldürmek mi?"

"Elbette. Sence o yaşıyor olduğu sürece Adam onu unutabilecek mi? Özellikle de dayak yemesinde senin parmağın olduğunu öğrenirse..."

"Bilmiyorum. Kızı öldürmek... kötü bir şey. Değil mi?"

Brandy ona sert sert baktı. "O senin *erkek arkadaşını* çaldı."

Sydney tırnağıyla masaya vuruyordu ve sanki izleniyorlarmış gibi etrafa bakıyordu. En sonunda bunu yapmayı bıraktı ama yine de Brandy'ye bakmadı. "Onu bulduğumda

benim de işin içine girmem falan gerekmiyor, öyle değil mi? Sen... her şeyi halledeceksin?”

“Onu gözümün önüne getirdiğin anda nereye istersen oraya gidebilirsin. İstersen kızın tam yanında dur ya da *tam* yanında durma ama yine de Adam’ın seni görebileceği bir yerde dur ki senin bir şey yapmadığını düşünsün. Hatta kız yere düşerken ona yardım etmeyi bile deneyebilirsin.” Brandy bu fikre bayılmıştı: kendisine yanlış yapılan kızı ne kadar “umursadığını” gösterecekti. “Söz veriyorum ortalık karışmayacak. Tek bir damla kan bile dökülmeyecek.”

Kız hemencecik kabul etti. “Kulağa iyi geliyor. Ama onu nasıl öldüreceksin? Zehirle mi? İlaçla mı? Yemeğine nasıl bir şey katacaksın?”

“Bir şey yemesine gerek yok.”

“Onu bıçaklayacak mısın? Zehirli ok mu atacaksın?”

Brandy gözlerini devirdi. “Sen kapa çeneni, olur mu?” Öne eğildi ve bir sonraki söylediği şeyi yılan gibi tıslayarak çıkardı. “Akıllı bir saat taktığını gördün mü?”

“Ah, Tanrım, evet. Sanki birinin çalmasından korkuyormuş gibi sürekli saatine bakıp duruyor. Sanki kim o kocaman çirkin şeyi ister ki?”

Brandy bileğini kaldırıp kendi saatini gösterdi. “Bu, Oyunun bir parçası.”

“Dur. Ne oyunu?”

Brandy aptal kızı boğazlamaktan kendini almak için yanaklarını havayla doldurdu. Belki onu da öldürmeliydi. “Unuttun mu? Sana onu sabahtan beri kovaladığımı söyledim.”

“Şey, evet ama bunun saatle ne ilgisi var ki?”

“Unut gitsin. Kimse saati çalamaz çünkü kimse onu bileğinden çıkaramaz. Laura...” –ismini bile söylemeye dayanamıyordu– “saatin yalnızca iletişim aracı olduğunu sanıyor. Yani yarım saatte bir bana yerini gösteren ve internette dolaşılan akıllı bir saat diye düşünüyor ama asıl katil olan, saat.” Sydney’e daha da yaklaştı. O kadar yakındı ki kızın şampuanının kokusunu bile alıyordu. “Eğer ona altı metre kadar yaklaşabilirsem, tek yapmam gereken bu düğmeye basmak...” Sydney’ye akıllı saatinde özel bir ekran gösterdi. “Ve onun saati de ona fena bir ilaç enjekte edecek. Kalbini saniyeler içinde durduracak. Bom! O anda ölecek.”

Sydney’nin gözleri daha da büyüdü. “Sen *ciddi misin?*”

“Evet, biliyorum. Bu duyduğun en harika şey değil mi?”

Sydney gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Böyle bir şeyi nasıl ayarladın ki?”

Brandy arkasına yaslanarak tırnaklarına baktı. “Benim kadar paraya sahip olduğunda, neredeyse istediğin her şeyi ayarlamak mümkün oluyor.”

“Ama... Laura’yı nasıl buldun? Yani, neden o? Onu bir yerden mi tanıyordun?”

“Ah, hayır. Ben sadece, yani annem ile babam, bir kadına para ödedi; kadın da arasından seçeceğim birçok aday buldu.”

“Hangi kadın?”

“Ona Hakem diyoruz. Onun işi, benim istediğim türden bir tecrübe edinmemi sağlamak.”

“O kadın kim? Bu tür bir işi ayarlayan bir şirkette mi çalışıyor?”

Brandy gözlerini devirdi. “Bu kimin umurunda? Ben bu kızı yakaladığım sürece bunun bir önemi yok.”

Sydney kaşlarını çattı. “Ama Laura tam olarak neden senden kaçıyor? Neler olduğunu biliyor mu?”

“Bu bir Sobe Oyunu. Otuz dakikalık bir avansla Oyu-na başladı ve şimdi ben de onu Sobeleyene kadar kovalıyorum.”

“Güvende olacağı bir yer var mı? Yoksa sürekli kaçacak mı?”

Bu kızın sorduğu sorular sinir bozucu olmaya başlamıştı. “Ana Üs, Water Tower Place. Adamlarımdan birisi onu orada gördü ama ondan kaçmayı başardı. Babam hemen onu işten kovdu. O zamandan beri yalnızca birkaç dakika gerisindeyim. Eğer onu ilk ben yakalarsam ben kazanacağım.”

“Yani onu yenmiş olacaksın.”

“Hayır, yani bütün Oyunu kazanacağım. Benden başka iki tane daha Ebe var. Eğer onları yenersem bedava bir Oyun hakkım daha oluyor.”

Kızın beti benzi atmıştı. “Senden başkaları da mı var? Hepsi Laura’nın mı peşinde?”

“Yok, onların başka sebeplerden seçtiği Avları var.” Brandy kaşlarını çattı. “Senin bu durumla bir sorunun mu var? Burada tek yaptığımız dengeyi düzeltmek. İşler çığı-rından çıktı. İyi bir hayata sahip olması gereken kişi benim

ama şimdiye kadar iyi hayata sahip olan hep Laura gibi kızlar oldu.”

Sydney gözlerini ona dikti ve sonra yavaşça gülümsedi. “Ve şimdi de sen bu durumu düzelteceksin.”

Brandy de gülümseyerek karşılık verdi. “Aynen öyle, arkadaşım.” Brandy soluğunu tuttu ve bileğini kaldırarak Sydney’ye saat iki buçuk konumunu, yani haritada yeşil bir noktayı gösterdi. “İntikamımızı almamıza çok zaman kalmamış olabilir. Kız halen bu binada.”

“Bunu nasıl anlıyorsun?”

“Buradaki yeşil noktayı gördün mü? Başka bir noktanın hemen yanında duruyor. En son bildirim geldiğinde de buradaydı.”

“Nerede?” Sydney öfkeyle etrafına baktı. “Muhtemelen bir köşede Adam’la birlikte.”

“Bilmiyorum ama bize yakın bir yerde. Tek yapman gereken onu buraya yaklaştırmak. Hazır mısın?”

“Kesinlikle.” Sydney telefonunu çıkardı. “Benim de kendi payımı yapma ve bu işi sonlandırma zamanım geldi.”

Tyrese

Tyrese, Wrigley Stadyumu'nun kapısından koşarak geçti. Biletçinin, "İyi eğlenceler!" dileğini yanıtlamak için bile durmadı. Koridorun ortasında durup saatinin Ana Üsse ulaştığını söylemesini bekledi ama bu o kadar kolay değildi.

Hedefiniz 173 metre ileride.

GPS'i iç sahanın dışındaki tribünleri gösteriyordu.

Tyrese bir şeyleri yumruklamak istedi. Yeterince yol gelmemiş miydi? Ama şimdi vazgeçecek hali yoktu. Sahaya doğru hızla ilerlerken gözleri Robert'ı arıyordu. Sanki sürat koşusu yapmışçasına nefes nefeseydi.

Tribünlerin en altına ulaştı. Akıllı saatte bir değişiklik yoktu. Saati salladı, eliyle vurdu, düğmelerine bastı.

Hedefiniz 18 metre ileride.

Skor tabelasının altı.

Tyrese üstsüz şişman adamlara, bikini üstüyle kısacık şortlar giymiş kızlara, göğüsleriyle suratlarını boyamış sar-

hoş üniversitelilere çarpmamaya dikkat ederek basamakları ikişer ikişer çıktı. Üniversiteli çocuklar ona tezahürat yaptılar, şişko adamlar geçtiğini bile fark etmedi, kızlar da fal taşı gibi açılmış gözlerle onu kestiler. Tyrese hepsini görmezden geldi. Parlak sarı tişörtlü bir satıcı bağırarak soğuk birası olduğunu söylüyordu. Tyrese yanından geçerken adama çarpınca bir bardak köpüklü bira, bir kadının üzerine döküldü; kadının kocası satıcıya bağırmaya başladı.

Tyrese tepeye ulaştı. Saatinde halen bir değişiklik yoktu.

Sendeleyerek, “Affedersiniz!” diye bağırarak koltukların arasından orta sıraya, koca davullu bir adamın yanına doğru ilerledi. Adam Tyrese’e baktı. Tyrese saatine baktı. Saati bir kere yanıp söndü.

Ana Üsse ulaştınız.

Ebe Sobe, artık Ebe sizsiniz.

Charles

Limuzin Charles'ı Wrigley Stadyumu'na bırakır bırakmaz oğlan uzaklıkölçere bastı.

Av menzıl dışı.

Er ya da geç ihtiyacı olacağını bildiğinden Charles internetten bilet almıştı. Biletini okutmak için durmak zorunda kalmaktan sinirli, hızla kapıdan geçti. Son konum bildirimini aldığından beri kendini yiyip bitiriyordu. Amanda'nın onu yine dolandıracağından emindi. Kızın doğrudan Ana Üsse gitmesi onu şaşırtmıştı.

Limuzinin mahremiyetinde rahatça en son konum bildiriminin gelmesini beklerken laboratuvardaki bilgisayardan çektiği verileri analiz etti. Amanda izlerini silmekte ustaca bir iş çıkarmıştı. Yalnızca becerileri sayesinde Charles onu belirli bir siber hedefe yönlendiren minicik tek bir ipucu ortaya çıkarmayı başarmıştı. Bunu, Oyunu kaybetmek üzere olduğunu ileten son konuk bildirimi ulaştığında buldu.

Limuzin son hızla sahaya doğru ilerlerken Charles yeniden oluşturduğu kodu biraz daha incelediğinde Amanda'nın bir sohbet odasına girdiğini fark etti. Uzun bir süredir var olan son derece gizli ve güvenli bir alandı. Kiminle iletişime geçmişti? Hakem, kızın ailesiyle arkadaşlarını Oyuna karıştırmadığını garanti edeceğini söyleyerek Amanda'nın rehberini Charles'a vermemişti. Ancak şimdi Charles, Hakemin gözden kaçırdığı önemli birileri olup olmadığını sorguluyordu. Başarılı bir oyuncu olan Amanda'nın özel hayatında varlık göstermeyen siber dünya arkadaşları olabilirdi.

Limuzin Addison Caddesi'nde acı bir fren yaptığında Charles'ın soruşturması mecburen daha sonraya ertelendi.

Oyun sahasına girer girmez Charles yeniden uzaklıkölçeri açtı.

Av menzıl dışı.

Ana Üssün tam konumunu görmek için GPS'ini kontrol ettiğinde hedefinin sahanın diğer ucunda, açık tribünde olduğunu gördü.

Stadyum görevlilerinden birini durdurarak, "Tribünlere en kısa yol hangisi?" diye sordu.

"Şu tarafa doğru dümdüz yürürseniz, tribünlere çıkacaksınız."

Charles koşmadan, elinden geldiğince hızla yürüyordu. Yavaş hareket eden ailelere, satıcılara, güvenlik görevlilerine ve hatta biraz fazla yer kaplayan takım maskotuna bile çarpmadan geçmeye gayret etti. Her birkaç metrede bir uzaklıkölçerini yeniden kontrol ediyor ama aynı olumsuz

cevabı alıyordu. Kalbi gümbür gümbür atarken ensesinden terler süzüldü. Rakibini çok hafife aldığı için kayıp mı edecekti? Amanda durumu tersine çevirip Ana Üsse ulaşacak, Ebe olacak ve onu kovalamaya mı başlayacaktı? En baştan dolanmayıp stadyuma gelmiş olsaydı daha iyi ederdi.

Şimdi kendine kızmanın faydası yoktu.

Kalabalık gürleyip tezahürata başladığında Charles tam köşeden dönmüştü. Ekranda son yapılan sayının tekrarı oynuyordu ama bir anda tribünlerle skor tabelasının görüntüsü ekranı kapladı: bikinili kızlar, davul çalan bir adam... ve son hızıyla koşan devasa bir siyahi çocuk, doğrudan tellere doğru ilerliyordu. Kolunu da göğsüne yaslamıştı. Charles donakaldı. Ekranda, siyahi çocuğun bileğinde ona çok tanıdık gelen bir akıllı saat kabak gibi görünüyordu. Çocuk da Oyunun bir parçasıydı.

Charles uzaklıkölçerine yeniden bastı.

Av menzıl dışı.

Ama başka birinin Avı Ana Üsse az evvel ulaşmıştı.

Amanda

Kekin tadı harikaydı; X, Solo ve Amanda konuşmak yerine keklerini yiyerek zamanı geçirdiler. Ama kek de bir tatlıydı; Amanda'nın gerçek yemeğe ihtiyacı vardı. X'in annesi Amanda'ya yumurtalı sandviç yaptı, sandviğin tadı da bir yumurtalı sandviç ne kadar güzel olursa, o kadar iyiydi. X ve Solo onun yemesini izlediler, Bayan X mutfaktan çıkar çıkmaz, Amanda'ya biraz uyumasını söylediler.

Amanda, "Şimdi uyuyamam" dedi.

"Bence uyumalısın." Solo, Bayan X ne dediğini duymasın diye sesini alçak tuttu. "Tüm gün boyunca uyumadın, öyle değil mi?"

"Ama konum bildirimleri..."

X, "Bu Ebeyi bir süre meşgul tutacaktır" dedi. "Birkaç saat. Ne olduğunu anlamayacak, güven bana. Güvendesin."

Amanda ona inanmak istiyordu. Ayrıca gitgide kapanan göz kapakları da ona inanmak istiyordu. "Tamam. Yarım saat. O kadar. Ondan sonra beni uyandırın da ne yapacağımıza karar verelim."

Solo ile X kısa bir süre birbirlerine baktılar.

Solo, “Olur” dedi, “seni yarım saat sonra kaldırırız.”

Amanda kaşlarını çattı. “O da neydi?”

Solo’nun gözleri büyüdü. “Ne neydi?”

“O bakış.”

“Biz yalnızca senin için endişeleniyoruz. Haydi gel, sana misafir odasını göstereyim.”

Solo ayağa kalktı, X de zayıf bir şahin gibi onları izledi. Amanda’nın Solo’yu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Solo, misafir odasındaki banyoyu gösterdi.

Amanda, “Burada çok vakit geçirir misin?” diye sordu.

Solo bir tane örgü battaniye çıkardı. “Çok. Burası benim odam da denebilir.”

“Neden?”

Solo battaniyeyi yatağa serdi. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Amanda bekledi ama Solo onun sorusuna yanıt veremeyecekti. “Hayır, ben iyiyim. Yarım saat uyuyacağım, o kadar.”

“Tabii.” Solo kapıyı ardından kapatarak odadan çıktı.

Amanda uyuyamadı. Nerys’in arkadaşı güvende olduğunu söylese bile hissettiği endişeyi bir anda bastırıp rahatlayamıyordu. Çünkü diğer Avlar güvende değildi.

Ayrıca, ya gönderdikleri sahte konum işe yaramadıysa? Ya şu anda DarwinTohumu1 buraya doğru geliyorsa? Hatta, ya *çoktan* buradaysa ve o orada yatıyorken evdeki herkesi öldürmüş, Amanda’nın misafir odasından çıkmasını bekli-

yorsa? Yataktan fırlayıp mutfağa koştu. Ne Bayan X ne de X ile Solo mutfaktaydı.

Amanda bodrum merdivenlerini çalan Queen şarkısının eşliğinde indi. Bu sefer bisiklete binmekle ilgili bir şarkı çalıyor; X de şarkıya eşlik ediyordu. Amanda merdivenin ucunda belirdiğinde X ve Solo birbirlerine bir “bakış” daha attılar ve X saate baktı.

Amanda, “Tamam” dedi. “Neler oluyor?”

Solo, “Bir şey olduğu yok” dedi. “Biz sadece uykuya ihtiyacın olacağını düşündük.”

“Uyuyamıyorum. Ya planımız işe yaramazsa? Ayrıca dahası da var.”

“Neyin dahası var?”

“Benim gibi kovalanan başka insanlar. Kuralları ilk aldığımda, Hakem bana DarwinTohumu1’in Ana Üste beklemeyeceğini çünkü başka Ebelere karşı oynadığını söylemişti. Her kim Avını ilk Sobelerse, Oyunu o kazanacak. Tabii, hayatımın tehlikede olduğunu düşünmediğimden bu durumun üzerine yoğunlaşmadım. Yani çünkü başta tehlikede değildi. Ve hayatım tehlikeye girdiğinde de diğerlerini unuttum gitti. Ama şimdi...”

X’in gözlerinden olayın farkına vardığı anlaşıyordu. “Diğer insanlar da tehlikede. Diğer Avlar.”

“Tabii eğer çoktan Sobelenmedilerse.”

X ve Solo sanki aynı anda hareket etmeye programlanmış gibi bilgisayarlarına döndüler.

X, “Haydi biraz insan kurtaralım” dedi.

Amanda'nın saatini, X'in internete bağılı olmayan bilgisayarına yeniden bağladılar ve saatin tüm hafızasını bilgisayara indirdiler. Bilgi aktarımı sonlandığında saatin bağlantısını kestiler ve X verileri daha büyük olan bir bilgisayara aktardı.

Amanda, "Hakem, bir şeyler kurcaladığını anlamayacak mı?" diye sordu.

X, "Bu bebeğı kullandığım sürece anlamaz" dedi. "Yani, en azından bir süreliğine."

Bu, Amanda'nın içini o kadar da rahatlatmamıştı. "Öyleyse hızlı çalışmamız gerekiyor."

Solo, "Ne yapıyoruz?" dedi.

Amanda, X'in yanına bir sandalye çekti. "Bir sakıncası var mı?"

X eliyle Amanda'nın buyurmasını işaret etti, Amanda da ekrandaki kodu okuyarak bazı tekrarlara dikkat çekti. "Tamam, burada ve burada Hakemle konuştum." Biri, o sabah Hakem PT13'ü öldürdüğünde; diğeri de Amanda'ya Oyundaki ölümcül değişiklik haber verildiğinde yaptıkları konuşmalardı.

X, "Lanet olsun" dedi. "Şu karmaşaya bak."

Çünkü kod tam bir karmaşaydı. Değişiklik üzerine değişiklikler, gölgeler, klon hatlar, yeniden yönlendirmeler, çıkmaz sokaklar, sahte aramalar ve diğeri her şey çılgınca bir labirentte bir fare bulmaya benziyordu.

X, şaşkınlıkla, "Bu Hakem denen kişi kim?" dedi. "Çünkü bunların hepsi çılgınca şeyler. Birileri gerçekten bu boyutlarda bir ağ yaratmış olabilir mi?"

Amanda'nın umutları kayboldu. "Bu kodların hepsini incelemek bir yıldan fazla sürer."

"Üçümüz birden çalışsak bile."

Solo, "Şey..." dedi.

X önce Solo'ya sonra da başka bir yöne baktı.

Amanda, "Şey, ne?" dedi. "Ve bakın; bu garip bakışmalarınızla sinirlerimi bozmaya başlıyorsunuz."

X epeyce göz kırptı ve ekrana bakarken parmaklarını çıtırdattı. Arka planda Queen'in Başkan olmak istemediğinden bahsettiği şarkısı çalıyordu.

Solo dudağını ısırды. "Şey sadece... Birazdan görürsün."

Amanda sandalyesini o kadar kuvvetli bir şekilde geriye itti ki, sandalye yere düşünce çıkan ses X'i sıçrattı. Amanda, parmağını Solo'nun göğsüne dayayıp, "Takip edildim, tehdit edildim, sinirlerim bozuldu, aç bırakıldım ve yorgunluktan ölüyorum. Artık daha fazla sır kaldırabilecek durumda değilim. Bana şimdi söyle."

Bodrum merdivenlerinin tepesindeki kapı açıldı ve birileri aşağıya inmeye başladı. Amanda'nın kalbi deli gibi atmaya başladı; etrafında silah olarak kullanabileceği bir şeyler aramaya koyuldu. *Star Wars* oyunundan bir ışın kılıcı kaptı ve kılıcı beysbol sopası gibi tuttu. Işın kılıcının Skywalker'ın mı yoksa Obi-Wan'ın mı olduğundan emin değildi ama o anda bunun pek bir öneminin olmadığını fark etti.

Ayak sesleri daha da yaklaştı. X ayağa kalktı, Solo da merdivenlere doğru döndü ama hiçbiri korkmuşa benzemiyordu. Hatta heyecanlı görünüyorlardı. Kapı eşiğinde genç

bir çocuk görüldüğünde Solo alkışlayarak güldü. X ciddi bir yüz ifadesiyle ileri doğru atılarak elini uzattı. X ve genç çocuk el sıkıştıktan sonra şu “erkek sarılmalarından” yaptılar ve birbirlerinin sırtlarına vurdular. Solo ayağa fırladı sonra da çocuğa doğru atlayarak kollarını boynuna, bacaklarını da çocuğun beline doladı. Güldüler, çocuk da Solo’yu etrafında döndürdü.

“İyi misiniz?” Çocuk Solo’yu yere bıraktı.

“Harikayız.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Sonunda çocuk Solo’yu bırakıp Amanda’ya döndü. Amanda yukarı bak bak bitmiyormuş gibi hissetmişti. Yan yana durduklarında başı belki çocuğun omzuna yetişebilirdi. Çocuğun dağınık sarı saçlarına, altın sarısı ile kahverengi arası gözlerine, rengi solmuş Mario Kart tişörtüne ve eskimiş dar pantolonuna baktı. Çocuğun burnu bir yana doğru eğiydi, koyu kahverengi bot giymişti ve elmas top küpeleri vardı. Ateşli ve garip sıfatlarını oldukça ilginç bir şekilde karışmış halde barındırıyordu.

Amanda, “Sen kimsin?” dedi.

Çocuğun yüzündeki gülümseme büyüdü. Dişleri bembeyazdı ve orta dişlerinin arasında açıklık vardı. “Merhabalar, Aşk Tanrıçası. Bugünün geleceğini hiç düşünmezdim ama seni gerçek hayatta görmek, düşündüğümünden daha iyi oldu. Hatta bence PT13’ten daha ateşlisin.”

Amanda’nın ağzı açık kaldı. “Nerys?”

Nerys kollarını açtı. “Tam karşında.”

Amanda bir adım ileri gitti ve Nerys'in karnına yumruk attı.

"Hop! Hey!" X ve Solo aralarına girerek onları ayırdılar.

Solo, "Bunu niye yaptın?" diye bağırdı. "O senin hayatını kurtardı!"

Amanda gözlerini, yeniden doğrulan azılı düşmanının üzerinden alamıyordu. "Buraya geldin. Neden?"

Nerys yüzünü ekşiterek elini karnının üzerine tuttu. "Sence neden?"

"Gelmek zorunda değildin. X ve Solo durumu hallettiler."

"Her şeyi mi?"

"Eh, şimdilik güvendeyim."

"Öyle misin? Herkes güvende mi? Peki, ya onlar?" X ve Solo'dan bahsediyordu.

"Öyle dediler." Ama üçünün de daha önce kabul ettiği üzere, Amanda bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Eninde sonunda, Hakemin düşündükleri kadar zeki olduğunu varsayarsa –karmaşık yönlendirme sistemi buna işaret ediyordu– Asyalı kadın, küçük gruplarının yaptığını bulacak ve izi onlara kadar takip edecekti.

"Haydi, bebeğim, bu kadar kolay olmadığını biliyorsun."

Amanda parmağını ona doğru salladı. "Yüz yüzeyken de halen bana böyle seslenemezsin. Hatta özellikle yüz yüzeyken."

X ve Solo bir daha bakiştılar.

“Bunu yapmayı artık bırakmanız gerekiyor!” Amanda ikisine birden bağırdı.

Solo başını iki yana salladı; X de ellerini havaya kaldırarak bir adım geri gitti.

Nerys, “Haydi” dedi. “Otur.”

“Oturmak istemiyorum.”

“Lütfen!” Ellerini yalvarırmış gibi birleştirdi.

Amanda durumu düşündü ve sonra da daha önce oturduğu tabureye gitti. Ne yazık ki gözlerini Nerys’ten alamıyordu. “Dur ve düşün.”

Amanda silkelenerek kendine gelmeye çalıştı. Keşke Nerys bu kadar... sevimli olmasaydı.

“Pekâlâ.” Nerys, X’in oyun koltuklarından birine oturdu. “X ve Solo bana, seni öldürmeye çalışan ezikleri yenme planların olduğunu söylediler.”

Bakışları yeniden Nerys’e döndü. Onu yok etmek istediği o kadar olaydan sonra, kendinden bir metre uzakta oturduğuna halen inanamıyordu. “Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin? Nerede yaşıyorsun?”

“Şimdi, tatlı şey. Bana bunu sorman, kurallara aykırı.”

“Burada olman kurallara aykırı. Birbirimizin hayatından uzak durmamız gerekiyor.”

“Öyleyse sanırım benim yardımımı isteyerek kuralları çiğnedin. Ve sanırım bana kızgın olmaman için Ebenin seni öldürmesine izin vermem gerekiyordu.”

Amanda vereceği cevabı yuttu çünkü Nerys haklıydı. İkisinin aynı odada olması Amanda’nın suçuydu. Hayır. Hakemin suçuydu. DarwinTohumu1’in suçuydu. O, Aman-

da'yı bu aptal Oyuna sokmuştu. O, Amanda'yı öldürmekle tehdit etmişti. O, Amanda'yı tanıdığı ilk andan beridir nefret ettiği birini aramak zorunda bırakmıştı.

“Tamam. Seninle ilgili başka bir şey sormayacağım.”

X ve Solo, Amanda'ya baktılar. Nerys gülünce altın rengi gözleri parıldadı.

“Ve... teşekkür ederim. Beni kurtardığın için.”

“Rica ederim. Şimdi, eğer bu canım cicim konuşmalarını tamamladıysak, bir sonraki adımımızı konuşmamız gerekiyor.”

Amanda, X ve Solo'ya dönmeden önce birkaç saniye daha Nerys'e dik dik baktı. “Özür dilerim. Teşekkür ederim. Beni siz kurtardınız.”

X temkinli bir şekilde Amanda'ya baktı. “Bir şey değil.”

“Evet” dedi Solo, “önemli bir şey değildi.”

“Şey, evet, öyleydi.” Amanda taburesinin oturağına tutundu. “Çok kaba davrandım. Özür dilerim. Yeniden.”

“Şey” dedi X, “ölmek üzere falandın. Biraz... huysuz olman anlaşılır bir durum.”

Herkes Amanda'nın cevabını beklerken hava iyice gerildi. Ama sonra Amanda güldü. X ve Solo da gülecek kadar rahatlamışlardı. Nerys sandalyesinde arkasına yaslanarak sanki babaları ya da krallarıymış gibi onları gözlemledi.

Nerys ağzını açamadan Amanda konuşmaya başladı. “Yapmamız gereken şey çok açık. Onlar bizi öldüremeden ve diğer Avlar Sobelenmeden Hakemi ve DarwinTohumu1'i saf dışı etmeliyiz. Oyunu kapatmamız gerekiyor.”

Solo, “En başta DarwinTohumu1’i halletmemiz lazım” dedi. “O nerede?”

X, “Muhtemelen Wrigley Stadyumu’ndadır” dedi. “En azından, Ebe şu anda Tanrıça’nın orada olduğunu sanıyor.”

“Amanda” dedi Amanda. “Bana Amanda diyebilirsiniz. Ve Ebeyi bulmamız lazım.”

Solo, “Wrigley büyük bir yer” dedi. “Ebeyi orada bulmanın imkânı yok.”

Nerys, “Öyleyse başka bir buluşma noktası ayarlamamız lazım” dedi.

Amanda, “Ebenin benim Wrigley’den ayrıldığımı düşünmesi lazım” dedi. “Ana Üsse varmadan.”

“Ama bunu neden yapasın?”

“Belki de hiç içeriye girememişimdir. O en son konum bildirimini aldığı anda, benim yolda olmam gerekiyordu. Belki de hiç parka girmemişimdir.”

X, “Beş dakika içinde yeni bir konum bildirimi var” dedi. “Eğer bir şeyleri değiştireceksek şimdi yapmamız gerekiyor. Programlamayı çoktan senin bir sonraki konumunu sahanın içinden göndermesi üzerine yaptım.”

Amanda, “Değiştir” dedi.

X, Nerys’e baktı ve o da başıyla onayladı.

Amanda sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Belli ki bu ikisi Nerys’e bir sebepten ötürü tapıyorlardı. Neden olduğunu mecburen daha sonra öğrenmesi gerekiyordu. Ve öğrenene kadar da onları öldürmemeye çalışmalıydı.

X’in parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. “Bitti. Sanırım halen parkın yakınlarında görüneceksin ama için-

de değilsin. Muhtemelen korktuğun için acele etmediğini düşünecektir.”

Nerys, “Ebenin arabası var mı?”

“Bilmiyorum.” Amanda, keşke bilseydi diye düşündü. “Bir yerlere gidip gelmesi çok sürmüyor ama taksi tutuyor da olabilir. Ebeyi saat aracılığıyla bulabilir miyiz?”

X, birçok verinin bulunduğu bir ekran açtı. “Ebenin Wrigley yakınlarında olduğunu varsaymak zorundayız, değil mi? Çünkü senin orada olduğunu düşünüyor.” Klavyeye bir şeyler daha yazdı ve ekranda sayılar ile kodlar uçuşmaya başladı.

Amanda, “Şuna bak” dedi. “Benimkiyle neredeyse tıpatıp aynı olan bir sinyal kodu.”

“Aynısından birkaç tane var. Henüz bu saati kullanan çok insan yok ama birden fazla sinyal görüyorum.”

Nerys, Amanda’nın omzunun üzerine doğru eğildi, Amanda onun kokusunu aldı. Güzel bir kokuydu. Bir çeşit... ahşap kokusu gibiydi. Kendine gelmeye çalıştı. Başkalarının hayatını kurtarmaya çalışırken bunu düşünmemeliydi.

Nerys, “Hangi sinyalin Ebeye ait olduğunu bulabilir miyiz?” diye sordu.

X başını hayır anlamında salladı. “Bu neredeyse imkânsız.”

Amanda, “GPS’ler, dedi. “GPS’leri hackleyip hangisinin kime ait olduğunu bulabiliriz. Bunu hareket etme şekillerinden ayırt edebiliriz.”

Nerys, “Gördünüz mü?” dedi. “Size onun acayip zeki olduğunu söylemiştim.”

Solo burnundan soluyarak güldü.

X, bir sinyali üçgen içine aldı ve yerini sahada üçüncü minderin yakınlarında bir yerde olarak belirledi. Başka bir sinyal de saha yanındaki tribünlerden geliyordu. Başka biri de görünüşe göre sahanın koltuksuz tribününde hareket halindeydi.

“İşte bu Ebe.” Amanda üçüncü sinyali işaret etti. “Beni arıyor.”

X, “Emin olmanın hiçbir yolu yok” dedi. “Bu kumar oynamak gibi. Eğer bu sinyali ele alırsak ve yanılıyorsak; başka bir taneyi analiz ederek geçirebileceğimiz zamanı israf etmiş olacağız.”

Amanda Nerys’e baktı.

Nerys, “Sen ne dersen” dedi. “Ama bence haklısın.”

“Şuradaki” dedi Amanda.

X bir şeyler yazmaya devam etti. “Tamam, şimdi o sinyali izole etmeye çalışıyorum... Yakınlaşıyorum... yakınlaşıyorum... işte bu. Şuna bakın.”

O sinyalin konumuna her yarım saatte bir başka bir sinyalin gönderildiğini fark ettiler. Gönderilen sinyali incelediklerinde de bunun Amanda’nın saati olduğunu buldular.

Amanda, sırtında bir ürperme hissetti. “Ebeyi bulduk.”

X’in parmakları ekran üzerinde sinyali takip ediyordu. “Şimdi ne yapacağız?”

Amanda öne eğildi. “Sinyali geri çevir. Ebenin her yarım saatte bir nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?”

“Ona çaktırmadan mı?” X’in elleri durdu. “Ondan emin değilim.”

Nerys, “Belki de artık bir önemi yoktur” dedi. “Ebenin seni şimdi bulmasını istiyoruz. Değil mi? Çünkü Oyunu kapatmamız için bize yardımcı olacak.”

“İnanması güç ama evet.”

Nerys sırtıttı. “Ebenin sinirleri çok bozulacak. Stadyuma kadar gönderildi ve Sobeleyemedi geri dönmek zorunda.”

X, Geri tuşuna bastı. “Tamam. Bir dakikadan az bir süre içinde Ebe bizim Wrigley’nin dışındaki yeni konumumuza alacak.”

Amanda ayağına kalktı. “Ebeyle orada buluşmalıyız.”

Nerys, bilgisayardaki saate baktı. “Zamanında yetişebilecek miyiz?”

X, haritayı işaret etti. “O kadar uzak değil.”

“Bana uzak göründü.”

Amanda ona baktı. “Hiç X’in kullandığı bir arabaya bindin mi?”

“Hayır.”

“Zamanında yetişeceğiz.”

X vurgulayarak, “Tabii eğer şimdi yola çıkarsak” dedi ve Amanda’ya dizüstü bilgisayarını uzattı. “Büyük bilgisayarla bağlantılı. Yolda çalışmaya devam edebilirsin.”

14.30

Robert

Robert'ın saati yanıp söndüğünde, bacakları boşaldı.

Ebe Sobe, artık Ebe DEĞİLSİNİZ.

Kaybetmişti. Tyrese Ana Üsse ulaşmıştı. Böyle olması gerekiyordu. Oyun, Robert'ın hayatını değiştirecekti.

**Yeni Ana Üssün koordinatları GPS'inize
gönderildi.**

Dikkat, Hazır, Başla.

Artık Tyrese mi Ebeydi? Onu mu kovalayacaktı? Ve o da Av mıydı?

Robert burnunu çekti. Metro durağında duvara yaslanıp kayarak yere oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Çok yaklaşmıştı. Wrigley Stadyumu hemen dışarıdaydı. Fazla beklemişti. En baştan buraya gelip oturup onu beklemeliydi. Ama hem Oyunu kazanmak hem de Tyrese'i kaçarken yakalamak istemişti. Son iki konum bildirimi oradan geldi-

ği için Tyrese’i metroda yakalayabileceğini düşünmüş, arabasını bırakıp şehrin yeraltına inmişti.

Tam olarak ne olduğunu kavrayınca soğuk soğuk terlemeye başladı. Tyrese daha şimdiden peşine düşmüş müydü? Çoktan konum bildirimi gönderilmiş miydi? Daha da önemlisi... Robert’ın babası öğrenmiş miydi?

Akıllı saatindeki GPS’i açmak için üç defa denemesi, becerebildiğindeyse okuyabilmek için titreyen kolunu diğer eliyle sabitlemesi gerekti. Kesik kesik nefes alıyordu. Ana Üs, Bulls’un maçlarını yaptığı United Center Arena’ydı. Kollarını dizlerine dayayıp başını öne eğdi. Hakem kesinlikle bundan –kaybettiğini görmekten; onu başarısızlıklarını en iyi temsil edecek tek yere yollamaktan– zevk alıyordu. Onu böylesi aşağılamaya kafayı takmış bu Hakem kimdi ki? Babasının düşmanlarından biri miydi? Yoksa kendi düşmanlarından mıydı?

“Evlat. Yardıma ihtiyacın var mı?” Bir adam Robert’ın yanına çömeldi. Üstünde yırtık pırtık bir kotla ayağında eskimiş, kahverengi işçi ayakkabıları vardı.

Robert burnunu sildi. “İyiyim.”

“Pek iyi görünmüyorsun. Ne yapabilirim?”

“Beni rahat bırak.”

Robert başını kaldırıp bakana dek adam yerinden kıpırdamadı. Kirli sakalla kaplı kırıxık bir yüzü vardı ama Robert adamın yaşını tahmin edemiyordu. Yaşlı. Genç. Garip. Her neyse. Robert’ın umurunda mıydı?

Robert yerden güç alarak ayağa kalktı. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Peki.” Adam da ayağa kalkarak *Kayıpların Bulucuları* isimli bir organizasyonda çalıştığını söyleyip ona bir kartvizit uzattı. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara.” Kartın üzerinde her ikisi de üzgün görünen bir kızla oğlanın fotoğrafı vardı. Oğlan, Robert’ın aklına Matty’yi getirmiş, eğer eve şampiyon olarak dönmezse Matty’nin yüzünün nasıl olacağını düşündürmüştü. Tabii o da eve dönebilirse. Hakem ne demişti? Eğer Robert, Avını Oyun bitmeden So-beleyemezse, onu polise mi teslim edecekti?

“Ben kaybolmadım.” Robert, kartı adama attı.

“Anlıyorum.”

“Anlaman mümkün değil.” Robert öne atılarak adama omzuyla vurdu; adam da oradan geçen bir kadına çarptı. Robert, platformun sonuna gelene kadar koştu. Yere yığılmak istiyordu ama etrafta çok insan vardı. Bir başkası onu kurtarmaya çalışabilirdi.

Hızla gelen bir tren kulak tırmalayan bir sesle durakta durdu. Vagonlardaki kalabalık indi; bekleyenler bindi. Son anda Robert da trene atladı.

Tyrese

Saatine kazandığını bildiren mesaj gelir gelmez Tyrese kendini merdivenin basamaklarına bıraktı. Başını parmaklıklara dayayarak, zonklayan kolunu göğsüne bastırdı. Başarmıştı. Artık güvendeydi. Her şey sona ermişti.

Saati yeniden titredi.

Avınız Ana Üssüne gönderildi.

Koordinatlarını ve yeni Ana Üssün

yerini on beş dakika içinde

öğreneceksiniz. Bunlar Sobe Oyununun

yeni Kuralları.

Avınıza altı metre kadar

yaklaştığınızda, onu Sobeleyebilirsiniz.

Ve Oyundan ayrılabilirsiniz.

“İyi misin, dostum?” Davulcu adam, tumbasının –ya da artık her neyse– üzerinden ona bakıyordu.

Tyrese derin bir nefes alıp verdi. “İyi olacağım.”

Ebe rolünü kabul ediyor musunuz?

Tyrese seçeneklere baktı: Kabul Et ve Reddet.

Anlamamıştı. Eğer Reddederse, Oyun gerçekten sona mı erecekti? Bir dakika. Hakeme bir tane arama yapma hakkı vardı. Kurallar böyle diyordu.

Telefona kayıtlı olan tek numarayı tuşladı.

Derin erkek sesi, "Tebrikler, Tyrese" dedi. "Ana Üsse ulaşmayı başardın."

"Şimdi ne olacak? Eğer Reddedersen, Oyun bitecek mi?"

"Korkarım hayır, Bay Broadstreet. Eğer Ebe rolünü reddederseniz, Av rolüne geri dönmüş olursunuz. Ebe de sizi kovalamaya devam eder."

Tyrese'in başı dönmeye başladı. "Ama neden? Robert neden beni kovalıyor?"

"Ah, Ebenizin kimliğini öğrenmişsiniz."

"Neden benim ölmemi istiyor?"

"Sanırım, Oyunun sonucunda hayatı tamamen değişecek."

Tyrese bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordu. Tyrese'i ortadan kaldırmak, ona sahip olmadığı yeteneği mi kazandıracaktı ki? Evet, Robert iriyarı ve güçlüydü ama ne adam gibi savunma yapabiliyor ne de hayat kurtaracak üçlükler atabiliyordu.

Bir beysbol sopası çatırtısı duyuldu; kalabalık gürledi. Adam da davulunu çaldı. Hakem hâlâ konuşuyordu ama Tyrese artık onu duyamıyordu. Başlama zamanı gelmişti.

Tyrese Kabul Et tuşuna bastı. Artık o Ebeydi.

Tyrese tüm o çılgınlığın içinde merdivenlerden aşağı inip ana koridora ulaştı. Ana Üs neresi olabilirdi? Wrigley Stadyumu olmadığından emindi. Tabii, Hakem Tyrese'in böyle düşünmesini istemediyse. Hayır. O –yani Hakem, artık her kimse– Robert'la onun kaçmasını istiyordu. Yoksa Oyun olmazdı ki. Tyrese'le Robert son derece fit sporculardı; tabii eğer Robert'a sporcu denirse. En azından cüsseye güce sahipti, kimse buna karşı çıkamazdı. Tyrese ön kapılara kadar geldi ama dışarı çıkmadan duraksadı. Oradan çıktığı anda geri dönüşü yoktu. Tekrar bilet almadan içeri giremezdi ki zaten son kalanlardan birini almıştı.

“Bir şeye mi ihtiyacınız var?” Bir güvenlik görevlisi ona yanaşmıştı.

“Hayır, dostum, sadece düşünüyorum.”

Güvenlik görevlisi bir an için onu izlediyse de sonra Tyrese'in orada durmaktan başka bir şey yapmadığını fark ederek başıyla onaylayıp uzaklaştı. Yine de görüş alanından çıkmadı.

Yeni Kurallar otuz değil on beş dakikada bir konum bildirimi gönderileceğini söylüyordu. Ya Tyrese'e kolaylık sağlanıyordu ya da Hakem artık Oyunun bitmesi için sabırsızlanıyordu. Rahatlaması mı yoksa endişelenmesi mi gerektiğinden emin değildi.

Telefonunda şehrin haritasını açtı. Hakemin onları göndereceği bir sonraki yer neresi olabilirdi ki? Chicago'da birçok yer vardı: Müzeler, parklar, hayvanat bahçeleri, alış-veriş merkezleri, spor stadyumları... White Sox'un maç

yaptığı, eski adıyla Comiskey Parkı olarak bilinen, Birleşik Devletler Cellular Stadyumu. Hakem böyle bir şey yaparmıydı? Tyrese'i Wrigley'ye; Robert'ı da Cellular'a gönderirmiydi? İki stadyumun arası oldukça uzaktı. Robert'ın Tyrese'in hemen peşinde olduğunu düşünürse ne onun, ne de Robert'ın oraya on beş dakika içinde ulaşması mümkündü. Ne hastalıklı bir espri anlayışı!

Aklına yatıyordu; Tyrese ayrıntılarda yanılıyor olsa bile uzaklık konusunda haklı olmalıydı. Hakem yakın bir yeri Ana Üssü seçmezdi yoksa Robert on beş dakikalık avansında oraya ulaşırđı. Tabii eğer Hakem, Robert'ın kazanmasını istemiyorsa; ki bu da bir ihtimaldi.

Tyrese, sağlam kolunu kalçasına dayayıp boynunu gerdi. Bu riski alması gerekiyordu. Kapıdan çıktı. Yanından geçerken bilet görevlisi ona geldiğı için teşekkür etti. Tyrese sokakta koşmaya başladı. Bulduğı ilk eczaneye girdi. Satın almasına izin verilen en güçlü ağrı kesiciden bir kutu alıp bir şişe suyla dört tanesini yuttu. Birleşik Devletler Cellular Stadyumu'na gitmek üzere bir taksiye atladı.

Charles

Charles, insanları ittirerek, içeceklerini dökerek, arkasından yükselen bağırış çağırışa kulak dahi asmadan elinden geldiğince hızla ana koridor boyunca koştu. Sonunda tribünlere ulaşır yukarı koşarken kolunda saat olan dev adamın diğer taraftan aşağı inişini izledi. Charles sürekli uzaklıkölçerine basıyor, her seferinde de Av menzil dışı mesajını alıyordu. Diğer Avı gördüğü büyük ekranın altında, davullu adamın yanında durdu.

Davulcu, “Yardımcı olabilir miyim, evlat?” dedi.

Charles adamı duymazdan gelerek insanların yüzünü inceleyip, bir hareketlilik kolladıysa da insan selinden başka hiçbir şey göremiyordu.

Saati titredi. Saat iki buçuk konum bildirimi gelmişti.

Amanda sahada değildi.

Charles bağırarak parmaklığa tekme attı. Çevre koltuklarda oturanlarla birlikte davulcu adam korkuyla dönüp ona baktılar. Charles iyi olduğunu, kimseye zarar vermeyeceğini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı.

Amanda Paniagua onu kandırmıştı. Belki de Wrigley'e girmemişti bile. Belki de doğrudan stadyuma gelmesi bile başka bir kandırmacaydı.

Charles'ın içinden yükselen duygular tiz bir kahkahaya dönüştü.

Nihayet! Avı ona güzel bir Oyun vermeye başlamıştı.
Ne de olsa baştan beri istediği şey buydu.

Laura

Sydney ile Adam arasındaki özel mesajlar:

Sydney: AMAN TANRIM BURADAN DERHAL ÇIKIN!!!

Adam: Gidiyoruz.

Sydney: Bu kız zır deli. Laura'yı en az 6 metre UZAKTA TUT!

Sydney'nin Brandy'ye gösterdiği konuşma:

Sydney: Hey, bebeğim, neredesin?

Adam: Planetaryum tiyatrosundaki gösteriyi izliyorum.

Sydney: Kiminlesin?

Adam: Yeni kız. Eşlik etmemi istedi.

Sydney: Yanınıza geliyorum.

Adam: Gösteri neredeyse bitti. 15.00'te akvaryuma gitmek için arka çıkışta buluşalım.

Sydney: Birazdan görüşürüz.

Brandy, “Buna inanamıyorum” dedi. “Erkek arkadaşın aptal mı? ‘Eşlik etmemi istedi’ mi?”

“Hey, o aptal değil... O sadece... erkek.”

“Bir önemi yok zaten. Süzme salak bile olsa eğer hoşlanıyorsan o kızın sulanmaması gerekir. O doğal güzel kızlar, bizden arda kalanlarla yetinmeli! Bizim gibi çabalayanlar da ödülleri toplamalı.”

Sydney tatlılıkla gülümsedi. “Kesinlikle. Gidelim mi?”

Amanda

Amanda'yla takımı aceleyle bodrumun merdivenlerinden tırmanırken, X de annesine dışarı çıktığına dair bir şeyler bağırdı. Hep birlikte eski Mustang'e doluştular. Amanda arka koltuğa oturdu; Solo da ön koltuğu kaptı. Öyle olunca geriye arka koltukta yanında oturacak tek kişi kalmıştı.

Nerys, "Merhaba, bebeğim" dedi.

Amanda, X'in sokağa sert dönüşünden de faydalanarak koltuğun en ucuna kaydı.

Nerys'in gülümsemesi silindi. "Sana zarar verecek değilim."

Amanda kıpırdandı. "Biliyorum. Sadece o kadar uzun zamandır..."

"Benden nefret mi ediyordun?"

"Evet. Şimdi vazgeçmek biraz zor."

Nerys gülümsedi; tüm yüzü aydınlandı. "Fikrini değiştireceğim; göreceksin. Bense senden hiç nefret etmedim. Hatta..."

X son hızla viraja girince Nerys, Amanda'nın kucağına savruldu. Ağır ağır doğrulan Nerys'in surati, Amanda'nınkinden yalnızca birkaç santim uzaktı. "...Ben hep senin harika biri olduğunu düşündüm."

Queen'in *Somebody to Love* şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalarken Amanda yutkunup pencereden dışarı baktı. Ya X, arka koltuktaki konuşmayı duymuş, arkadaşı Nerys'e yardım etmeye çalışıyordu ya da bunların hepsi çok rahatsız edici bir tesadüftü. Amanda, iş çevirdiklerinden şüpheleniyordu.

X hayatının her gününü sıkı çalışarak geçirmekle ilgili sözleri mırıldanırken Solo da ona katıldı. Çok geçmeden Nerys'in de sesi eklendi. Amanda başını iki yana sallayarak dizüstü bilgisayarını açtı. Eğer insanların hayatı tehlikede olmasaydı, bu macera eğlenceli bile olabilirdi.

14.45

Robert

Robert, tavandaki tutunma borusuna tutunarak vagonun en ön kısmına doğru gitti. Gözleri sürekli diğer yolcuların yüzlerini tarıyordu. Dev gibi bir siyahi adam koltuğunda dönünce Robert'ın kalbi duracak gibi oldu. Ama adam Tyrese değildi. Çok yazık. Orada ve o anda karşılaşmak güzel olabilirdi. Eğer Tyrese orada olup düğmeye bassaydı, Robert dışında kimse bunu hissetmezdi ve bu yüzden de trende olmak Tyrese'in işini hiç ama hiç zorlaştırmazdı.

Robert'ın saati titredi.

İlk konumunuz gönderildi. Şu andan itibaren her on beş dakikada bir koordinatlarınız Ebeye gönderilecek.

On beş mi? Metronun duvarlarına bakındı. Hangi trene bindiğini ya da trenin nereye gittiğini bile bilmiyordu. Duvarda bir harita gördü. L hattına binmişti, yani önce şehrin doğusuna, sonra da kuzeyine gideceklerdi; gitmesi

gereken yerin tam aksi yönüne. Boruyu sıkıca kavradı. Bir çeşit kedi-fare kovalamacası istemiyordu. Artık her şeyin sona ermesini istiyordu. Muhtemelen Tyrese de aynı düşüncedeydi. Robert'ın doğrudan United Center Arena'ya varması gerekliydi.

Robert sonraki durakta inerek doğru treni bulmak için haritalara bakındı. Daha önce hiç metroya binmemişti. Babasının şoförü onu istediği her yere götürüyordu. Elbette, babası onaylarsa.

Doğru hattı bulduktan sonra platformda o yandan bu yana gidip gelmeye başladı. Tepedeki ekranda trenin yaklaşık altı dakika içinde geleceği yazıyordu. Yumruğuyla diğer elinin avcuna vurdu. Banka oturan iki çocuklu bir anne ona ters ters bakıyordu. Robert kadına öyle bir bakış attı ki, kadın çocuklarını da alıp başka bir yere gitti.

Telefonundan Hakemi aradı.

“Merhaba, Robert.” Hakem, saatin ekranından gülümsüyordu.

“Artık işim bitti. Oyunu şimdi bitir.”

“Oyunun böyle işlemediğini biliyorsun.”

“Oyun nasıl işliyor, biliyor musun? Ben sana bana bir Oyun kurman için para ödüyorum; ona kurman için değil. Bu yüzden, ben Oyun bitti diyorsam bitecek.”

Hakem kaşlarını çatı. “O da bir bakış açısı. Başka bir bakış açısına göre ise baban Oyun için bize para ödedi ve bu yüzden o, anlaşılmaya uymamız gerektiğini söylediği sürece bunu yapacağız.”

“Ama Oyun bozuldu. Artık oynamak istemiyorum.”

“Bu çok yazık çünkü çok güzel gidiyordu.”

Robert’ın boğazı düğümlendi. “Oyunun çok güzel gitliğini mi sanıyorsun?”

“Tyrese Broadstreet için öyle.”

Robert, Hakemin suratını darmadağın etmek istedi ama adamın nerede olduğunu bilmiyordu. Hatta kim olduğunu bile bilmiyordu. İkinci bir seçenek daha vardı. Bileğini çevirerek saatin kayışını açmaya çalıştı.

Kayış açılmıyordu.

“Hey!” Kayışı çekiştirdi. “Bunu bileğimden çıkaramıyorum.” Kolunu dizine doğru itip kayışı o kadar büyük bir kuvvetle çekti ki kolu acıdı.

“Robert!” Hakemin sesi, saat Robert’ın bacağına dayalı olduğu için boğuk duyuluyordu.

“Saat! Bu... Kayışı açamıyorum!”

“Robert, dur!”

Robert bileğini çevirdi.

“Artık sen bir Avsın, Robert. Oyundan kaçamazsın.”

“Babamı arayacağım.”

“Ne yapman gerektiğini düşünüyorsan yapabilirsin.” Hakem bilgisayarına baktı. “Bir sonraki konum bildirimine kadar dokuz dakikan var. Ben olsam, konuşmayı kısa tutardım.”

“Bilgilendirmenin her otuz dakikada bir gönderilmesi gerekiyor. Hile yapıyorsunuz.”

“İkiniz de Chicago’dasınız, Robert. Seni başka bir yere göndermenin bir anlamı yok. En azından birbirinize bu kadar yakınken.”

“Bu adil değil!”

“Duyduğuma göre, Tyrese Broadstreet’e karşı hep bu şekilde bağırıyormuşsun. Belki de enerjini onu durdurmaya çalışarak sarf etmek yerine kendini geliştirmeye çalışmalısın.”

“Enerjimi nasıl harcadığıma dair sen hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Oyunun parasını kimin ödediğini ve paraya değsin diye ne kadar araştırma yapıldığını unutma.”

“Bunu durdurmak zorundasın!”

“İyi şanslar, Robert.” Saatte mavi bir ekran belirdi. “Rakibine konumun bildirilmesi için sekiz dakika var.”

“Bekle!”

Artık insanlar ona garip garip bakmaya başlamıştı. O kadar çok kişinin ilgisini çekmişti ki Robert onlara ters ters baktığında hepsi birden onun yolundan çekilemedi. Robert, platformun köşesine doğru yürüdü. Babasını aramalı mıydı? Bunu yapmayacaktı. Babası, kendi mezarını kendisinin kazdığını; şimdi de yatması gerektiğini söyleyecekti. Robert’ın başarılı olmasını istiyordu ama onu kurtarmayacaktı. Belki de annesini aramalıydı. Annesi onu seviyordu. Ya da en azından, Robert’ı bir yerlere götürdüğünde nasıl göründüğünü seviyordu. Bunu kaybetmek istemezdi. Ama hayır, onu arayamazdı. Annesi, onun Alaska’da av gezisinde olduğunu sanıyordu. Belki Ashley’i aramalıydı? Ama o da aynı kapiya çıkacaktı. Robert’ın eve bu kadar yakın olduğunu duyduğu için şaşırırdı. Ayrıca, Robert onun kendisini

böyle duymasını ya da görmesini istemiyordu. Ne de olsa *Tyrese Broadstreet muhteşemdi*.

Robert yeniden Matty'yi ve ağabeyi Robert'tan bahse-
derken gözlerinin nasıl parladığını düşündü. Robert seçe-
neklerini değerlendirdi. Matty'yi arayabilirdi ama bu ona
nasıl bir yarar sağlayacaktı? On iki yaşındaki bir çocuk
gelip onu oradan kurtaramazdı. Ayrıca Matty'yi Tyrese'in
karşısında tehlikeye atmak istemiyordu.

Ama Robert numara yapabilirdi. Matty'nin işlerin ne
kadar karıştığını bilmesine gerek yoktu. Matty'nin numara-
sını tuşlayıp telefonu kulağına götürdü.

Bir kadın sesi, "Üzgünüm" dedi. "Bu numaraya artık bu
hattan ulaşamazsınız."

Robert numarayı yeniden çevirdi ama yine aynı mesajı
aldı. Ashley'nin numarasını, sonra da annesininkini denedi.
Hepsinde aynı soğuk sesli mesajı aldı. Buna inanamıyordu.
Hakem rehberindeki kişileri bloke etmişti.

Gerçekten tek başınaydı.

Tren istasyona geldi. Robert geride durarak diğer her-
kesin binmesini bekledi. Trenin kalkmasına bir saniye kala
içeri atladı. Tren onu ya zafere ya da yenilgiye götürüyordu.

Tren, metro duraklarından dura kalka Union İstasyo-
nu'na vardı. Robert, platformda Tyrese'e dair bir iz var mı
diye bakındı. Bir şey görmeyince trenden indi ve merdiven-
lere doğru yürüdü. Binmesi gereken Madison 20 otobüsü,
zaman çizelgesine göre altı dakika içinde gelecekti, bu yüz-
den Robert hafifçe koşmaya başladı. Orada oturup Tyre-

se'in gelip onun işini bir otobüs durağında bitirmesine izin vermeyecekti.

Doğru otobüsü başka bir sokağın başında gördüğünde, otobüse atladı. Birçok boş koltuk vardı, bu yüzden Robert da en arkadaki koltuğu seçti. Yanında bir bebek olan, örgü çantalı yaşlı bir kadın ona gülümsedi. Robert kadına boş boş baktı ve bebek de parmağıyla ona işaret etti. Kadın bebeğin parmağını indirdi ve bir sonraki durakta da otobüsün önüne doğru ilerleyip onu rahat bıraktılar.

Tyrese

White Sox takımı şehir dışındaydı, bu yüzden Tyrese oraya vardığında Birleşik Devletler Cellular Stadyumu bomboştu. Robert'ın görünürde bir yerlerde olmadığından emin olduktan sonra şoföre doğru eğilip, "Bir dakika daha burada bekleme şansımız var mı?" diye sordu.

Şoför omuz silkerek taksimetreyi açık bıraktı. "Sen öde, ben beklerim."

Robert'ın konumuyla Ana Üssün yerinin bildirilmesine bir dakika vardı. Tyrese doğru yere gelip gelmediğini öğrenecekti. Hareketlilik olup olmadığını görmek için kaldırımları gözleyip stadyumu inceleyerek takside oturdu.

Saati titredi. Tahmini tutmamıştı.

"United Center Stadyumu'na gitmek ne kadar sürer?"

Şoför tekrar omuz silkti. "On veya on beş dakika; trafığe göre değişir."

"Eğer beni on dakikadan az sürede oraya götürürsen sana ücretin iki katını öderim."

15.00

Amanda

Amanda, “Ebeyi buldum” dedi. “Gittiği hıza bakılırsa, kesinlikle arabada.”

Nerys ona doğru eğilerek yeşil noktayı takip etmeye başladı. Amanda, kolunun koluna dokunmasında tuhaf bir teselli buldu.

Şehir merkezinde, trafiğin ortasındalardı. Her yanda arabalar vardı. Birbirlerini rahat duyabilsinler diye X müziğin sesini kısıtı.

“Ebenin hangi arabada olduğunu nasıl bileceğiz?” Solo yanlarında duran arabaya dikkat kesildi.

Amanda, “Sıradan bir araba olmayacaktır” dedi. “Ebe bir araç tutmuş ya da kiralamıştır; yani en azından öyle tahmin ediyorum.”

Nerys, “Katılıyorum” dedi. Oğlanın nefesi Amanda’nın kulağını gıdıkladı.

Amanda, “Birbirimize gitgide yaklaşıyoruz” dedi. “Ebe doğudan bize doğru geliyor. İki sokak ötede.”

Nerys, "Clark Caddesi" dedi.

X ilk sokağın yanından geçerken, "Clark" diye mırıldandı.

Amanda, "Eğer biraz daha hızlı gidersen aynı anda kavşağa gireceğiz" dedi, "yani dikkatli ol."

Kavşağa yanaşırken arabaları gözlediler.

Solo, "Taksi, taksi taksi..." diye mırıldandı.

X, "Limuzin!" diye bağırarak araca yandan çarptı.

Emniyet kemerini takmayı unutan Amanda'nın suratu ön koltuğa çarptı; burnundan kan fışkırmaya başladı. Nerys yere doğru kaydı ama hemen toparlanıp koltuk cebinden Amanda'ya peçete çıkardı. X'in arabasına sık sık bindiğinden ve böyle hayati önem taşıyan şeyleri asla unutmadığından Solo'nun kemeri takılıydı; yani iyiydi.

X başını çevirip Amanda'ya baktı. "Kahretsin, özür dilirim. Etrafı gözetlemeye o kadar dalmışım ki son âna kadar fark etmedim..."

Solo, "Sorun değil" dedi, "her şey yolunda."

"Ama arabam..."

"Bu o!" Amanda bir eliyle burnuna bastırırken diğer eliyle işaret etti.

Nerys kızın kolunu kavradı. "Ne?"

Limuzindeki yolcu arabadan fırlarken dördü birden çatlamış ön camdan ona baktılar. Limuzin şoförü de yalpalayarak diğer taraftan indi; suratından öfkeyle acı okunuyordu.

"O çocuk! Yolcu! Onu daha önce gördüm. Bu sabah. Deniz taksisinde bir grup Japon turistin arasındaydı." Kız buz kesti.

Nerys, “Bu o cinsiyetsiz Asyalı avatar” dedi. “Ama *erkek*miş.”

Solo, “Tamam” dedi. “Şimdi ne yapacağız?”

X tekrar, “Arabam” diye sızlandı.

Amanda, “X’in inmesi gerek” dedi. “Bundan nasıl yararlanacağımızı düşünürken, onla ve şoförle konuşmalısın.”

Solo, “Ben de onunla iniyorum” dedi. “Haydi, X.” Trafik her yönde kitlenmeye başlarken Solo, X’i tatlı dille arabadan inmeye ikna etti.

Nerys, çocuğun resmini çekip yüz tanıma yazılımına yükledi. Ne yazık ki fotoğraf eşleşme bulunacak kadar net değildi.

Amanda, “Onu yalnız yakalamalıyız” dedi.

Nerys, “Uzun zamandan beri duymak istediğim sözler” dedi. “Tabii kendim için.”

Amanda oğlanı dirsekledi.

Solo aceleyle geri gelip başını camdan içeri uzattı. “Limuzin şirketinin adı Yetkin Limuzin. Belki onlar yolcunun ismini verir çünkü çocuk söylemiyor.” Kavşağın ortasında, kısmen numaradan –en azından Amanda’nın tamamıyla gerçek olmadığını umduğu– bir öfke patlaması yaşayan X’in yanına döndü.

Amanda limuzin şirketinin ismini dizüstü bilgisayara girdi. Nerys elini uzattı. “Bana bırak.” Bir dakika içinde müşteri veri tabanını hacklemiş, hedefi bulmuştu. “Charles Akida. Çocuk deha. Çok zeki, her şeyiyle olağanüstü. Görünüşe göre yapabileceği her şeyi yapmış ama en ufak bir çaba bile harcamamış. Hiç sosyal medya hesabı yok. Muhteme-

len bu Oyun da hayatından ölesiye sıkılmamak için bulduğu başka bir şey.”

“Ama beni niye seçmiş? Ben bu saydıklarından hiçbiri değilim.”

“Dalga mı geçiyorsun? Peki ya bilgisayar oyunlarındaki başarın? Zekân? Sınav sonuçların?”

Amanda kaşlarını kaldırdı. “Sınav sonuçlarımı mı biliyorsun?”

“Şey, bunu muhtemelen söylememeliydim...”

“Ama yine de hiç mantıklı değil.”

“Bence mantıklı. Yoksa neden bazı sabahlar beni yataktan kaldıran tek şey seninle oyun oynama düşüncesiydi ki? Ciddiyim, Tanrıça, hayatımı yaşamaya değer kılıyorsun.”

Amanda kısa bir kahkaha attı. “Bu çok acınası, Nerys” dedi.

“Evet, biliyorum.” Nerys sırtıttı.

“Her neyse, bu çocuğu ne yapacağız?”

Nerys’in gözleri parladı; ifadesi, o korkunç, felaket fikir aklına geldiğinde Grinch’inki gibi değişti.

Amanda, “O beyninin içinde neler dönüyor?” dedi.

Nerys parmağını kaldırdı. “Burada bekle.”

“Ama...”

“Bana güveniyor musun?”

“Hayır.”

“Eh, o zaman güveniyormuş gibi yapıp burada kal. Lütfen, olur mu?”

Amanda, Nerys’in ciddi suratını inceledi. “Tamam.”

Nerys arabadan indi.

Robert

Konum bildirimi ikinci defa gönderildiğinde Robert'ın bileği tekrar titredi. İlk on beş dakikadan sonra nerede bulunduğuna bağlı olarak Tyrese şehrin diğer ucunda da olabilirdi; yanı başında da...

Akıllı saat, Robert'ın babasını aramasına izin vermişti ama babası açmadı. İşte oğluna yanıtı buydu. Robert başını önündeki koltuğa yasladı. Ona destek olacak kimse yoktu. Şu koca dünyada ona yardım edecek tek bir kişi bile...

Tam anlamıyla yalnızdı.

Tyrese

Tyrese, Robert'tan önce Ana Üsse varma ihtimaliyle ümitlenmekteydi ki taksici bir anda frenlere asıldı.

Taksici, “Kaza olmuş” dedi.

Tyrese sağlam eliyle koltuğa vurdu. “Yürüyeyim mi?”

“Yo, birkaç dakikaya geçeriz. Arabayla her türlü daha hızlı varırsın.”

Tyrese onları neyin durdurduğuna göz atmak için boyununu uzattıysa da tek görebildiği duran arabalardı. Başını koltuğa yaslayıp sağlam elini, koluna destek yaptı. Aldığı ilaçlar tesir etmeye başlamıştı ya şimdi de aklı bulanmaya başlamıştı. Bir katili kovalarken duyumsamak isteyeceği türden bir şey değildi bu.

Taksici, taksimetre yazarken beklemekten son derece memnun, radyonun sesini açarak çalan şarkıya eşlik edip parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya başladı. Tyrese'in gözleriyse başka bir sayaçtaydı. Saati geriye doğru birer birer saymaya devam etti... Ta ki titreyip konum bildiri-

mi alana dek. Robert hâlâ Ana Üsse varmamıştı ama gide-
rek yaklaşıyordu. Etrafı hareket etmeyen arabalarla çevrili
Tyrese'e göre daha yakındı.

Laura

Sydney: Neredesiniz? Ne kapıda ne de akvaryumdasınız.

Adam: Sinemaya geldik. Sonra görüşürüz.

Sydney: SEN BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN? BENİ BEKLEYİN!

Adam: Tur gezisini kaçırmayı istemiyorum. İyi eğlenceler!

Sydney: Hangi sinema salonu?

Adam: Yolun karşısındaki AMC'deyiz.

Sydney: Yanınıza geliyorum.

Adam: Hangi filme gideceğimizden emin değilim. Sana haber veririm.

Sydney, Brandy'ye tüm konuşmayı gösterdi.

Brandy, "Karar verdim" dedi. "O tam bir aptal."

"Evet. Belki onu da öldürmelisin."

Brandy omuz silkti. "Yalnızca bir saatim var. Ama adamlarıma onu halletmelerini söyleyebilirim."

Sydney'nin kanı dondu ama belli etmedi. "Bekleyip görelim. İçimden bir ses, bu kız hayatımızdan çıkınca her şeyin normale döneceğini söylüyor."

Brandy başıyla onaylayıp akvaryumun ana kapısına yöneldi. "Öyle de olacak. Haydi, gel seni de Hummer'ımla götüreyim."

@ayisigikitap

15.15

Robert

Otobüs nihayet United Center Arena'ya vardığında, neredeyse hiç yolcu kalmamıştı. Robert sokağı kolaçan ederek orta kapının önünde dikildi ama yine Tyrese'den iz yoktu. Eğer Tyrese, Ana Üssün koordinatlarını alır almaz taksiye atlayıp elini çabuk tutması karşılığında taksiciye fazladan para ödedyse, nereden başlarsa başlasın orada Robert'ı bekliyor olabilirdi. Yeterince para gösterdiğinizde, taksiciler harikalar yaratabilirdi.

Otobüsün kapısı kapanmaya başlayınca Robert kapıyı iterek aşağı indi. Başarmak için gerekli niteliklere gerçekten de sahip olduğunu kanıtlamak için o arenaya girmesi gerekiyordu. Hem ayrıca ya Tyrese henüz varmadıysa? Bildirim gönderildiğinde halen Wrigley Stadyumu'nda bekliyor da olabilirdi. Robert onu yenebilir, durumu lehine çevirebilirdi. Dönüşü muhteşem olabilir, yer yerinden oynayabilirdi.

Son bir gayret göstermesi gerekiyordu.

Robert ön kapılara doğru hızlı adımlarla ilerledi. United Center Arena'ya defalarca gelmişti. Burada Cyril Matthews'un biricik oğlu sıfatıyla sayısız maç izlemişti. Gülümsemesi ve kadınları kendine hayran bırakışıyla gösterişli biriydi. Yaşlı kadınlar ona bayılırdı; gençler ise onu arzular-
dı. Annesinin yaşındakilerse onun kendi oğulları olmasını dilerdi. Ya da arenadaki özel localarına götürmek isterlerdi onu. Yarısı ismini bile bilmiyordu ya da hatırlayacak kadar umursamıyorlardı. Yalnızca zengin, seksi ve çok güçlü bir adamın oğlu olduğunu biliyorlardı. Bunlar da kadınları –ya da erkekleri– elde etmek için en iyi üç nitelik. Sorunu sadece herkesi sahada büyülemek istemesiydi. Ama o canavar Tyrese Broadstreet varken kimse onu görmüyordu.

Bilet gişesine giden dış kapılar açıktı ama iç kapılar kilitliydi.

“Affedersiniz.” Bilet gişesinde oturan kadına en etkileyici gülümsemesiyle yaklaştı.

Kadın interkom düğmesine basıp oğlanın konuşmasını bekleyerek suratına baktı.

“Ben Robert Matthews. Babam Cyril, belki tanırırsınız? Bulls'un genel müdürü Bay Hall'un arkadaşıdır.”

Kadın sakızını çiğnemeye devam etti.

“Acaba onunla görüşebilir miyim?”

“Randevunuz mu var?”

“Hayır. Şehre gelmişken uğramak istedim.”

“Bir dakika.” Kadın düğmeden parmağını çekip içerideki bir odaya girdi.

Robert saatine göz attı. Bir sonraki konum bildirimi-
ne üç dakika kalmıştı. Bu da Tyrese'e koordinatlar verile-
li kırk iki dakika olduğu anlamına geliyordu. Tyrese saat
iki buçukta, ilk Oyunun Ana Üssüne ulaştığında Wrigley
Stadyumu'ndaydı. Şimdiyse saat neredeyse üç buçuktu. Bu
süre, Tyrese'in şehrin bir ucundan diğer ucuna gitmesi için
yeterdi de artardı.

Ama Robert'in yine de umudu vardı. Ana Üs, o kapı-
ların ardında, bir dakikadan kısa sürede ulaşabileceği bir
yerdeydi.

Tyrese

“Gitmem gerek.” Tyrese taksinin kapısına uzandı.

“Bekle!” dedi taksici. “Hareket ediyoruz.”

Taksi milim milim ilerleyerek trafiği tıkayan araçların yanından geçerken Tyrese arkasına yaslandı. Japon bir çocuk kaldırımında durmuş, elini kolunu sallayarak bağılıyor, cılız, siyahi bir oğlan da hurdaya dönmüş bir Mustang’i işaret ederek bağıra çağıra karşılık veriyordu.

Taksici, “Önemsiz bir kaza” dedi. “Hep olur.”

Kaza yapan araçların yanından yavaş yavaş geçerlerken Tyrese’in gözüne Mustang’in arka koltuğuna büzülmüş oturan bir kız çarptı. Kız korkmuşa benziyordu. Tek derdi bir araba kazasından ibaret olduğu için şükretmesini söyleme şansı olmasını isterdi. Basit bir kazadan çok daha fena belalara da bulaşabilirdi. Ama bir dakika... Kız bir yerden tanıdık geliyordu.

Taksi kaza yapan arabalardan sıyrılır sıyrılmaz hızlandı. Tyrese kızı unuttu.

Amanda

Araçlar ağır ağır Mustang'in yanından geçerken, Amanda nereye gittiklerini düşünüp kendisinin de gitmekte özgür olmasını dileyerek arabaların camlarına bakıyordu. Taksideki bir yolcuyla, iri yapılı genç bir çocukla göz göze geldi. Ancak oğlan sanki uzun süre bakarsa olaya karışmak zorunda kalmaktan korkarcasına derhal gözlerini kaçırdı. Amanda'nın nefesi kesildi. Bu, metroda gördüğü oğlandı; boş bakışları, kirli giysileri ve kırık koluyla onu korkutan oğlan... Onu burada görmesi gerçekten de tesadüf olabilir miydi?

Ama çocuk uzaklaşıp gitmişti bile.

Nerys yavaş akan trafiğin arasında kendine yol bularak Charles Akida'ya yaklaştı. Nerys, Charles'ın elini sıkarken aralarında geçen konuşmayı duyabilmek isterdi Amanda. Charles önce saatini, sonra da büyük siyah arabayı işaret etti. Limuzin şoförü, "Benim ne yapmamı bekliyorsunuz?" dercesine kollarını iki yana açtı.

Nerys, Mustang'ı gösterdi. Solo, Amanda'ya doğru baktı. X'in gözleri de her zaman olduğundan daha da pörtledi. Amanda ne olup bittiğini anlayamadan Nerys, Charles'ı Mustang'e doğru getiriyordu.

Laura

“Felaket.” Adam sıkışık caddeye şöyle bir göz attı. “İyi ki yürüyoruz.”

Daha doğrusu koşuyorlardı; kaldırımdaki turistler yollarını kesene dek de öyle devam ettiler. Saat üç konumu iletilir iletilmez Laura’yla Adam akvaryumun kapısından koşarak çıkmışlardı. Laura, sokaktan aldığı –her şeyi puslu gösteren– güneş gözlüklerini takmıştı. Arabayla taksi se-
linin ilerisinde, haşat bir limuzinle tüten bir Mustang’in kavşakta birbirine girdiği yere doğru baktı. Muhtemelen Mustang’in sahibi olan cılız, gözlerinden ateş püsküren bir çocuk elleri kafasında, dikiliyordu. O sırada saçları siyah boyalı bir kız, muhtemelen limuzinin yolcusu olan Asyalı bir çocukla tartışıyordu. Limuzinin şoförü de kulağında telefonuyla bir kenarda duruyordu.

Adam, “Gitmeliyiz” dedi. “Geç kalacağız.”

Kaldırımında toplanmış bir grup insanın arasından ite kaka geçmeye çalışırlarken Mustang’den uzun boylu bir çocuk inip limuzin yolcusuna yöneldi. Uzun boylu çocuğun

eli, limuzin yolcusunun omzunda, birlikte Mustang'e doğru yürümeye başlamadan önce birkaç dakika konuştular.

Yaşıtlarının, sorunları tehditle şiddete başvurmadan çözmeye çalıştıklarını görmek hoştu.

15.30

Amanda

Amanda, Ebenin kendisine doğru yaklaştığını görünce titremeye başladı ve kucağındaki bilgisayar sallandı. Amanda bilgisayarı kapayıp koltuğun altına tıktırdı, bluzunun kolunu çekiştirip saatini kapadı. Nerys, Charles'a öndeki yolcu kapısını açtı. Çocuk binince arkasından kapadı. Amanda yüzünü gizlemeyi sürdürdü. Solo, Amanda'nın yanına oturdu; Nerys de yerini aldı. X de direksiyonun başına geçince o hengâmeden çıkmak için bir o yana bir bu yana manevra yapmaya başladı.

Nerys bir konuşmayı sürdürürcesine, "Evet" dedi. "Meseleye polisleri karıştırmaya gerek yok. Limuzin şirketinin sigortası vardır; dostumun da daha fazla ceza puanı almasına gerek yok, değil mi?" Nerys omzuna vurunca X yerinden sıçradı.

"Evet. Tabii."

Charles, "Teşekkürler" dedi. "Epey acelem var; bu ihtiyacım olan son şeydi."

“Randevun mu var?”

“Öyle de denebilir.”

X, sonunda arabayı sıkışık trafikten çıkarmayı başardı. Oradan uzaklaştılar. Kaputtan dumanlar çıkıyordu; X de sızlanıyordu. “Benim zavallı bebeğim.”

Nerys, “Her şey yoluna girecek” dedi. “Sen bizi konuştuğumuz yere götür.”

Nereye gitmeyi konuşmuşlardı ki? Amanda, Nerys’e baktı. Oğlan da elini hafifçe sallayarak beklemesini işaret etti.

X, kendine göre yavaş hızda, arabayı sürmeye devam etti. Bir otoparka geldiklerinde içeri girdi.

“Burası neresi?” dedi Charles. “Konuştuğumuz yer burası değildi.”

“Kısa bir işimiz var” dedi Nerys. “Endişelenecek bir şey yok.”

Amanda, Charles’ın başıyla koltuk desteğinin köşesinden görüldüğü kadarıyla boynunu inceledi. Bu çocuğu yoldan çıkaran ne olmuştu? Neden onu öldürmek istiyordu? Amanda bunu anlayamıyordu.

X otoparkın en son katına çıkana kadar rampadan tırmandı. Charles kapısının kilidini açıp sanki arabadan atlayacakmış gibi davranmaya başladı. Nerys, Solo’nun üzerinden Charles’a doğru uzanarak onu boynundan yakaladı. “Ben olsam bunu yapmazdım, dostum.”

Charles ellerini havaya kaldırdı. “Ne dilerseniz alabilirsiniz, tamam mı? Bela istemiyorum. Tek istediğim...” Akıllı

saati titredi; Amanda'nın sahte koordinatları oğlana gönderildiği anda arabadaki herkes nefesini tuttu. "Ben yalnızca randevuma gitmek istiyorum."

"Eminim öyledir. Bir dakika daha sabredersen, bunu gerçekleştirebiliriz."

X nihayet sondan bir önceki, üstü kapalı son katta durdu. Asansöre en uzak, kuytu, تنها bir köşeye park etti. En yakınlarında duran araç rampanın ta diğer ucundaydı; katta da onlardan başka hiç kimse yoktu. X kontağı kapayıp arabadan indi, X kapıyı açarken Nerys, Charles'ın boynundan tutmaya devam ediyordu. X'in elinde şok tabancasına çok benzeyen bir şey vardı. Belki de gerçekten de şok tabancasıydı. Ya da Amanda'nın da birkaç saat önce tuttuğu ışın kılıcı gibi bir oyuncaktan ibaret de olabilirdi.

Charles'ın elleri hâlâ havadaydı.

Nerys, "Sakin kıpırdama" diye gürledi.

Charles başını salladı.

Nerys'le Solo da aracın sol arkasından inip kapıyı kapadılar. Nerys, Charles'ın yanına gittiğinde onu tutup çekerek dışarı çıkardı. Arkasına döndürüp kaputun üzerine yatırdı. Yüzü, Amanda'nın aksi yönüne bakıyordu. Nerys, başıyla Amanda'ya işaret etti. Kız derin bir nefes alarak arabadan indi. X kapıyı kapayıp Amanda'nın önüne dikildi; Solo da yanında duruyordu.

Nerys, Charles'ın kulağına eğildi. "Halen randevuna yetişmek istiyor musun?"

Charles, başını kaputa sürterek salladı.

"Harika."

Nerys, Charles'ı çekip kaldırarak önüne döndürdü. Kolu hâlâ boynundaydı. Nerys çenesiyle X'e işaret edince X kenara çekildi. Charles ilk defa kendi kontrolü dışında Amanda'yı gördü.

Nerys, şaşkına dönmüş Oyuncunun kulağına, "Sanırım arkadaşımızla tanışıyorsun" dedi. "Şimdi sanırım söylemen gereken bir şey var."

Laura

Sydney: Hangi filme girdiniz?

Adam: Hoşuna giden bir film olmadı, biz de yemek yemeye gidiyoruz.

Sydney: Nereye?

Adam: Bilmiyorum, etrafta dolanıyoruz.

Sydney: Nerede olduğunuzu söyle, ben de geleceğim.

Brandy ayağını yere vurdu. "Aman Tanrım..."

Sydney, "Biliyorum" dedi. "Ama bazen avlanmak sabır gerekir, değil mi? Plan işe yarayacak."

"Şu salak restoran neredeymiş öğren."

Sydney kaşlarını çattı. "Elimden geleni yapıyorum. Sakin ol."

"Umarım öyledir. Şimdi, Hummer'a bin."

Sydney o sırada kendinde de zehirli bir saat olmasını diledi. Böylece onu Brandy'nin kafasına fırlatabilirdi.

Robert

“Kimliğiniz yanınızda mı?” Gişedeki kadın geri dönmüştü.

Robert cüzdanını çıkarıp ehliyetini kadına uzattı. Kadının ehliyeti inceleyip plastik bölmenin altından geri verdi. “Bu taraftan.”

Bir sinyal sesi duyuldu, kapı açıldı. Kadın, Robert’ın içeri girmesini işaret etti. Ziyaretçi yaka kartı uzattı, Robert da kartı alıp yakasına tutturdu. Arena kapılarına doğru koşmak istiyordu ama kadının yanından ayrılacağı yoktu. Onun yerine koridorun sonundaki üniformalı güvenlik görevlisini işaret ederek, “Duane size yolu gösterecek” dedi.

“Bay Hall’un ofisinin nerede olduğunu biliyorum.”

“Güvenlik politikamız. Eğer başka bir çalışanla birlikte değilsen, bir güvenlik görevlisinin her daim yanınızda olması gerekiyor.”

Robert o anda duvara yumruk atmadıysa kısmen ayrıcalığını yitirmek kısmen de elini kırmak istemediğindendi.

Kadın tekrar, “Duane’i takip edin, lütfen” dedi. “Bay Hall sizi bekliyor. Keyifli bir ziyaret geçirmenizi dilerim.”

“Peki, hanımefendi.” Robert kendini gülümsemeye zorladı. “Teşekkür ederim, zahmet ettiniz.”

Kadın homurdanıp bilet gişesine döndü.

Robert’ın eli titriyordu, tüm vücudunu da ter basmıştı. Arenaya girmesi gerekiyordu. Tyrese her an oraya gelebilirdi. Eğer Robert ondan önce varamazsa...

Ama güvenlik görevlisi koridorun sonunda ızbandut gibi dikiliyordu. Ayrıca Bay Hall da onu bekliyordu.

Robert, kendini ayrıcalıklı zengin bir çocuk gibi yavaş yürümeye zorlayarak Duane’e doğru ilerledi. Görevlinin yanına vardığında da kendisine yolu göstermesi için bekledi. En üst kata çıkmak üzere asansöre bindiler; Robert her geçen saniyeyi sayıyordu. Genel müdürlük lobisine ulaştıklarında o saniyeler, dakikalara dönüşmüştü.

Annesi yaşlarındaki resepsiyonist kadın ona gülümse-di. “Merhaba, Robert. Seni yeniden görmek ne güzel.”

Robert kadını hatırlamış gibi gülümsediyse de aslında hatırlamamıştı. O da, Robert’tan veremeyeceği şeyleri isteyen bir başka yaşlı kadındı. İçinden gelen ürpertiği bastırırken gözlerini masanın üzerinde duran isimliğe kaydır-dı. Yvonne Page.

Yvonne, “Bay Hall şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor” dedi. “Ayrıca yanında da başka bir misafiri var. Ama eğer biraz burada beklersen toplantısı az sonra biter. Geleceğini bilmiyordu, anlıyorsun ya.”

“Anlıyorum; yapabileceği bir şey yok. Yalnızca şehre gelmiştim. Babam, Bay Hall’la görüşmemizden daima memnun olur.”

“Elbette. Ne kadar düşüncelisin. Beklerken sana içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”

Robert saatine bakarak Tyrese’in en son konum bildirimini yedi dakika önce almış, muhtemelen de aşağıda olduğu düşüncesine tepki vermemeye çalıştı. “Aslında, eğer sakıncası yoksa onu beklerken arenada birkaç basket atmak isterim. Sizce sorun olur mu?”

“Elbette olmaz. Şu anda sahada herhangi bir etkinlik yok. Bir saniye.” Yvonne bir dolaba gidip Bulls logolu bir basket topu çıkardı. “Bunu al ve keyfine bak.” Yvonne ona topu uzatırken parmakları değdi, Yvonne topu bırakmadan ona bir adım daha yaklaştı. “Duane seni aşağıya götürüp ihtiyacın olan her şeyle ilgilenir. Arenanın güvenlik ışıkları açık ama daha fazla aydınlık olsun istersen, Duane nereden açıldıklarını biliyor.”

“Teşekkür ederim. Yarım saat kadar sonra mı geri dönmeliyim?”

“Bunu düşünmene gerek yok. Bay Hall seni görmeye hazır olduğunda ben Duane’e haber veririm. Olur mu?”

“Harika.” Robert, ona yaşlı kadınların daima hoşuna giden şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim, Bayan Page.”

Kadının yüzü kızardı. “Lütfen bana Yvonne de.”

Robert kusacak gibi hissetti. “Teşekkür ederim, Yvonne.”

Yvonne gülümsedi, Robert da kendini sakince asansöre dönmeye zorladı. Asansörün kapıları arkalarından kapan-

dığında Robert, Duane'e baktı. Duane'in yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu ama Robert adamın ofisteki iğrenç durumu fark ettiğinden emindi. Elbette bir şey söylemek ona düşmezdi ki ağzını da açmadı.

Robert, koltuğunun altında basket topuyla aynalı ka-bin duvarına yaslanıp aşağı inerlerken Duane'i tartıp biçti. Dört tarafları ayna olduğu için görevliye doğrudan bakma-dan da onu inceleyebiliyordu. Duane gözlerini karşıya dik-miş ayırmıyordu. Neredeyse Robert'la aynı boydaydı, saç-ları kazınmıştı, ifadesiz, sert bir suratı vardı, ten rengi de o "muhteşem" Tyrese'le aynıydı. Belinde copla silah vardı, telsizi de cebine tutturulmuştu. Ayrıca kolları da neredey-se Robert'ın bacaklarıyla aynı kalınlıktaydı. Robert, adamın şok tabancası da taşıyıp taşımadığını düşündü. Ki buna şa-şırmazdı. Cop kemerinden gevşekçe sallanırken silahı kılı-fına sıkı sıkı bağlanmıştı.

Arenanın olduğu kata kadar sessizce indiler. Duane'in ondan ya da herhangi bir özel misafirden bekleyeceği gibi asansörden önce Robert çıktı. Ama arenaya vardıklarında, Duane kapıları açıp ışıkları kontrol etmek için içeri girdi-ğinde Robert arkada kaldı. Adamın peşinden içeri girdi, sessizce kapıları kapatıp basketbol topunu yere bıraktı. Du-ane'in sırtı ona dönüktü. Güvenlik görevlisi ışıkların düğ-mesine uzandığında Robert adamın belindeki copu kaptığı gibi kafasının arkasına indirdi. Dizleri boşalmadan önce Duane bir an için kalakaldı. Robert devasa ağırlığı altında sendeleyerek adamı yakalayıp elinden geldikince nazikçe onu yere bıraktı. Güvenlik görevlisinin başını çarpıp çarp-

maması umurunda bile değildi. Yalnızca, Tyrese'in çoktan içeri girmiş olma ihtimali yüksek olduğundan gereğinden fazla gürültü yapmak istemiyordu. Görevliyi yere yatırdıktan sonra Robert yere çömelip adamın ayak bileklerinden tutarak loş bir koltuk sırasına sürükledi. Kimsenin içeriye bakıp yerde yatan devasa adamı görmesini istemiyordu. Hele de adamın kafasını kırmış gibi görünürken. Ne nabız vardı ne de nefes alıyordu. Neyse artık.

Güvenlik görevlisini 22 ile 23. sıranın arasına yatırdıktan sonra Robert koltukların arkasına çömelip saatini kontrol etti.

Hedefinizden 38 metre uzaktasınız.

Robert öfkesini bastırdı. Kapıdan girmenin yeterli olacağını ummuştu ama belli ki Oyunu kendi lehine çevirmek için sahanın ortasına çıkması gerekiyordu. Birkaç saniye nefesini tutup ses var mı diye dikkat kesildi. Eğer Tyrese oradaysa, görevliye saldırdığını duymuş ya da kapının açılıp kapandığını görmüş olmalıydı. Ama Robert hiçbir şey duymadı. Hatta etrafındaki sessizlik o kadar derindi ki, insanın içine işleyen türdendi. Yirmi binden fazla insanın sığacağı devasa ve boş alan tamamen Robert'a odaklanmıştı.

Saat üç kırk beş konumu gönderildiğinde bileği titre-yince Robert aniden paniğe kapıldı. Arenada olsun olmasın, Tyrese artık Robert'ın Ana Üsse vardığını öğrenmişti. Artık geri dönüş yoktu.

Tyrese

Tyrese oraya vardığında United Center Arena'nın lobi-si kapanıyordu, bu yüzden o da bilet gişesine gitti. Bankoda bir kadın oturuyordu ama Tyrese'in gülümsemesine karşılık vermeyince oğlan da tekrar her zamanki boş bakışlarını takındı. "Arenayı görmek için içeri girmem mümkün mü?"

"Biletin var mı?"

"Hayır."

"Bir tur gezisi grubundan mısın?"

"Hayır."

"Okul gezisi mi?"

"Hayır."

"O zaman üzgünüm, mümkün değil."

Aralarındaki camın kurşun geçirmez olması iyiydi, yoksa kadını orada sağlam eliyle boğazlayabilirdi.

"Bilet alabilir miyim?"

"Bugün maç yok."

“Arenanın içine girmek için bilet alabilir miyim? Bulls’un büyük hayranıyım.”

Kadın başını iki yana sallarken diliyle dişleri arasından cıkladı. “Olmaz. Yalnızca anlaşmalı tur grupları girebilir.”

“Bugün gelecek grup var mı?”

“Hayır.”

“Konuşabileceğim bir tur rehberi var mı?”

“Sarı Sayfalar’a bakabilirsin.”

Sanki insanlar halen Sarı Sayfalar’a bakıyordu da.

“Gelecek sene basketbol bursuyla Indiana Üniversitesi’ne gideceğim.”

Kadın ağzının içinde sakızını patlattı. “Aferin. Yine de giremezsin.”

“Ee, ne yapabilirim?”

“Başka bir gün bilet alıp gel.”

Pencereyi yumruklamamak için kendini zor tuttu. Bilet gişesiyle lobinin etrafına bakındı. Görünürde kimsecikler yoktu.

Kadın, “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu.

Tyrese kendini oradan attıracak bir şey söyleyip yapmadan önce giriş kapısına doğru ağır ağır yürüdü. Bir kolonun gölgesinde durup Michael Jordan’ın heykeline gözlerini dikerek yoğunlaşmaya çalıştı. Eczaneden aldığı reçetesiz ilaçlar, dört tane birden içmesine rağmen işe yaramıyordu. Binanın serin tuğlalarına yaslanıp akan trafiği izledi. Robert yoktu. En azından dışarıda değildi. Muhtemelen etki-

leyici, zengin, kaypak bir çocuk olduğundan çoktan içeriye girmenin yolu bulmuştu. Robert, genel müdürün arkadaşı –yani babasının arkadaşı– olduğunu, pek çok kez buraya gelip genel müdürün özel locasında defalarca oturduğunu tüm dünyaya duyurmuştu. Tyrese kimi kandırıyordu ki? Hiç şansı yoktu. Robert’ın Ana Üsse ulaştığını, kendisinin de bir kez daha kovalanmaya başladığını, tekrar av olduğunu haber verecek titreşimi beklemeye koyuldu.

Duvarдан güç alarak doğruldu. Öyle bir şey olmayacaktı. Yeteneksiz bir zengin çocuğunun hayatını ya da hayallerini çalmasına izin vermeyecekti. Tyrese, Jordan heykeline selam verip nihayet yalnızca içeriden açılan, dışarıda kapı kolu olmayan o gümüş renkli kapılardan birine varana dek binanın –kocaman, devasa, bitmek bilmez binanın– etrafında koşar adım yürümeye başladı. Oradan giremezdi. Sonraki birkaç kapı da içerisi karanlık kilitli girişlerdi, kilitlerini açmanın da imkânı yoktu. En sonunda, oyuncuların girişi olduğunu tahmin ettiği bir kapı buldu.

Kapının hemen ardındaki masada yaşlı bir adam oturuyordu. Adam, Tyrese’in dedesi ya da büyük dedesi olacak yaşıydı. Koyu renkli, buruşuk bir kuru eriği andırıyordu. Tyrese bunun içeri girme yolunda lehine mi aleyhine mi işleyeceğinden emin değildi.

Zili çalınca yaşlı adam başını kaldırdı. Tyrese adama el salladı. Interkom cızırdayarak açıldı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“İçeri gelip bir dakika sizinle konuşabilir miyim?”

Adam kapıya yürüdü. Tyrese kambur durarak ürkütücü görünmemeye çalıştı.

“Merhaba, evlat.” Adam camın ardından gülümsedi. “Sana dev gibi olduğunu söyledim, muhtemelen senin geldiğin yerde bunu çok duyuyorsundur ama bu binada sana dev gibi diyebilmek için Moses Malone’un cüssesinde olman gerekiyor.”

Tyrese, “Orta boylu olabilirim” dedi.

“Koluna ne yaptın?”

“Birisi bana levyeyle vurdu.”

Adam gözlerini kırptırdı. “Bu hiç hoş değil.”

“Hem de hiç değildi.”

“Senin için ne yapabilirim?” Adam, bilet gişesindeki aptal kadının aksine samimiyetle soruyor gibiydi.

Hem söyleyecekleri akıl kârı olmadığından hem de yaşlı adamın hayatını tehlikeye sokabileceğinden elbette Tyrese adama gerçeği anlatamazdı. O yüzden de doğru olan başka bir şey kullanmaya karar verdi.

“Hep arenaya gelmek istemişimdir ama hiç gelmedim. Önümüzdeki sene üniversitenin takımında oynayacağım, belki o zaman gelirim ama işte o hiç gerçekleşmeyen hayallerden biri bu.”

“Hiç maç izlemeye gelmedin mi?”

“Bilet alacak param yoktu.”

Adam, Tyrese’e gözlerini kısarak baktı. “Kimliğin var mı?”

“Kusura bakma, dostum. Levyeyle vuran adam aldı.”

“Adam senin cüssende birini nasıl alt etmeyi başardı? Bu arenada iriyarı sayılmasan da dışarısı için kesinlikle dev gibisin.”

“Birden fazlaydılar. Üç tane manyak taşralı.”

Adam başını iki yana salladı. “Pek iyi görünmüyorsun. Ağrın var, belli. Baktırdın mı?”

“Bu sabah hastaneye gittim. İyi olacağım.”

Adam tekrar başını iki yana salladı. “Kimliğin olmadan seni içeri almam yasak.”

Tyrese adamın göreceği biçimde derin bir iç çekip nefesini salıverdi. “Şansımı deneyeyim demiştim.”

Adam kıkırdayıp kapının kilidini açtı. Tyrese içeri girdiğinde adam sırtıttı. “Almam yasak demek almayacağım demek değil ya. Üzerinde sakıncalı bir şeyler var mı?”

Tyrese akıllı saatini düşündü ama bunu bir silah olarak saymaktan vazgeçti. Herkesin telefonu vardı, değil mi? “Cebimde birkaç kuruştan başka bir şey yok.” Kollarını kaldırdı. “İstersen üzerimi arayabilirsin.”

Adam önerisini kabul ederek elleriyle Tyrese’in yanlarını, bacaklarını ve sırtını yokladı. Bu, uzun zaman önce başka emellerle ellerini vücudunda gezdiren çılgın Regina’yı anımsattı çocuğa. Yaşlı adam, “Metal detektörümüz de var” dedi. “Oradan da geçmen gerekiyor.”

“Tamam, sorun değil.”

“Yalnızca arenayı mı görmek istiyorsun?”

“Evet, yalnızca orayı.”

“Haydi, gel.”

Adam, duvarları fotoğraflarla kaplı koridor boyunca ilerledi.

“Buradaki Horace Grant. Bana sorarsan, Chicago’daki gelmiş geçmiş en güçlü forvet oyuncusu o. Başkaları Bob Love diyebilir ama benim favorim Grant. Elbette Jordan’la Pippin’i tanıyorsundur. Bu adamın da adını duymuş olabilirsin. Dennis Rodman. Ne görkemliydi o günler; hem Jordan hem de Pippin vardı. Ben de gençtim. Yani şimdiye göre daha gençtim.” Adam sırtıttı. “Sırf maçları izleyebilmek için yer gösterici olarak çalışıyordum. Ben de senin gibiydim; bilet alacak param yoktu ama şehir merkezinde yaşadığım için burada çalışabiliyordum. Uzun zaman patlamış mısır da sattım.”

Koridorun sonuna geldiler. “İşte metal detektörü. Haydi geç.”

Tyrese, saatin detektörü tetiklememesini umarak geçti ama boşuna endişelenmişti.

Yaşlı adam ayaklarını sürüyerek yanından geçip Tyrese’i aydınlık bir koridordan çift kanatlı bir kapıya doğru götürdü. “Çoğu hayran burayı görme fırsatı bulamaz; yani sen özelsin.” Sırtıttı. “Şimdiistediğin kadar içeriye bakabilirsin; işin bittiğinde benim durduğum kapıya gel. Bilet gişesini ayağa kaldırmanın bir anlamı yok, anlarsın ya.”

“Senin kapından çıkacağım.” Tabii hayatta olursam, diye düşündü Tyrese. Eğer adamın kapıyı açmasını sağlarsa bunu da başaracaktı.

Adam cebinden anahtarları çıkardı. Fakat Tyrese’e göre kapıyı açması gereğinden uzun sürdü. “Şimdi keyfine bak, evlat.”

“Bakacağım. Teşekkürler.”

Yaşlı adam tekrar gülümseyip Tyrese içeri girene dek bekledi. Tyrese, kapıyı ardından sessizce kapadı. İçerideki sessizlik sağır ediciydi. Uzaklıkölçere bastı.

Av menzıl dışı.

Denemeye değerdı.

Tyrese, iki tribünün arasına açılan bir çeşit tünelin içindeydi.

Tam üstünde muhtemelen on beşinci sıra vardı, birinci sıraya kadar iniyordu. Üçüncü sıranın ardına varıp çömele- ne dek gölgelerin arasında köşeden köşeden giderek, başı- nı koltuk hizasında tutup ağır ağır ilerledi. Sahada kimse- cikler yoktu; başka bir tarafta da hareketlilik göremiyordu. Hoş nasıl görsündü ki? Başlı başına koca bir dünyaydı bu- rası. Devasaydı. Yirmi binden fazla kişi alabiliyordu. Robert herhangi bir yerde saklanıyor olabilirdi.

Emin olmak için yeniden uzaklıkölçere bastı.

Av menzıl dışı.

Saha altı metre ilerideydi. O kadar yakındı ki kokusunu bile duyumsuyordu. İstedığı geleceğin kokusu: Eski haya- tından hürriyet, şan, şampiyonluk. Tavandan Jordan’la Pip- pin’in ve iki eski oyuncunun jübile formalarıyla yan yana asılı şampiyonluk bayraklarını görebiliyordu. Bir gün orada kendi forması olacaktı. Ama önce Oyundan sağ kurtulması gerekiyordu.

Robert’ı Sobeleyebilmek için en fazla altı metre uza- ğında olması gerekiyordu. Sorunsa sahanın diğer ucunun

altı metreden daha uzak olmasıydı. Tam ortada bile dursa, iki uca da fazla uzak kalacaktı. Eğer Robert'ın sahaya tam olarak hangi noktadan gireceğini doğru tahmin etmezse onu Sobeleme şansını yitirecek, tekrar Av olacaktı.

Av menzıl dışı.

Etrafını kaplayan beton gibi taş kesilip soluk alıp verişle kalp atışı yavaşlayana dek nefesini düzenleyerek bekledi. Başlama çizgisinde koşmaya hazır bir koşucu gibi tüm dikkatiyle başlama fişegini bekliyordu. Sessizlik sanki canlı bir varlıkmişçasına üstüne çökmeye, ezmeye, serbest atış çizgisinde durduğunda herkesin gözleri başarısız –ya da başarılı– olması beklentisiyle üzerindeyken olduğu gibi basmaya başlamıştı.

Bir şey tıkırdadı. Kapı. O kadar devasa bir alanda sesin nereden geldiğini kestirmek imkânsızdı. Tepesinden, sağından ya da solundan. Karşısından gelmiyordu çünkü ne bir hareketlilik ne de koridordan sızan bir ışık görmüştü. Taş gibi hareketsiz bekledi.

Küt sesi, homurtu, sanki bir şey sürükleniyormuşçasına bir hışırtı. Bunun o nazik yaşlı adam olmamasını diledi.

Sonra yeniden sessizlik çöktü ama bu seferki farklıydı çünkü Tyrese başka birinin de o sessizliği paylaştığını biliyordu. Uzaklıkölçere bastı.

Av menzıl dışı.

Saati titreyene dek bir dakika daha bekledi. Artık ke-sindi. Robert Matthews arenadaydı.

15.45

Amanda

Charles, kendisini her an boğabilecek olan Nerys'in kolunun üzerinden Amanda'ya baktı. "Sen nasıl?.. Ama daha demin..." Gözlerini kırptırdı ve gözleri bir Amanda, bir de Solo ile X'in üzerinde gidip geldi. Gözleri Nerys'in olduğu yöne doğru hareket etmek üzereyken durdu.

Amanda bir adım ileri çıkarak bileğindeki modifiye edilmiş saati kaldırdı. "Bu senin yüzünden oldu."

Charles şaşkınlıkla ona baktı. "Saate ne yaptın?"

"Beni öldürmesini engelledim." Saati onun suratının önünde salladı. "Beni öldürmesini! Hay..." Amanda dudaklarını ısırdı.

Nerys kısa bir kahkaha attı. "Tanrıça, yoksa kötü bir kelime mi söyleyecektin? Bunu senden beklemezdim."

Amanda ona ters ters baktı ama Nerys sırtmaya devam etti. Amanda, dikkatini sinsi katil Charles'a geri çevirdi. "Neden?"

Charles boğazını temizledi. “Ne neden?”

“Sence ne? Niye beni öldürmek isteyesin? Hatta en başında neden beni kovalayasın? Herhangi birini neden öldürmek isteyesin?”

“Sen anlamazsın.”

“Bir dene bakalım.”

Charles ayaklarını kıpırdatmaya çalışınca Nerys kolunu iyice sıktı ve bu da Charles’ın gözlerinin büyümesine neden oldu. “Nefes... alamıyorum...”

Nerys, “Umurumda değil” dedi.

Amanda çenesiyle işaret verdi. “Bırak konuşsun.”

Nerys kolunu hafifçe genişletti.

Charles, “Sıkılmıştım” dedi.

Amanda keskin bir kahkaha attı. “Bu yüzden de beni öldürmeye mi karar verdin?”

“Seni öldürmeyecektim ki! Ben sadece iyi bir Oyun oynamak istedim! Ama sen beni umursamayınca tehdidi arttırmam gerekti.”

Amanda, “Ah, hayır!” diyerek birden patladı. “Bunun için beni suçlayamazsın. Ben evimde cinsiyetsiz bir avatar tarafından tuzağa düşürüldüm...”

Nerys, “Kadına benziyor” dedi.

“Ve bana neler olup bittiğini anlatmadı, beni tehdit etti; yıllardır üzerinde çalıştığım avatarımı öldürdü.” Boğazı düğümlendi. “Bunun benim suçum olduğunu söyleyemezsin. Bu yüzden bunun neden senin suçun olduğunu anlatmaya başla. Yalnızca sıkıldığını söyleme.”

Charles, Nerys'in koluna karşı koymaya çalıştı ama bu, Nerys'in kolunu daha da sıkmasına neden oldu. Sonunda Charles kendini yere bırakınca Nerys de dengesini kaybetti. Charles yana doğru arabanın üzerine kaydı ve Nerys de onu bıraktı ama her an yakalamaya hazır bir konumda omzunun üzerinde beklemeye koyuldu.

"Ben yalnızca..." Charles'ın gözlerini yaşlar kapladı. "...herkesten çok farklıyım. Ebeveynimden, okuldaki çocuklardan –zeki olanlardan bile–... Ben yalnızca..." Burnunu çekip gömleğinin koluyla burnunu sildi. Yere baktı ve o kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı ki Amanda onu zar zor duyuyordu. "Ben çok yalnızım."

Amanda'nın yüreğinde merhamet olabilecek bir duygu canlandı. Ayrıca anlayış, empati ya da acıma da olabilirdi. Ama ondan çok, saat halen kolunda olduğu için, Charles'ın onu kandırmaya çalıştığını düşünüyordu. "Ve sen de farklı olan birini bulabileceğini, arkadaş olmak yerine onları kovalayıp öldürebileceğini mi düşündün?"

"Ben istememiştim ki..."

"Beni öldürmeyi. Ah evet, doğru. Unuttum. Yalnızca beni dehşete sokmayı, evime zorla girmeyi ve ben başka bir avatarmışım gibi beni ortadan kaldırmayı istedim."

Charles suratını elleriyle kapadı, omuzları titremeye başladı. Nerys gözlerini devirdi ama Amanda bu duyguların sahte olduğuna ikna olmamıştı. Charles'ı bir çeşit iğrenme duygusuyla izleyen Solo'ya baktı. Solo, Amanda'yla göz göze gelince omuz silkti. X yavaşça başını iki yana sallıyor-

du. Sanki bu durumda ne yapacağına dair hiç ama hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

Amanda derin bir nefes aldı. “Bak Charles ya da DarwinTohumu1, ya da sana ne dememizi istiyorsan...”

Charles bir şeyler mırıldandı.

“Ne?”

Ellerini çekti. “Bana Charlie diyebilir misin?”

Amanda gülmemek için kendini zor tuttu. “Tabii. Charlie. Neyse, beni dinle, Charlie. Bize bak. Hem de iyi bak. Sence biz başka insanlara uyum sağlıyoruz gibi görünüyor muyuz?” Siyaha boyanmış saçları ve siyah kıyafetleri olan Solo’ya işaret etti. Sonra da cılız bedeni, pörtlek gözleri ve endişeyle yaptığı tikleri olan X’e baktı. Ve de ineklere has çekiciliği olan... Nerys’e.

Charles, “Sen normal duruyorsun” dedi. “Mor saçın ve kaşındaki piercing hariç.”

“Bunun bir önemi yok. İçten içe normal değilim. Zeki olmak elimde olan bir şey değil. Beynim böyle çalışıyor. Hiçbir okul bana uymuyor. Babam benimle ne yapması gerektiğini bilmiyor. Ama ben direndim. Sürekli kavga etsek de beni anlayan birini buldum.”

Charles’ı ürperterek, “Benden bahsediyor” dedi Nerys.

“Evet, öyle. Beni deli ediyor, çoğunlukla ondan nefret ediyorum ve her zaman birbirimizi öldürmeye çalışıyoruz... *internette.*”

Charles, “Ben de birilerini bulmayı denedim” dedi.

“Belli ki yeterince denememişsin çünkü bak, ben bir kişi buldum ve şimdi birden, bir günde –hatta birkaç sa-

atte– başka birilerini daha buldum. Senin olaya el atman gerekiyor. Risk alman ve güvenmen.”

Nerys neşelendi. “Yani şimdi bana güveniyor musun?”

“Zorlama” dedi Amanda sırtarak. “Şimdi, beni dinle, Charlie, dışarıda tehlikede olan başka insanlar var; senin de başka Ebelere karşı oynadığını biliyorum. Diğer Avları kurtarmamız gerekiyor. Kimse bir hayvan gibi avlanmayı hak etmiyor. Hayvanlar bile bunu hak etmiyor. Senin yardımına ihtiyacımız var.”

“Niye yardım edeyim ki?”

Nerys gerçekten homurdanınca Amanda’nın bir kez daha gülmemek için kendini tutması gerekti. “Çünkü bize bak, Charlie. *Bize bir bak.*”

Charlie başını kaldırdı.

“Dördümüz de tıpkı senin gibiyiz.”

“Düşünmüyorum...”

“Belli” diye mırıldandı Nerys.

“Sizin de aynı olduğunuzu düşünmüyorum” dedi Charles.

Amanda ona karşı çıktı. “Neden?”

“Çünkü ben... daha zekiyim.”

“Ah, gerçekten mi? Öyleyse nasıl oldu da yakalanan sen oldun? Ve ben halen hayattayım?”

“Çünkü sende onlar var... Bir takımın var.”

“Aynen öyle. Sen de kendi başına olmaktansa bir takımda olmayı tercih etmez misin? Zaten bütün sorunun da bu değil mi?” Amanda yaklaşınca Nerys de aynı şeyi yaptı. Amanda ona eliyle geri çekilmesini işaret etti. “Ben de yal-

nızdım. Hiçbir yere uyum sağlayamıyorum... Bu çocuklar hariç. Ama görmüyor musun? Bu, evde oturup kendine acı-maktan çok daha iyi. Ya da sinirini tanımadığın insanlar-dan çıkarmaktan. Peki ya... sen de takımımızın bir parçası olursan?”

Nerys, “Bir saniye bekle” dedi.

Amanda konuşmaya devam etti. “Hakem belli bir se-bepten dolayı beni seçti, değil mi? Sana uygun olduğum için! En azından ben böyle olduğunu düşünüyorum. Hakem sana, kendine uygun birini bulmanın tek yolunun bu oldu-ğunu söyledi. Beni avlamaya çalışarak, beyin güçlerimizi yarıştırdın. Hakem, hayatını paylaşacağın birini bulamaya-cağını düşünüyor. Onu haksız çıkar. Bu bilgiyi daha iyi bir emel için kullan. Neden düşman yerine arkadaş olarak bir-birimize uygun olamayalım?”

Charles’ın bir yere yoğunlaşmadan bakan gözleri, ka-fasının içindeki dahiyane beyinin çalkalanmalarını yansıtı-yordu. “Ama Hakem beni anladı. Bir çeşit haz hissetmemin tek yolunun bu olduğunu söyledi. Benim için... başka hiç kimse yoktu.”

“Sen gerçek bir suratı ve sesi olmayan bu insana inana-cak mısın? Hakemin kim olduğunu biliyor musun ki?”

Charles başını hayır anlamında salladı. “Tek bir kişi mi yoksa bir şirket mi onu bile bilmiyorum. Avatardan başka kimseyi görmedim.”

Amanda başıyla onayladı. “Peki, sen hangisini tercih edeceksin? Bilinmeyen ve seni kontrol eden bir oluşumu mu yoksa gerçek, elle tutulup gözle görülür arkadaşları mı?”

“Bu arkadaşlar da” dedi Nerys, “çoğunlukla erkek mi kız mı oldukları belli olan kişiler.”

“Seçim senin” dedi Amanda. “Şimdi karar ver.”

Charles derin bir nefes alıp otoparkın ötesine, binaların üzerindeki gümüş renkli gökyüzüne baktı. Beyni çalışırken bedeni tamamen hareketsiz kalıyordu. Amanda, Charles’ın ne kadar yanıldığını fark ettiği o ânı gördü. Ne kadar çaresiz ve ümitsizdi. Gözleri netleştirdi ve daha dik durarak, silkinerek Nerys’ten kurtuldu.

“Tamam. Meydan okumayı kabul ediyorum.”

“Bu bir meydan okuma değil, Charlie” dedi Amanda yumuşak bir sesle. “Bu bir teklif.”

“Ah. Tamam.” Hafifçe gülümsedi. “Nereden başlayacağız?”

Herkes işe koyulmadan önce bir saniyelik bir duraklama oldu. Bilgisayarları, aletleri ve diğer her şeyi, X’in arabasının bagajındaki yığının üzerine koydular. Amanda, Charles’ı yanına çekti. “Önceliğimiz diğer Oyunları durdurmak. Kaç tane oyuncu olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Yani onların kim olduğunu bilmiyorsun.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Tamam, sanırım Hakemin haberi olmadan saatleri çıkaramayız.” Amanda modifiye ettiği saatini havaya kaldırdı.

“Doğru.”

“O zaman Hakemi bulmak için saatleri kullanalım.”

“Önce bu var.” X, cebinden başka bir metal plaka çıkardı. “Ne olur ne olmaz bunu da Charlie’nin saatinin altına koy.”

Charles kaşlarını çattı. “Ne olabilir ki?”

“Eğer Hakem senin taraf değiştirdiğini fark ederse, saatinin öldürme programını aktive edebilir.”

Charles’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Benimkinde de mi var?”

“Evet. Eğer Amanda Ana Üsse önce varırsa...”

Charles’ın nefesi kesilir gibi oldu ve kolunu X’e doğru uzattı. “Lütfen.”

X metali yerleştirdi, Amanda da Charles’a bilgisayardaki karmaşık şemaları ve Hakemin birbiriyle çakışan sinyallerini gösterdi. “Yeterince verimiz yok.”

Charles cebinden tabletini çıkardı. “Bakalım makinelerimiz birlikte ne yapabilecek.”

Tableti bilgisayara bağlayıp dosyaları birleştirdiler ve bir süre sonra hiç net olmayan bir veri akımı buldular.

X başını iki yana salladı. “Çok karışık. Asla bulamayacağız.”

İkisi de kıpırdamadan duran Amanda ve Charles ekrana bakıyorlardı. Birden birbirlerine döndüler.

“İhtiyacımız olan...”

“Canlı bir sinyal.”

Gülümsediler.

Charles, “Ben ararım” dedi.

“Bana bir saniye ver. X, yer değiştirme programını geri çevirmemiz gerekiyor. Hakemin beni bulabileceği şekilde ayarlayabilir misin?”

Nerys kaşlarını çattı. “Emin misin?”

“Ne olacak ki? Beni öldürmesi gereken çocuk burada ve fikrini değiştirdiğine inanıyorum.”

Charles başıyla onayladı. “Saatinin güvenli olduğundan emin misin?”

“Saatin aslında neler yapabildiğini düşünürsek, ancak bu kadar güvenli olabilir. Ama denememiz gerekiyor. İnsanların ölmesini engellemeliyiz. X, lütfen.”

X, tereddüde düşmüş olsa da başıyla onaylayan Nerys’e baktı. Parmakları yeniden klavye üzerinde uçtu ve yeşil nokta Amanda’nın şu andaki konumunu göstermeye başladı. Amanda ürperdi ama yine de Charles’a hafifçe gülümsedi.

Charles, “Tamam” dedi. “Herkes sessiz dursun ve saatin kamerasının görüş alanına girmediğinizden emin olun.” Tek başına durduğu anda diğerleri de duysun diye saatinin hoparlörünü açtı.

Robotik ses, “Charles” dedi.

“Hakem.”

“Sorun mu var?”

“Sanırım öyle. Kız saati modifiye etmiş. Bana gönderilen konum bilgileri kızın gitmesinin imkânsız olduğu yerlerden geliyor. Sistem analizi yapman gerek.”

X ve Solo bilgisayarın başında durup, Charles’ın sinyalinin dünya etrafında döndükten sonra Bangladeş’te bir kuleye yönelmesini izlediler.

Hakem, “Değiştirmiş olamaz” dedi. “Sistemi çok karışık.”

X’in gözlerinin içi parladı.

“Kontrol et. Halen ödemeni iptal edebilirim. Bu Oyunda çok fazla sorun çıktı.”

“Tabii. Biraz bekle.”

Charles, “Hatta kal” dedi.

“Tabii. Bir saniye.”

Charles bir sonraki konuşmalar Hakeme aktarılmasını diye hemen saatinin mikrofonunu kapadı. Birkaç saniye içinde Amanda, Charles’inkinden farklı bir arka plan seçerek Mustang’e dayandı. Saati titredi. Hakem arıyordu. X, hazır olduğunu belli etmek için başıyla onayladı.

“Ne var?” dedi Amanda. “Burada biraz meşgulüm, hayatımı kurtarmaya çalışıyorum.”

“Eben endişelenmiş” dedi Hakem nazikçe. “DarwinTohumu1, saatinin ayarlarını değiştirmiş olmandan korkuyor.”

“Sen ciddi misin?”

“Sen bir bilgisayar dehasısın, tatlım. Ya da en azından bilgisayar oyunu dehasısın. Aynı şey olduklarına inanmıyorum.”

Solo gözlerini kıstı. Amanda elini kaldırdı. “Yani ne istiyorsun?”

“Sinyalini kontrol ediyorum. Görebildiğim kadarıyla şu anda Adams ve Wabash caddelerinin yakınlarındasın. Doğru mu?”

“Bunu niye sana söyleyeyim? Benim hayatta kalıp kalmamam senin kontrolünde olmalı. Neden Ebenin beni öldürmesini daha kolaylaştırayım?” Bilgisayardaki sinyaller üst üste örtüşmeye başlamıştı. Charles, Hakem ve Amanda arasındaki üçgen işe yarıyordu.

“Çünkü sen bir savaşçısın, değil mi? Sanal dünyada yaşadığın kadar gerçek dünyada da yaşamak istiyorsun, öyle değil mi? Ayrıca artık geri döneceğin PeruTanrıçası13’ün yok. Nasıl da feci bir durum.”

Amanda, “Seni katil” dedi sinirlenerek.

“Neyse, ben ikna oldum. Sinyalini gayet net bir şekilde alıyoruz.”

X büyük el işaretleri yaparak ona Hakemi hatta tutmasını söylüyordu.

Amanda, “Daha önce konuştuğumuzda DarwinTohumul karşısında oynayan başka Ebeler de olduğunu söylemiştin” dedi. “Kaç tane Ebeden bahsediyoruz?”

Hakem, “Bu seni ilgilendirmez” dedi. “Hoşça kal, Amanda. Ve iyi şanslar.”

Amanda Hakemin telefonu kapamasına izin verdikten sonra Charles saatinin mikrofonunu açtı.

Hakem hatta geri döndüğünde, “Eeee?” dedi.

Hakem, “Saati planlandığı gibi çalışıyor” dedi. “Belki de sen düşündüğünden daha yavaş hareket ediyorsundur. Ya da o düşündüğünden daha iyi bir rakip.”

“Bu imkânsız.”

“Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Charles, omuz silkip başını iki yana sallayan X’e baktı.

“Sanırım bu kadar. Şimdilik.”

“Hoşça kal, Charles. Ve iyi şanslar.”

Hakem telefonu kapadı. X çalışırken kimse konuşmadı. Ekrandaki hatlar birleşip ayrılıyor, yönlendiriliyor ve kesin-

tiye uğruyordu. Amanda'nın omuzları o kadar gerilmişti ki, Nerys elini koyduğunda yerinden sıçradı.

“Özür dilerim.” Elini kaldırmadı.

“X?” Amanda artık dayanamıyordu.

Son bir sinyal daha birleşip bir geçit yolu oluştururken X parmağını kaldırdı. Ayağa kalkıp gülümsedi ve parmaklarını çıtlattı. “Ve işte, bayanlar ve baylar, bu iş böyle yapılır.”

Beşi birden öne eğilerek ekranın onlara tam olarak gösterdiği şeyi anlamaya çalıştılar.

Solo, “Bunu daha önce niye çözemedik?” dedi.

Amanda başını hayır anlamında salladı. “Çok basit. Gözümüzün önünde olan şeyi göremedik.”

Amanda ve Charles birbirlerine baktılar. Charles, “Hakem burada mıymış?” dedi.

“Chicago’nun tam ortasında.”

Charles’ın elleri yumruk oldu. “O zaman gidip bu ucubeye ders verelim.”

Robert

Robert konum bildiriminin bir işe yarayacağını düşünmüştü. Tyrese'in kendini göstermesini ya da sahanın ortasına atlamasını beklemişti. Ama görünüşe göre Tyrese henüz içeriye girmemişti. Tyrese'in gıcık gişe görevlisi kadına karşı Robert'ın babasının ismi gibi kullanabileceği bir kart olmadığından da bu durum anlaşılırdı. Herhalde Bay Hall'un da Tyrese'in büyükannesini tanıyacak hali yoktu.

Robert atmak istediği isterik kahkahayı bastırdı.

Tyrese'in girmesi mümkün değildi. Kimliği yoktu. Kapıların açılmasını sağlayacak önemli birini de tanımıyordu. Ayrıca içeri girmek için rüşvet verecek parası da kalmamıştı. Robert'ın önünde hiçbir engel kalmamıştı. Tam kendini yalnız olduğuna ikna edip sahaya koşmak için doğrulduğunda Tyrese'in sesini duydu.

"Burada olduğunu biliyorum, Robert. Kendini göster; bu meseleyi iki erkek gibi konuşarak halledelim."

16.00

Laura

Adam: Eğer gelmek istersen, güzel bir yer bulduk.

Sydney: Nerede?

Adam: Water Tower Place diye bir alışveriş merkezi.

Sydney, mesajı Brandy'ye gösterdi. "Buranın neresi olduğunu biliyor musun?"

Brandy'nin beti benzi attı. Önde oturan adamlara, "Sürün!" diye haykırdı. "Ana Üsse! Derhal!"

Direksiyondaki adam gazı köklerken yolcu koltuğunda oturan da alışveriş merkezindeki arkadaşlarını aradı.

Brandy, tam o sırada Laura'nın Oyunu kazanmak üzere olduğunu gösteren konum bildirimi gelen saatine bakakaldı.

Sydney, Adam'la Laura'nın görevlerini yerine getirmiş olmalarını diledi.

Amanda

Beşi birden tekrar hurdaya dönmüş Mustang'e doluştu-
lar. Bu sefer ortada Amanda oturuyordu; Charles'la Nerys'in
arasındaydı. Tam olarak rahatsız edici değildi ama... Ga-
riпти. X onları –mümkünse sağ salim– Hakemin karargâ-
hına götürürken, dizüstü bilgisayarla Charles'ın tabletinin
bağlantısını kesmeden işlemi devam ettirdiler. Solo altını
çize çize Queen şarkılarının bu yolculuk için fazla dramatik
olduğunu ileri sürmüştü. Böylece teyp açılmadı. Düşünmek
için sessizliğe ihtiyaçları vardı.

Amanda'yla Charles'ın saatleri titrediğinde emniyet
kemerlerini daha yeni takmışlardı.

“Hı-hı.” Charles düzenli koordinat iletisini kontrol etti.
“Tam burada, dandik, eski bir Mustang'in arka koltuğun-
dasın.”

X, “Hop!” dedi.

Amanda başını iki yana salladı. “İnanılmaz.”

Charles, “Dâhi olduğumu söylemiştim” dedi.

Nerys sanki konum konuşması hiç yapılmamış gibi, “Hakemin ekipmanlarına giden elektriği kesebiliriz” diye önerdi.

Charles, “Yedek güç ünitesi vardır” dedi.

“Ama hiç yoktan iyidir.” Amanda, Nerys’i dürttü. “Yap hadi.”

Nerys, bilgisayarı kucağına alıp şehrin elektrik şebeke sistemine sızdı. “Tüm binanın elektriklerini kesersem...”

X, “Genişlet” dedi. “Tüm sokağın elektriğini kes. Daha az göze batar.”

Solo, “Hakem şüphelenmez, demek istiyor” dedi.

Nerys’in uzun parmakları tuşların üzerinde zarifçe hareket etti; dakikalar içinde gevşedi. “Tamamdır.”

“Peki.” Amanda bilgisayarı geri aldı. “Şimdi ne yapacağız?”

Charles yanıt vermeyince Amanda dönüp ona baktı. Suratında tatsız bir ifade vardı. Kız, “Ne oldu?” diye sordu.

Charles tabletini uzattı. “X’in uyguladığı üçgene alma yöntemiyle Hakemin dosyalarına ulaşmayı başardım. Şu anda oynanan iki Oyun daha var.”

“Onlar da mı?..” Amanda sormaya cesaret edemedi.

“İkisi de Elit paket.” Charles yutkundu. “Ölümüne.”

“*Derhal* durdurmamız gerek.”

Charles Oyunları durdurmak için bir yöntem ararken, Amanda da dosyaları inceleyebilsin diye bulduklarını dizüstü bilgisayara aktardı.

Amanda, “Laura Wingfield” dedi.

Solo, "O kim?" diye sordu.

"Birinci Av. Illinois'un Trenton kentinden bir lise öğrencisi. Bilgisayar dehası değil. Her nasılsa Brandy Inkrott diye birine tehdit oluşturmuş sevimli bir kız."

"Brandy de Ebesi mi?"

"Wisconsin'in Madison kentinden zengin bir kız. Oyna bu sabah dörtte başlamışlar."

Charles, "Senin de başlaman gereken saatte" dedi. "Ama sen reddettin." Kıza cansızca gülümsedi.

"Herkes benim kadar inatçı değil. İkinci Av Tyrese Broadstreet. Vay, şuna bakın." Solo fotoğrafı görüp beğensin diye Amanda bilgisayarı çevirdi. "Indiana'nın Gary kentinden bir lise basketbol yıldızı. Önümüzdeki sene Indiana Üniversitesi takımına girmesi bekleniyormuş. Ebesi de Robert Matthews." Duraksadı. "O da Indiana'nın Gary kentindenmiş. Aynı okula gidiyorlar. Ve aynı *basketbol takımları*."

Solo, "Tipi nasıl?" diye sordu.

Amanda gösterdi. Solo başıyla onayladı. "O da hoş bir şeymiş."

"Fiziksel olarak belki ama belli ki kafadan kontak." Suratını buruşturdu. "Affedersin, Charlie."

Charlie omuz silkti.

"Bir saniye." Amanda tekrar Tyrese Broadstreet'in fotoğrafını açtı. "Bu çocuğu daha önce gördüm." Gözlerini yumdu ama anında fal taşı gibi açıldılar. "Onu *iki defa* gördüm. Sen de gördün, Solo. Metrodayken."

“Hadi be, cidden mi? Kol askısı olan o devasa çocuk! Tekrar ne zaman gördün?”

“Kaza sırasında, taksiyle yanımızdan geçti.”

Nerys, “Demek onun Oyunu da Chicago’da” dedi. “Ötekinin de burada olduğuna bahse var mısın?”

Amanda’nın tüyleri ürperdi. “Onu da gördüm. Laura Wingfield’i.” Kızın fotoğrafına geri döndü. “Bu sabah erken saatlerde, trendeydi. Tıpkı benimki gibi bir saati olduğu için fark ettim. Bariz sebeplerden dolayı konuşmadık tabii ki.”

Şaşkınlıktan arabada çıt çıkmıyordu.

Solo, “Onların da sinyallerini bulabilir misin?” dedi. “Yerlerini saptayabilir misin?”

Charles, “İkisinden birini seçin” dedi. “Hakemi devre dışı bırakmamı mı istiyorsunuz, yoksa Avlarla Ebelere ulaşmamı mı?”

Amanda, “Sen Hakemin peşine düş” dedi. “Ben de diğerleriyle iletişime geçmeye çalışacağım.” Avlara karşı sorumlu hissediyordu. Onları görmüş ama ortak sorunlarının farkına varamamıştı.

Hakemin veri tabanını tarayıp diğer Oyunculara ait olduğunu düşündüğü numaralar buldu. Nerys, “Ara onları” dedi.

Amanda, Laura’nın numarasını tuşladı.

Mekanik bir ses, “Üzgünüz, bu telefon dışarıdan gelen aramalara kapatılmıştır.”

Nerys, “Diğerini dene” dedi.

Tyrese Broadstreet için de karşısına aynı bant kaydı çıktı.

Nerys ellerini açtı. “Biraz daha yasadışı erişim zamanı, çilekli turtam.”

Amanda bilgisayarını ona uzattı. “Acele et.”

“Edeceğim.”

Nerys birkaç dakika boyunca alnını çatıp kendi kendine homurdanarak, konuşmadan çalıştı. Amanda iki çocuğun da daha hızlı çalışmasını, Avların bir süre daha direnmesini dileyerek dizlerini sıkı sıkı kavradı.

Charles’a dönerek, “Gelişme var mı?” dedi.

Charles, kaşlarını çatı. “Çok tuhaf. Görünüşe bakılırsa Hakem, kimini hiç görmediğim, bir dizi güvenlik önlemiyle korunuyor. Kişisel yazılımlar gibiler.”

“Aşabilir misin?”

“Elbette ama biraz zaman alacak.”

“Zamanımız yok.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Biliyorum. Özür dilerim.” Nerys’e de sormak istiyordu ama bunun onu bölmekten başka işe yaramayacağını fark etti. O da elinden geldiğince hızlı çalışıyordu.

Bunun yerine, “Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu.

Solo, “X’in hızıyla on dakika kadar” dedi.

Amanda, hayatları pahasına kaçmakta olan diğer iki insanı düşünemiyordu. Tyrese Broadstreet harika bir öğrenci değildi; Amanda onun dosyasına bakmıştı. Berbat değildi ama dikkate değer bir yanı da yoktu. Ancak yapılı, güçlü bir atletti. Kavgada kendini koruyabilirdi ama peki, ya saatin Sobeleme özelliğini bilmiyorsa? Ya Robert Matthews düğ-

meye basacak kadar yakınına sokulursa? Tyrese'in bir kolu da yaralıydı; trendeyken görmüştü. Kendisi kadar uzun zamandır da kaçıyordu. Trende karşılaştıklarında üstü baş kir içinde, suskun, pürdikkatti. Şimdi düşündüğünde yorgun da görünüyordu.

Laura Wingfield... O daha farklıydı. Olağanüstü bir sporcu değildi. Notları ortalama bir öğrenciydi. Sosyal medya hesaplarına bakılırsa birçok arkadaşı, sevgilisi, üç erkek kardeşi vardı. İyi ve tatlı biriydi; kendini psikopat bir zengin kıza karşı korusun diye tek başına ortaya atılacak biri değildi.

Nerys, "İşe yaramıyor" dedi. "Denediğim her şey, beni farklı bir yola sokuyor. Sistem tıpkı bir beyin gibi ama o kadar çok yeniden yönlendirme yapılmış ki artık anlamlandırılması imkânsız bir beyin gibi."

X, "Ver ben bakayım" dedi.

Herkes bir ağızdan, "Hayır" dedi.

Solo, "Ben bakarım" dedi. "O da yola dikkatini verirken bana fikir verir."

Nerys bilgisayarını öne uzattı. Amanda'ya sessizce, "Üzgünüm" dedi.

Amanda, Nerys'in elini tutup dizinin üzerine koydu. Önemli olmadığını söylemek istiyordu ya aslında öyleydi. Onun hatası değildi ki. Hem de hiçbiri...

"Şu ne?" X ekranda bir şeye işaret etmeye çalışırken arabayı yoldan çıkarıp bankete doğru sürdü.

"Sen sür!" Solo, X'in eline vurdu. "Hiç mantıklı değil, sorunu fazla hafife almak da olabilir ama merak ettiğim bir

şey var. Hakemin telefonunun nerede olduğunu bulmak için hatları üçgen içine aldık ama bu sinyallerin asıl kaynağı neresi? Uydular mı? Kuleler mi? Ya da Hakemin karargâhında bir verici olabilir mi? Geriye kalan tek ihtimal buymuş gibi duruyor. Eğer teorim doğruysa, buradan bağlantıyı kesmek için o vericinin özgün kodlarına ihtiyacımız var.”

X direksiyonu bıraktı. “Ben...”

Herkes koro halinde, “Hayır!” diye bağırdı.

“O zaman kenara çekeyim. Arabayı Solo kullanabilir.”

“Düz vites kullanamam.”

Amanda, “Sen sadece bizi oraya götür” dedi. “Lütfen.”

X daha da hızlı sürmeye başladı.

Charles, “Bu güvenlik duvarlarını uzaktan aşamıyorum” dedi.

“Neden?”

“Hakemin kullandığı güvenlik önlemleri, yazılımla kodlardansa mekanik bir şeye benziyor. Tam olarak açıklayamıyorum.”

“Yani beklememiz gerekiyor.”

Solo, “Bu telefon numaralarını aktive edemiyorum” dedi. “Belki onlar da mekaniktir.”

Amanda, “Oraya bir an önce varsak iyi olur” dedi. “Yoksa iki masum insan ölecek.”

Robert

Robert, Tyrese'in önerisine yanıt vermedi. Tyrese adam gibi konuşmak mı istiyordu? Robert da buna inanmıştı tabii. Tıpkı üniversitede basketbol oynamasının babasının da çok umurunda olduğuna inandığı gibi... Tıpkı babasının ona inandığı gibi... Robert içini kaplamak üzere olan kendine acıma duygusuna karşı koymaya çalıştı. Şimdi kendine acımak işe yaramazdı. Kendine acımak onu hayatta tutmazdı.

Tyrese konuşmak istemiyordu. Robert'ı Sobeleyebilmek için nerede saklandığını öğrenmek istiyordu. Robert buna kanacak kadar aptal değildi. Üstelik şimdi elinde Tyrese'in nerede olduğuna dair bir ipucu vardı. Onu görebildiğinden ya da sesin geldiği yeri belirleyebildiğinden değil ama Tyrese'in aşağıda olduğunu biliyordu. Sahaya yakın bir yerlerdeydi. Bu da Robert'ın hareket edecek alanı olduğu anlamına geliyordu. Ama sahaya girmek için öyle bir yer seçmeliydi ki, Tyrese onu görse bile Sobeleyemeyecek kadar uzakta kalmalıydı. Ama Hakem Oyunu yeniden

başlatmak için bekleyecek olursa bile kendi yöntemleriyle işi halledebileceği kadar yakın olmalıydı Tyrese'e. O aptal güvenlik görevlisini alt etmişti, Tyrese Broadstreet'i de alt edebilirdi. Öldürücü teknolojiye kimin ihtiyacı vardı ki? Robert'a tüm gereken iki eliyle öfkesiydi. Broadstreet'e bir kez daha avantaj sağlamayacaktı; şansı yaver giderse yine Üsse ulaşmayı başarırdı. Eğer Robert fırsatını yakalarsa buna son verecekti. O kadar basit. Buna hazırdı.

Robert koltuklara olabildiğince sokularak karnının üzerinde merdiven aralığına doğru süründü. Acelesi yoktu ya. Konum bildirici Tyrese'e, Robert'ın tam olarak nerede olduğunu milimi milimine gösterecek değildi elbet. En azından Robert Ebeyken işler öyle yürümüyor gibiydi. Hoş, Tyrese'i Ana Üsse kadar izlemeyi başaramamıştı. Belki o kadar yakın olunca konum bilgisi de gerçekten milimetrik iletiliyordu.

Buna şimdi kafa yoramazdı.

Tyrese tekrar konuştuğunda, PP'den QQ sırasına doğru sürünüyordu.

"Gel konuşalım, Robert. Seni öldürmek istemiyorum. Seni Sobelemek bile istemiyorum. Tek istediğim bu işin sona ermesi. Bir çözüm bulabiliriz."

Ses bu sefer daha yakından, Robert'ın solunda bir yerlerden gelmişti. Yine de beş bin koltukluk bir alan demekti bu. Emekleyerek uzaklaşıp altı metrelik menzilin dışında kaldığından emin olmak için yavaşça sağa, iki koltuk sırasının arasına kıvrıldı. Tyrese ne kadar yalvarırsa yalvarsın, konuşmayacaktı. Konuşmak eve döndüklerinde Robert'a

daha fazla şans sağlamayacaktı. Muhteşem Tyrese Broadstreet takımdaki yerini Robert'a vermeye gönüllü olacak değildi ya. Hele de yetenek avcıları hâlâ gelip giderken...

Hoş, Tyrese'in iki hafta içinde Indiana Üniversitesi'yle anlaşma imzalaması bekleniyordu. Söylentiler o yöndeydi. Artık hünerlerini sergilemesine, öne çıkmasına gerek olmayacaktı. Ama okul yine de maçlarda galibiyet isteyecekti; kazanmanın da ancak Tyrese'le mümkün olduğuna inanıyorlardı. Tyrese kırık kolla bile oynardı. Okulun kahramanı olurdu.

Robert, babası takımın formalarını karşıladığı için önemliydi.

Karnının üzerinde sürünerek sıranın sonuna kadar ilerledi. Tyrese artık konuşmuyordu. Robert koltuğun arkasından etrafı kolaçan etti. Tyrese'i göremiyordu, o yüzden bir sonraki merdiven aralığından geçerek koltuk sıraları arasından hızla ilerledi. Eğer karşı tarafta geçip aşağı bölümlere inebilirse, Tyrese onu Sobeleyemeden sahaya ulaşmakta hiç sorun yaşamazdı.

En köşeye, misafir takımın çıktığı tünelin çaprazına varıp yavaş yavaş başını kaldırdı. Ya gözleri ona oyun oynuyordu ya da tribünlerin karşı tarafında, birinci sırada Tyrese'e benzeyen bir şekil görüyordu.

Başarabilirdi.

Robert merdivenlerin ucuna kadar süründü. Betonla sert plastik, elleriyle dizlerini acıtıyordu. Bedenini o pozisyonda tutmaktan pazılarıyla kol kasları gerilmiş, titremeye

başlamıştı. Yalnızca birkaç sıra kalmıştı. AA'da olduğundan aslında yirmi altı sıra vardı.

M'ye vardığında karşıya bakmak için bir an duraksadı. Tyrese'in gölgesi ortadan kaybolmuştu.

Robert dizlerini çarpa çarpa, kolları tireye titreye, başı döne döne tıpkı bir kertenkele gibi daha hızlı sürünmeye başladı.

Sonunda en alt sıraya vardı.

Ya şimdi ya hiç.

Tyrese

Tyrese'in sesi arenada yankılandı. Robert'ın yanıt vermemesine şaşırmamıştı. Zaten seslenerek de hata yapmıştı. Yankının, Robert'ın onun yerini belirlemesini engellemeye yetmesini umdu.

Yere çömeldi. Yalnızca bacaklarına aniden gerekirse hareket edemeyeceği kadar fena kramp girdiğinde pozisyonunu değiştiriyordu.

Uzaklıkölçere bastı.

Av menzıl dışı.

Robert tek bir hata yapacak bile olursa onu görebilecek kadar alışmıştı gözleri karanlıkla geniş alana. O yüzden bekleyip etrafı dinleyerek kolunun ağrısından bayılmamaya çabaladı.

Derken o sesi duydu.

Yalnızca bir hışırtıydı; betona sürtünen pantolona benzer hafif, usul bir ses. Sağ tarafından geliyordu. Buna emindi.

Vücudunu hareket ettirmeden, açık alanlara, merdiven aralıklarına, sahanın etrafına yakın yerlere özellikle dikkat ederek gözleriyle arenanın sağ tarafını taradı. Eğer önceden işaret alabilirse, karşıya koşabilir, o daha varmadan Robert'ı yakalayabilirdi. Hareketlilik göremiyordu; bu da Robert'ın sıralar arasında sürüdüğü ya da bir merdiven aralığında saklandığı anlamına geliyordu. Ki bu da eğer ortaya çıkmayacaksa Tyrese de kendini göstermeyecek demektir.

Tyrese, yukarıdan görülmesini engelleyeceğinden sıraların ön kısmından ayrılmadan sürünerek yerinden uzaklaştı. Sol koluna ağırlık veremiyordu. O yüzden sürünmesi daha çok parmak uçlarında sıçrayıp kaymayı andırıyordu. Robert'ın duyabileceği kadar ses çıkarmadığını umuyordu. Robert büyük olasılıkla kendi hareketine konsantre olduğundan Tyrese'i duymazdı.

Tyrese, tribünlerin üç sayılık atış noktasına paralel yerine geldiğinde duraksadı. Kulağa farklı gelen bir şey vardı; sanki Robert da durmuş bekliyordu. Tyrese hemen tepesindeki sıraların altındaki boşlukların arasından baktı ama hiçbir şey göremedi. Bir merdiven aralığına varana dek mümkün olduğunca sessiz ilerlemeye devam etti. Tyrese'in kesilen nefesiyle hava, hatta zaman bile donmuş gibiydi. Kalbi normal ritmini unutmuş, sanki ölüm koşusu yapmışçasına gümbür gümbür çarpıyordu.

Derin bir nefes alıp tuttu. Kalp atışlarını bastırarak duymaya, hemen üç metre ötesinde neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Üç metre.

Av Sobeleme menzilinde.

Tyrese'in göğsü zaferle kabardı. Kazanmıştı. Yarını görebilecekti. Parmağı Sobe butonunun üstündeydi. Tam orada, o anda bitecekti.

Ama kazanmak Robert Matthews'u öldürmek demekti. Takım arkadaşını; sınıf arkadaşını; asla arkadaşı olmamıştı ama yine de... hayatı boyunca tanıdığı birini öldürmek demekti. Bir butona basarak bunu yapabilir miydi gerçekten? Bu, onu gerçekten öldürmek mi olacaktı? Zengin bir beyaz olmasına rağmen sırf kıskançlığıyla ezikliğinden, önce Robert onu öldürmeye kalkışmamış mıydı neticede?

Sessizliğin içinde bir cızırtı duyuldu; sahipsiz bir kadın sesi, "Bay Hall, Robert'la görüşmeye hazır" dedi. Sessizlik. "Duane, yanıt ver lütfen."

Robert merdivenlerden fırlayarak sahaya doğru depara çıktı. Tyrese de ileriye atılıp koşmaya başladı, yetişip kendini öne atarak Robert'ı yana devirdi. Robert son sürat ön tırabzanlara çarparak ters dönüp kafa üstü yere çakıldı. Yalpalayarak ayağa kalktı ama Tyrese tekrar üstüne çullanıp sahanın yalnız altmış santim uzağında yere yığıldı.

Laura

Izbandutlar apar topar alışveriş merkezine girdiler. Hızla yürüyen merdivenlere ilerleyip koridorun diğer ucunda buluştular. Fazla yaklaştıklarında Adam, Laura'nın önüne doğru bir adım attı. "Durun! Yoksa içeri girecek!" Adamlar gerilediler. Başta kalabalık toplanmaya başladıysa da izbandutlar görececek bir şey olmadığını söyleyerek insanları dağıttı.

Adam, Laura'nın Banana Republic'e gireceğinden bahsetmişti. Ana Üsse. Laura'nın yapması gereken tek şey altmış santimetre yana kaymaktı. Altmış santimetre kaydığı anda dükkânın içinde olacaktı. GPS'inde bu yazıyordu:

Ana Üs altmış santimetre ötede.

Ama Laura, bunu başka türlü yapmak istiyordu. Şu çılgın kızla konuşup aslında düşman olmaları için bir sebep olmadığını göstermek istiyordu. Ya da en azından kızın neden düşman olduklarını sandığını öğrenmek istiyordu ki bu, Laura'ya hiç mantıklı gelmiyordu.

Laura'yla Adam çaktırmadan alışveriş merkezine girdiler. Laura'nın gözünde güneş gözlüğü, başında şapkası, üstünde kahverengi kapüşonlu bluzu vardı. Adam da kolunu sanki alışverişe çıkmış bir çiftlermiş gibi Laura'nın boynuna dolamıştı. Kapılarda girip çıkanı kontrol eden birkaç izbanduta rastlamışlardı ama kendileriyle arkadaşlarmış gibi konuşan bir grup gencin arasına karışarak fark edilmeden geçmeyi başarmışlardı. Yeni kızlar dost canlısıydı; sıradışı bir durum olduğundan da şüphelenmemişlerdi. Ayrıca Adam'ın hoş görünömlü olması da işleri kolaylaştırmıştı.

Üst kata çıktıklarında da BananaRepublic'e giden kordorda altı metrenin nereye denk geldiğini işaretlemişlerdi. Mağazayı gözetleyen biri olacağına emin olduklarından bu muhtemelen tek fırsatlarıydı.

En sonunda ayakkabı sesleri duydular; kızlar, yani Brandy ile yeni "ölümüne en iyi arkadaşı" oraya vardılar. İzbandutların oluşturduğu daireye vardıklarında Sydney, Brandy'nin kolundan yakaladı. "Bekle!"

"Niye? Kız tam orada! *Seninkinin* yanında!"

"Evet." Sydney yine de Brandy'nin kolunu tutuyordu. "Biliyorum ama dükkâna ne kadar yakın olduğuna bak. Bir adım atarsan her şey sona erecek."

Brandy, Laura'ya dik dik baktı. "Niye içeri girmedin? Sen aptal mısın?"

Laura, Sydney'ye baktı; kız belli belirsiz omuz silkti.

Laura, "Konuşmak istiyorum" dedi.

Brandy'nin gözlerini kısıldı. "Ne hakkında?"

“Niye bunu yapmak istediğın hakkında. Neden benden nefret ediyorsun? Beni tanıımıyorsun bile!”

“Senin türünü bilirim ben. Güzel ve popüler kız. Her şeye sahipsinizdir ama bunlar için çabalamazsınız bile. Kendine bir bak! Makyajsızsın. İndirim reyonundan alınmış kıyafetlerin, sıradan ve sade bir saç rengin var, tarz bir kesimi bile yok! Senin sıranın en altında yer alman gerekir; yıl sonu balosunda kraliçe seçilmen değil!”

“Yani tüm mesele bu mu? Yıl sonu balosunda kraliçe olmam mı? Seninle aynı okula bile gitmiyorum!”

“Hayır ama o kız gidiyor.”

“Hangi kız?” Laura artık çaresiz hissetmeye başlamıştı.

“Benim yerime kraliçe seçilen, benim hoşlandığım çocukla çıkan kız.”

“O kız ben değilim!”

“Olabilirdin de.”

Laura, “Kavga etmek istemiyorum” dedi.

“Ben de istemiyorum. Ölmeni istiyorum.” Kolunu Sydney’den kurtararak Laura’ya doğru koşmaya başladı. Koşarken saatine basıp duruyordu.

Sydney, “Hayır!” diye bağırdı.

Laura dükkâna dalıp yere yığıldı.

16.15

Amanda

X, “Bu bir apartman dairesi” dedi.

Solo, “Haydi canım!” diye alaycı bir şekilde yanıt verdi.

Arabadan indiler ve elektrik olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye bakındılar. Eski kiremit binada özel hiçbir şey yoktu. Amanda asla orada yaşamak istemezdi. Kırık olduğu için kartonla kapatılmış beş tane pencere sayabiliyordu. Ayrıca ön basamakların bariz bir şekilde sağa yattığını ve betonun da temelinden ayrılıyormuş gibi görüldüğünü fark etmişti. Sokak öyle sessizdi ki, Amanda insanların içeride saklanıp perdelerin arkasından izliyor olma ihtimalleri var mı diye merak etti. “Tam olarak konumun gösterdiği nokta neresi biliyor muyuz?”

Charles, “Üçüncü katta, diğer yöne bakan köşede” dedi.

“Muhtemelen şu ışık gelen odadır.” Nerys bir pencereye işaret etti. “Bir tür jeneratörü vardır herhalde.”

“Binada kontrol etmemiz gereken başka nokta var mı?”

Nerys başını hayır anlamında salladı. “Bence doğrudan üsse dalalım ve çocuğu etkisiz hale getirelim.”

X, “Ya da çocukları” dedi.

Solo, “Ya da kızları” diye ekledi.

Nerys kaşlarını kaldırdı. “Bunu düşünmek seni rahatlatıyorsa, tabii.”

Solo burnunu büktü. “Pek rahatlatmıyor.”

Amanda, “Kaç tane giriş var?” diye sordu.

Charles, binanın planına baktı. “Ön kapı, arka kapı ve her iki yanda yangın merdivenleri var.”

X, “Her kapıyı bir kişi mi kollasın?” dedi. “Tabii bir kapıya iki kişi düşecek.”

Nerys, Amanda’ya dönüp hafifçe diz çöktü. “Savaş planını yapar mısın, Tanrıça?”

“Siz üçünüz” –Nerys, X ve Solo’ya işaret etti– “doğudaki yangın çıkışı, arka çıkış ve batıdaki yangın çıkışını alın. Charlie ve ben de ön taraftan gideceğiz.”

Nerys, “Ben de seninle geliyorum” dedi.

“Hayır. Charlie’nin de benim kadar kaybedecek şeyi var. Hakemi halletmek ikimizden birine düşer.”

Charles dudağını ısırды.

Amanda eliyle işaret etti. “Haydi gidelim.”

X ve Solo, kendilerine verilen görevlere koyulmadan önce Nerys’in başıyla onaylamasını beklediler. Nerys sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi bir süre daha oyalandı ama bir şey demeden o da yerine gitti.

“Hazır mısınız?” Amanda, piercingi olan kaşını kaldırarak Charles’a döndü.

“Hazırım.” Charles, özel gözlüklerini gözüne taktı.

Amanda, “Muhtemelen yakınlarda olduğumuzda ona haber veren bir sistemi vardır” dedi. “Önlem almamız gerekir mi?”

“SWAT ekibi gibi mi?”

“Evet, bu güzel olurdu.”

Amanda’nın ön kapının kilidini çözmesi birkaç saniye sürmüştü. “Sanırım merdivenleri kullanmamız gerekecek” dedi çünkü elektriği kesmişlerdi.

Merdivene doğru yürürken iki açık kapının önünden geçtiler. İçlerinde boş gözleriyle etrafa bakan, sallanan sandalyede oturan, yüzleri kırışıklıklarla kaplı yaşlı kiracıların oturduğu karanlık dairelerdi. Amanda sararmaya başlamış ve feci kokan merdivenlere doğru ilerledi. Merdivenleri yarılarken yanlarından uyuz köpeğini tasmaıyla götüren küçük zayıf bir çocuk geçti. Amanda gülümsedi ancak çocuk duvara yaslanarak merdivenleri inmeye devam etti; sonra da dış kapının sesini duydular.

Tepeye ulaştıklarında Nerys onları bekliyorlardı. “Benim kapımda bir hareketlilik yok.”

Charles, “En sondaki daire” diyerek eliyle işaret etti.

Kapının önüne gelip durana kadar koridorda ilerlediler.

Charles, “Kapıyı çalacak mıyız?” diye sordu.

“Hayır.” Nerys kapıyı açmayı denedi. Kapı, yerdeki matlaşmış kaba halıya sürünerek açıldı. Üçü birden kafalarını içeri sokarak etrafa bakındılar.

Ana odada eski püskü bir kanep, birkaç kırık sandalye ve ekranda bir delik olan plazma televizyon dışında bir

şey yoktu. Tavanda ışık asılı olması gereken yerden kablolar sarkıyordu ve duvarlarda da rastgele çiviler vardı. Oda küf ve yanmış plastik kokuyordu. Amanda nefes almamaya çalıştı ama odadaki yoğun tozdan dolayı en sonunda hapşırırmaktan kendini alamadı. Bir yığın pizza kutusunun yanında diğerlerine göre daha yeni gibi duran ve bir kısmı yenmiş bir turtaya duruyordu. Amanda turtaya parmağıyla dokunduğunda içi ürperdi. “Halen sıcak. Bence Hakem bizim buraya geldiğimizi fark etti, her şeyi bıraktı ve buradan ayrıldı. Çok yaklaştık.”

Nerys yutkundu. “Ya da belki halen buradadır.”

Charles ve Amanda yatak odasını kontrol ederken Nerys de mutfağa baktı.

Amanda, “Nerys!” diye seslendi.

Nerys hızla Amanda’ya doğru koştu ve gördükleri karşısında ağzı açık kaldı. Onun hemen arkasından X ve Solo da orada bittiler. İçeri girmeye çalışırken neredeyse çarpışıp yere düşeceklerdi.

X, “Vay anasını...” dedi.

Oda tamamen makinelerden oluşuyordu. Parlak gümüş rengi bilgisayarlar, yılan gibi kıvrılan kablolar, hoparlörler, televizyonlar, kumandalar... Evden çalışan sanal bir teröristin ihtiyacı olan her şey oradaydı. Bir duvar tamamen Chicago caddelerini, insanları ve binaları gösteren minik ekranlarla kaplanmıştı. Sanki şehrin her köşesine bir çift göz yerleştirilmiş gibiydi. Ama dahası da vardı. Amanda kendi dış kapısını tanımıştı. Tanımadığı bir yatak odası,

insanların basketbol oynadığı bir kort... Başından kaynar sular dökölüyormuş gibi hissetti.

Önlerindeki duvarda üç tane daha ekran vardı. Oda-
nın odak noktası bu üç ekrandı. Birinde görüntüler değı-
şirken kavga, bağrışma sesleri ve... stadyum koltukları gibi
bir şeyler vardı. İkincisinde kabarık altın renkli bir halı ve
arkadan da telaşlıymış gibi duyulan boğuk sesler geliyordu.
Görüntü değışti. Bir alışveriş merkezi miydi? Bir dükkân
mıydı? Birisi “Hayır!” diye bağırdı.

Üçüncü duvarda ise o anda durdukları oda vardı. Ve
Amanda saatine baktığı anda kendi yüzünü ekranda gördü.

X yeniden, “Vay anasını...” dedi.

Amanda, “Sistemi kapamak için gerekli olan mekaniz-
mayı bulun!” diye emir verdi. “Hemen şimdi!”

Robert

Robert sertçe yere düştüğünde çarpmayla birlikte nefesi kesildi. İleri doğru uzandı; parmakları Güvenli Bölgeden yalnız birkaç santim uzaktaydı. Tyrese onu sırtüstü döndürüp üstüne çullandı. Sağlam eliyle Robert'ın suratına bir yumruk savurarak çocuğun çenesini yardı. Fıskıran kan Tyrese'in yüzüne bulaştı. Gözlerini kapayıp tükürdü. Robert tüm gücüyle elini savurarak Tyrese'in gözüne yumruk attı. Tyrese kükreyerek tekrar yumruklarını salladı; Robert'ın burun kemikleri parmak eklemlerinin altında çatırdayarak ezildi.

Acı Robert'ın beynini dağladı. Göz kapakları titredi, kollarını havaya kaldırarak, "Hayır!" diye bağırdı.

"Beni öldürecektin!" Tyrese ona tekrar vurdu.

Robert yumruğunu çılgınca savurarak Tyrese'in yaralı koluna isabet ettirdi. Tyrese acıyla yüzünü buruşturarak gerileyince Robert kıvrılarak ondan kurtulup sahaya doğru sürünmeye başladı. Tyrese onu geriye doğru çekip öne atılarak kolunu Robert'ın boğazına doladı.

Tyrese, "Senin her şeyin var!" diye bağırdı. "Daha ne istiyorsun? Sahip olduğum tek şeyi de benden almak mı?" Robert'ı sırtüstü yere fırlatıp başını cilalı zemine çarptı. Robert'ın gözleri geriye doğru gitti. "Sahip olduğum tek şey bu!" *Bam*. "Tek şey bu!"

Tyrese öne doğru eğildi; Robert'ın göğsüne eğildiğinde yüzünden gözyaşı, ter ve kan akıyordu. "Senin her şeyin var..."

Saatleri aynı anda titreyerek Robert'ın konumunu Tyrese'e bildirdi. Ama uygulama o kadar hassas değildi çünkü iki oyuncunun da aynı noktada olduğunu fark etmemişti. Robert'ın başı öne düştü; hırıldayarak güçlükle nefes alıyordu. Tyrese onu bırakarak yere serildi. Yüzündeki kanla yaşları silerek kısık sesle konuştu. "Senin her şeyin var."

Orada öylece nefes nefese, ağlayarak uzandılar. Ta ki Robert'ın soluk alıp verışı değişene dek. Sanki... ciğerlerine hava gitmiyormuş gibiydi.

Tyrese ona doğru döndü. "Robert? Benimle kal, dostum."

Robert'ın kafası yana düştü. Gözleri şimdiden o kadar şişmişti ki Tyrese'in yüzünü zar zor görüyordu. "Hiçbir... şeyi... yok..."

Tyrese, "Biliyorum, hiçbir şeyim yok" dedi. "Senin gibi değilim."

Robert, "Hayır" dedi. "Benim. Benim... hiçbir şeyim..." Yutkundu; nefesi bir an için kesildi. Sonra tekrar soluk aldı. "Sadece... Matty var." Artık özgürlüğü bile olmayacaktı. Hakem onu polise verecekti; hayatının geri kalanını hapiste

geçirecekti. Boğazı gıcıklandı; güçlükle nefes almadan önce tıkanır gibi oldu. “Ona... üzgün olduğumu... söyle.”

Yavaşça elini kaldırdı ve dirseğiyle yerden destek alarak Tyrese’e uzandı. Tyrese teklife baktı sonra da uzanıp kabul etti.

Robert bileklerindeki saatleri göstermek için diğer elini kaldırdı.

Tyrese, “Evet” dedi. “Aynılar.”

Ama Robert, Sobe tuşunun hâlâ kırmızı yanıp söndüğü saat ekranına dokunana dek elini uzattı.

Tyrese, “Hayır!” diye bağırdı.

Ama artık çok geçti.

Robert, yüzünden akan kanlar ve kırık dişleriyle gülümsedi. Artık bitmişti. Robert kaybetmişti.

Ama Tyrese Broadstreet de kazanmamıştı.

Laura

Sydney, "Laura!" diye haykırdı. Derhal ileri atılıp Adam'ın Laura'yı kollarında tuttuğu yere çöktü. Kızı sarstı. "Laura! İyi olmalısın! Ah, Adam, çok fazla bekledik!"

Brandy, Sydney'yi kenara itip ona dik dik baktı. "Sen kimin tarafındasın?"

"Onun!" Sydney yerinden fırladı. "Senin gibi psikopat bir şıllığın tarafında olmam asla!"

Brandy'nin yüzü önce kızardı, sonra kireç gibi oldu. Adamlarından birine yanına gelmesini işaret etti. "Şunu alın buradan."

"Hayır, alamazsınız!" Adam, Laura'yı güm diye yere bırakıp Sydney'nin önüne atladı.

Brandy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani onu seviyorsun! Bunların hepsi..."

"...bir tuzaktı" diye tamamladı Sydney. "Seni buraya getirmek için bir tuzaktı. Laura, seni durmaya, bunu yapmak zorunda olmadığına ikna etmek için konuşmak istemişti." Gözleri yaşlarla doldu. Adam'a döndü. Adam kıza sarıldı.

Sydney birden irkilerek şaşkınlıkla pantolonun paçasına baktı: Laura paçasını sıkıca kavramıştı.

“Laura!” Sydney dizlerinin üzerine düştü.

Laura, Sydney’ye sarılıp omuzunun üzerinden, “İyiyim” dedi. “Ben sadece... çok korktum.”

“Ama...” Brandy yanıp sönen saatine bakarak geri çekilmeye başladı.

Laura’nın saati de sesler çıkararak onun yeni Ebe olduğunu söylüyordu. “Bekle, Brandy, bekle! Bunu yapmayacağım. Oynamayacağım. Güvendesin.”

Brandy dik dik ona baktı. “Doğruyu söylediğini nereden bileceğim? Ya ben arkamı döner dönmez düğmeye basarsan?”

“Çünkü...” Laura saati gösterdi. “Reddet tuşu var. Buna basacağım ve Oyun bitecek. Bu iş bitecek. Tehlikede olmayacaksın.”

“Gerçekten mi? Beni kurtarmak için o tuşa basacak mısın?”

“Elbette.”

“Laura...” Sydney ona yanaştı. “Ona güvenmiyorum.”

“Güvenmeyecek ne var? Oyunu bitirmek benim elimde.”

“Ama bunun Oyunu tam olarak bitireceğinden emin...”

Laura tuşa bastı. Saatinde yeni bir mesaj belirdi.

Ebe olmayı Reddettiniz. Tekrar Av konumundasınız.

Yeni Ana Üssünüz GPS'inize gönderildi.

Sydney, “Hayır!” diye haykırdı.
Brandy, “İşte elime düştün!” dedi.
Sobe tuşuna bastı.

Amanda

Kabloları çekip düğmeleri kapayıp cihazların bağlantılarını keserek daireyi altüst ettiler. Yine de ekrandaki görüntüler kaybolmadı.

Bir çocuk, “Robert, hayır!” diye bağırdı. “Hayır! Hayır-hayırhayırhayırhayır...” Ağlama sesleri. Hışırtilar. Devasa bir yerin tavanı.

Amanda’nın yüreği ağzına gelmişti. Tyrese Broadstreet için çok geç kalmışlardı.

Amanda halıya çöküp elleriyle gözlerini kapadı. Ama bir başka ekrandan yükselen “Hayır!” çılgılığıyla gözlerini açtı... köşedeki küçük bir kutuya bağlı bir kablo gördü. Masanın altına emekleyip kabloyu çekip çıkardı.

Ekranların hepsi karardı.

Laura

Laura ölmeyi bekleyerek dehşetle nefesini tuttu.
Ama ölmedi.

Bunun yerine saatinin ekranı karardı.

Brandy, saatinin ekranına basarak, “Neler oluyor?” diye bağırdı. “Niye çalışmıyor? Neden onu öldüremiyorum?” Sesi o kadar tiz bir çığlığa dönüşmüştü ki adamları bir onu susturmaya çalışıyor, bir kulaklarını tıkıyorlardı.

Laura, gözleri neredeyse katili olacak kişide, donakalmıştı.

Sydney, Adam’a, “Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?” dedi.

“Galiba öyle.”

Laura’nın kollarından tuttukları gibi kızı oradan uzaklaştırdılar.

Cumartesi Gecesi

Tyrese

Köşedeki basketbol sahası yalnızca sokak lambaları ve çevre evlerden gelen oda ışıklarıyla aydınlanıyordu. Boş alanda seken basketbol topunun sesi Tyrese'i buldu. Göl-gelerin içinde durmuş arkadaşlarını izliyordu. Arkadaşları hopluyor, zıplıyor, bağırıyor, faul yapıyor, tartışıyor, beşlik çakıyor ve gülüyorlardı. Son yirmi dört saatte Tyrese'e ne olduğundan haberleri yoktu. Tyrese bileğini ovuşturdu; saatler önce bileğinden çıkarmış olsa da saatin kayışının izini halen görebiliyordu.

Robert'ın United Center Arena'daki halini unutamı-yordu. Yüzünü kan kaplamıştı, burnu kırılmıştı ve vücudu da yere yığılıp kalmıştı. İlaç onu saniyeler içinde öldürmüştü. Kalbi durmuştu ve Tyrese'i orada boş duygularla dolu kırık bir kalple yalnız başına bırakmıştı. Artık onu hiçbir şey geri getiremezdi. Tyrese onun ölmesini hiç istememişti. Onun hakkında o kadar düşünmüyordu bile. Robert hep

yedeklerdendi. Tyrese'in antrenman partneriydi. İkinci derecedeydi.

Tyrese, Çığırkan'ın diğerleri etrafında dönerek sahada koşmasını ve yetenekle olmasa bile tutkuyla topu potaya göndermesini izledi. Bu onun hayatı değildi. Çığırkan'ı bu hayattan kurtaracak fırsat basketbol değildi.

United Center Arena'daki yaşlı adam Tyrese'i hatırlayacaktı ama Tyrese'in adı ya da hangi üniversitede oynayacağını bilmiyordu. O da tabii Indiana Üniversitesi kırık koluyla onu kabul edecekse. Bu şekilde yüzde yüz sezonun ortalarına kadar oynayamayacaktı. Bu daha önce de olmuştu; yeni bir şey değildi. Lisede yıldız olan bir oyuncu, son sınıfa bile gelmeden ışığını kaybederdi. Yaşlı adam Tyrese'in yüzünün de neye benzediğini biliyordu. Ayrıca eğer bugün olanlar bir şekilde su yüzüne çıkarsa, işin içinde Tyrese'in parmağı olduğunu anlayacaktı. Tyrese, yaşlı adamın kendisini düşünüp, arenaya bir katil aldığı için başı belaya gireceğinden sessiz kalacağını umdu. Yoksa Tyrese'in hayatı sona erecekti. Rüyaları suya düşecekti. İş bitecekti.

Tyrese, yerde ölü yatan takım arkadaşına bakarken ne yapacağını bilemedi. Onu orada bırakmak doğru gelmiyordu ama eğer polisleri ararsa onun Robert'ı öldürdüğünden şüpheleneceklerdi. Bu hatalarının sonra farkına varsalar bile Tyrese'in geleceği bitecekti. Elveda, basketbol; elveda Gary'den uzak bir hayat. Bu yüzden Tyrese tişörtüyle yerdeki kanı silip Robert'ı ağlayarak, sağa sola çarparak basamaklardan yukarıya taşıdı.

Robert'ın saldırdığı güvenlik görevlisini buldu, Robert'ı da onun yanına yatırdı. Güvenlik görevlisi telsizine

yanıt vermediği için birileri gelip onları arayacaktı ve Robert'ın kim olduğunu anlayan birileri de çıkacaktı. Onunla ilgilenirlerdi. Güvenlik görevlisinin de Robert'tan geri kalır bir hali yoktu. Boş bakan gözleri Tyrese'in iliklerine kadar işleyen bir titremeyeyle irkilmesine neden oldu.

Tyrese derin bir nefes aldığıında vücudu titredi. Polislerin yerde yatan cesetlerle ilgili bir soruşturma açmamasını umdu. Kanı temizlemek için elinden geleni yapmıştı ama eğer gerçekte de televizyondaki gibi kan izlerini bulabiliyorlarsa, kesin kan bulacaklardı. Belki de Robert'ın babasının, polis işleri daha da kurcalamasın diye bu olayın peşini bırakmalarını sağlayacak kadar gücü vardı. Bunun için umutla beklemesi gerekiyordu.

Son saniyede Tyrese, Robert'ın saatini hatırladı. O saat, Tyrese'in yanıtlarını nasıl vereceğinden emin olmadığı soruların ona sorulmasına neden olabilirdi. Saati nasıl çıkaracağından emin değildi ama kayışın altına parmağını taktığı anda saat çıkıverdi. Kendi kolundaki de aynı kolaylıkla çıktı. Tüm gün hissettiği klostrofobi bir anda omuzlarından kalkmış gibiydi; neredeyse gülümseyecekti. Oradan çıktığı anda saatlerden kurtulacaktı.

Tyrese, loş ışıklarla aydınlatılmış devasa arenada üzgün olduğunu söyledi ama bunu ne kadar içten söylediğinden emin değildi; ne de olsa bu işi başlatan Robert'tı.

Yaşlı adama verdiği sözü bozarak onun kapısından çıkmamaya karar verdi çünkü adam onun şişkin gözünü ve kanlı tişörtünü fark edecekti, bu yüzden ön taraftaki biletçi

kadının yerinden ayrılmasını bekleyip ön kapıdan çaktırmadan çıktı.

Çığırtnkan, başka bir oyuncuya blok koymak için sıçradı ancak kolları havada boşa çırpınmaktan başka bir şey yapamadı. Takım arkadaşları güldüler ve onun sırtına vurarak bir daha denemesini söylediler. Deneyecekti de. Ve bir daha başarısız olacaktı. Ama denemeye devam edecekti.

Tyrese şişmiş gözüne baktı. En azından kanaması durmuştu. İki saati de Chicago nehrinin derinliklerine attığı için eve dönerken haberleri takip edememişti. Sessiz kalmış, kapüşonunu kafasına çekerek yüzünü otobüsler ve trenlerdeki diğer yolculardan saklamıştı. Union İstasyonu'nda bir televizyon gördüğünde, Cyril Matthews'un cinayete kurban giden oğluyla ilgili herhangi bir son dakika haberi olmadığını fark etti, biraz sonra yeniden televizyonu kontrol etmek için bir bara kafasını sokup baktığında anlamsız bir komedi dizisinin oynadığını gördü. Birileri Robert'ı ve güvenlik görevlisini saatler önce bulmuş olmalıydı. Tüm kanallarda bu haber verilmeliydi ama şimdiye kadar hiçbir şey yoktu. Siyaset, örtbas etme, milyonlarca doların uçuştığı spor camiası... Tyrese bu şeylerin birlikte devreye girerek durumu gizli tutmasını diliyordu. Bu olabilirdi.

Robert'ın küçük kardeşi Matty acaba gerçeği öğrenecek mi diye düşündü. Robert'ın son mesajını ulaştırabileceğinden emin değildi. O son kelimeleri söyleyebilmek için her şeyi riske atamazdı.

"Hey!" Çığırtnkan onu fark etmiş, onlara doğru gelmesi için işaret ediyordu. "Ne var ne yok, dostum?"

Çok. Çok şey vardı.

Tyrese her zamanki kendine güveniyle sahaya doğru kasılarak yürüdü.

Çığırtkan onu hemen acile götürdü. Kolu tedavi edildi, gözü için buz torbası verildi ve taze pişmiş yemekle beslendi.

Çığırtkan'a göre sabaha kadar yeni gibi olacaktı.

Brandy

Aptal Hakem. Aptal ızbandutlar. Aptal Oyun. Brandy, ızbandutlarından birinin bıçağıyla kestiğı akıllı saatini Hummer'ın karartılmış camına fırlattı. Saat cama çarparak çatırdadı. Kız saati düştüğü yerde bıraktı; kendi yansımasını görmek istemiyordu. Eyaletler arası yol, tekerleklerin altından akıp giderken araba onu Wisconsin'e geri götürüyordu. Chanel ziyaretine gelecek, Oyunu kendi kazanıp da Brandy başarısız olduğu için hava atacaktı. Aptal Chanel!

Ebeveyni onu suçlamayacaktı. Oyunun istediğı gibi sonuçlanmamasından ne kadar üzüldüklerini, istediğinde yeniden deneyebileceğini söyleyerek onu mutlu etmek için kırk takla atacaklardı. Her neyse. Bir sonraki Avı da bu kızdan çok farklı olmayacaktı zaten. Aptal kız.

ızbandutlardan biri, "Misafirimiz var" dedi.

Brandy pencereden dışarı bakınca yanıp sönen ışıkları gördü. Bir polis arabası arkalarında, biri yanlarında, biri de önlerinde ilerliyordu.

Brandy, "Daha hızlı sür!" diye ciyakladı.

Ama polislerden kaçış yoktu.

Arabalar, Hummer'ı durmaya zorladı. Polisler dışarı fırlayıp araç kapılarını siper alarak silahlarını çekip onlara doğrulttu. "Brandy Inkrott!" Ortada duran bir kadın megafonla onlara sesleniyordu. "Adamlarınla birlikte yavaşça arabadan in. Ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun!"

Brandy'nin üst dudağında ter damlacıkları belirdi. Hakem onu bu konuda uyarmış, eğer Brandy kazanmazsa... şey suçuyla hapse gideceğini söylemişti... Bir şey... Ne olduğunu hatırlamıyordu. Ama zaten bu olmayacaktı. Babişkosu onlara istedikleri parayı öderdi.

Adamları ona dik dik baktılar.

Brandy, "Benim suçum değil" dedi.

Halen silahlarını onlara doğru tutan polisler, Hummer'a yaklaşarak kapılarını açtılar. Brandy gözlerini kıstı. "Başınız büyük belada. Babişkom bunu duyana kadar bekleyin."

Megafonlu polis elini Brandy'nin kapısına dayayıp eğilerek gülümsedi. "Ah, babişkonun zaten haberi var. Hatta onu da içeri aldık. Görünüşe göre ikiniz cinayete teşebbüs etmişsiniz. Şimdi arabadan in."

Cinayete teşebbüs. Hakem de bunu demişti.

Polis, kelepçeleri takarken Brandy yüzünü ekşitti. Kimsenin fotoğraf çekmiyor olmasını umdu.

Çünkü ne de olsa artık başka bir Oyun oynamayacaktı.

Ve şu anda çok da iyi görünmüyordu.

Laura

Jeremy annesinin Honda'sıyla terk edilmiş benzin istasyonunun çıkışına gelmişti bile. Laura kapıyı açıp koşmaya başlamadan önce arabanın durmasını güçlükle bekledi. Kollarını Jeremy'nin boynuna doladı; çocuk da ona sımsıkı sarıldı. Laura'nın arkasında Adam'la Sydney –kıza ihtiyacı olan süreyi tanıma konusunda anlaştıklarından– hallerinden rahatsız dikiliyorlardı. Laura'ysa dünyanın tüm zamanını istiyordu; her saniyesini. Ayrıca geri dönüp son yirmi dört saati de Oyun olmaksızın baştan –sanki öyle bir gün hiç olmamışçasına– yaşamak istiyordu. Çünkü artık her şey farklıydı.

“Laura.” Jeremy geri çekilip kızın saçlarını geriye doğru çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. “Sana ne oldu? Neredeydin?” Eğilip, “Bu insanlar kim?” diye fısıldadı.

Laura'nın gözleri yaşardı, başını iki yana sallayarak yavaşça Jeremy'nin omzuna, yüzünü de boynuna yasladı.

Sydney, Adam'ı da yanında sürükleyerek bir adım ileri çıktı. “Selam.”

Jeremy tereddüt etti. "Selam."

"Şey..." Sydney alnını kaşıdı. "Bugün bazı şeyler oldu."

Jeremy, Laura'yı bırakmadan ona baktı. "Rosie'yle birlikte olduğunu sanıyordum. Mesaj attın. Gece arayıp iyi olduğunu söyleyene dek onunla olduğunu sanıyordum. Ayrıca başka bir kızdan da garip bir telefon aldım. Sana her şeyin sona erdiğini, Hakemin de kepenkleri indirdiğini iletmemi söyledi." Sydney'ye baktı. "Arayan sen miydin?"

Sydney başını iki yana salladı.

"Her şey bitti derken ne demek istedi? Ayrıca Hakem kim?"

Laura, Jeremy'nin tişörtüne gözyaşlarını silip çocuğu bırakmadan nefes alacak kadar geriye çekildi. Sydney ona yolda aldıkları yemekten kalan peçeteyi uzattı. Laura, sert kâğıda burnunu sümkürdü. "Rosie'yle birlikte değildim. Rosie de seninle olduğumu sanıyordu."

"Ama sen aslında... bu insanlarla mıydın?"

Laura iç çekti. "Uzun hikâye."

"Dinleyebilir miyim?"

Laura, Jeremy'nin kolunu tutarak ona iyice sokuldu. Yeni arkadaşlarına baktı. "Siz anlatır mısınız? Ben... yapamayacağım."

"Elbette. Bir bakalım..." Sydney Girmek Yasaktır tabelası olan terk edilmiş binaya baktı. Duvarlarındaki çatlaklarda otlar bitmişti. Yanlarındaki yoldan arabalar geçip duruyordu.

Adam, "Arabada oturalım" dedi.

Laura'yla Jeremy, Adam ile Sydney'nin kiraladıkları arabanın arka koltuğuna yerleştiler. Laura, Jeremy'ye o kadar yakın oturdu ki, neredeyse kucağında gibiydi. Adam'la Syd de öne geçtiler. Syd tamamen arkasına dönüp dizlerinin üzerinde oturdu.

Laura'ya, "Başlayayım mı?" diye sordu.

Laura başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı. Sydney'nin sesi bir yükselip bir alçalıyor, Adam bir şeyler eklemek için söze karışuyordu. Jeremy ara ara soru soruyordu. Olup biteni idrak ettikçe kıza daha sıkı sarıldı.

En sonunda Jeremy, "Kız Laura'yı öldürecek miydi?" dedi. "Ve polisi aramadın mı?"

Laura birden gözlerini açtı.

Sydney, "Anlamıyorsun..." diye lafa başladı.

"Aynen, anlamıyorum. O kızın Laura'yı öldüreceğini biliyordun ve kimseye söylemedin, öyle mi? Senin neyin var?"

Adam, "Hey..." dedi. "Syd'in hatası değil."

Laura, elini Jeremy'nin yüzüne koyup kendine doğru çevirdi. "Lütfen ona bağırma. Lütfen, Jer. O...onlar olmasaydı asla kurtulamazdım."

Jeremy'nin yüzü yumuşadı, gözlerini kapayıp alnını Laura'ninkine yasladı. "Özür dilerim, ben sadece... sana bir şey olsaydı ben ne yapardım?"

Laura'nın içinden asla kendine bir şey olmayacağını söylemek geldi. Hayatın her zamanki gibi devam edeceğine ve her şeyin yoluna gireceğine...

Ama artık böyle şeylere inanmıyordu.

Hıçkırmaya başlamayı bekledi ama olmadı. Gülümsemeye çalıştı. “Artık buradayım. Sen de buradasın. Emin olabileceğimiz tek şey bu, değerini bilmeliyiz.”

“Ben...” Ama cümlesini bitirmedi. Bunu yerine kollarını Laura’ya dolayıp kızı sımsıkı tuttu.

“Syd.” Kız ona baktı.

“Efendim?”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.”

Syd cılız bir kahkaha attı. “Turist olarak geçireceğimiz sıkıcı bir günden çok daha iyiydi.”

“Adam... Sana da teşekkür ederim. Siz harikasınız.”

Adam başını salladı.

Laura gülümsedi.

Sydney, “Ne?” dedi.

“Siz ikiniz... işi pişirin artık.”

İkisinin de gözleri kocaman oldu.

“Birbirinizi seviyorsunuz. İtiraf edin artık.” Jeremy’ye döndü. “Ve birlikte olabileceğiniz bir dakikayı bile boşa harcamayın.”

Laura arabadan indi; Jeremy de onu takip etti. O bildik Civic’le benzin istasyonundan ayrılırlarken Jeremy’nin elini öyle sıkı tutuyordu ki çocuğun parmaklarını kıracağını duyumsadı. Laura arkasına baktı.

Sydney, Adam’ın kucağında oturmuş suratına öpücükler konduruyordu. Adam da ona sarılmıştı.

Laura da bir kez daha Jeremy'nin kollarında kendini kaybetmeyi diledi.

Ama her nedense asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Amanda

Pizza kutularıyla içecek tenekeleri Amanda'nın bodrumunu kaplamıştı. X'in yeni oyunu *Hadi Dans Et Minecraft Zombi Savaşları*'nın gerginliği çökmüştü odaya. Elbette oyunun müzikleri ağırlıkla Queen şarkılarıydı.

Charles kanepeye yayılmış katır kutur patlamış mısır yiyor, X'le Solo birbirlerine takılıp düşerken onları izleyip gülüyordu. Onu da kendilerine katılmaya davet edip durmalarına karşın henüz kendini ortaya atmaya pek de hazır değildi. Pizza yiyip arkadaşlarıyla vakit geçireceği bir akşamdan keyif almaya hazır olduğunu da düşünmemişti. Ne kadar eğlenceli olduğunu görünce kendi de şaşırmıştı. Kim bilebilirdi ki?

Amanda'yla Nerys, diğerlerinin dans çılgınlığına yer açmak için kenara ittikleri oyun sandalyelerinde oturuyorlardı. Buldukları odadan, sesle görüntü değiştirme uygulamalarından, içeriğine sızılmış çılgın arama motoru yazılımından, uzaktan kumandalı öldürme makinesinden bahsettiler. Artık Chicago'dan, Oyundan ve manyak katil Ha-

kemden uzaklaştıkları için Amanda nihayet kendini normal hissetmeye başlamıştı.

Hakem bir anda ortadan kaybolmuştu.

Amanda'nın Avlarla doğrudan iletişim kurabileceği bir yol yoktu. Saatlerin sinyalleri sonlandırılmıştı. Hâlâ X'in dizüstü bilgisayarında bulunan numaralardan Laura'nın erkek arkadaşına ulaşmış, her şeyin gerçekten sona erdiğini kıza iletmesini istemişti. Oğlanın, Amanda'nın neden bahsettiği hakkında en ufak fikri yoktu elbette ama Laura ona anlatırdı.

Tyrese için kimseyi aramadı. Ne söyleyecekti ki? Bekleyip ortadan kayboluşu haberlere yansıyacak mı diye bakacaktı. Eğer gerekirse de elindeki bilgiyi yetkililerle paylaşacaktı.

Tüm yaşananları resmiyete dökmek için polisi arayıp Hakemin tüm suçlarını gösteren verilerin bulunduğu sığınağı hakkında bilgi vermişlerdi. Özellikle sistemde Charles da bulunacağı için bu konuda tartışma yaşanmıştı.

Charles, "Merak etmeyin" dedi. "Kendimle ilgili her şeyi sildim." Amanda'ya gülümsedi. "Senle diğer iki Av hakkındakileri de. Onların da mağdur olmasına gerek yok."

"Ama polisler bir şeylerin silindiğini anlamaz mı?"

"Cık. Dâhi olmanın iyi yanı da bu. Dosyaların bozulmuş gibi görünmesini sağladım. Kimse verilere ulaşamayacak. Öteki Ebeler ve Hakemin birlikte çalıştığı –şu saatini getiren gibi– tüm bağımsız şahıslar hakkında bilgiye erişecekler, artık Hakemle ilgili her ne varsa onu da bulacaklar. Bu kadar."

Şimdi mutlu bir çocuk gibi görünüyordu. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce Amanda'yı öldürmeye çalışmış olsa da bu manzara kızı mutlu etmişti.

Öte yandan o da ezeli düşmanı Nerys'i –sanal ortamda– öldürmeye çalışmamış mıydı? Başını bir tarafa eğip yan oturarak diğer oyun sandalyesindeki Nerys'i izledi.

“Ne?” Nerys gözlerini aniden ona çevirdi. “Nihayet bana delicesine âşık olduğunu, en başından beri de öyle hissettiğini mi anladın?”

“Neden X'le Solo sana bu kadar tapıyor?”

Nerys omuz silkti. “Cazibemden olabilir mi?”

“Ciddiyim.”

“Tamam. Hem cazibemden hem de bir kere başlarını beladan kurtardığımdan.”

“Nasıl?”

Nerys gerindi, kolunu kızın sandalyesinin arkasına koyarken gülümsedi. Amanda aldırış etmedi.

“Karmaşık bir hikâyeyi basitleştirecek olursak, Solo'yla X birinci sınıfta, teknoloji kulübünde tanışmışlar. O günden sonra da ayrılmaz ikili olmuşlar. Solo'nun aile hayatı berbat; o yüzden de X'in gayri resmi üvey kız kardeşi haline gelmiş. Neyse, bir gece uyuyacakları yerde *Call of Duty – World of Warcraft* karması oyunlarına altyapı edinmek için Pentagon'un sistemine sızmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermişler. Az kalsın tüm orduyu –ya da en azından nüfuzlu olanları– bodrumlarına dolduruyorlardı. Onları birkaç yerel oyun kapişmasından tanıyordum; ümitsizlikle beni aradılar. İzlerini yok etmeyi başardık.”

“Vay canına!”

“Biliyorum. Harikayım.” Nerys sırtıttı. “Sormak istediğin başka bir şey var mı?”

“Evet. Gerçek adın ne?”

Yüzündeki gülümseme gölgelendi. “Adil bir soru değil, Tanrıça. Kendi yazdığın Uslu Durma Anlaşması’nda var bu. Kurallar böyle.”

“Kurallar yıkılalı o kadar oldu ki ne olduklarını bile hatırlamıyorum.”

Nerys parmaklarıyla sayarak kuralları sıraladı. “Küfür yok. Cinsel içerikli imalar yok. Birbirimizin özel olarak tasarladığımız, çok katmanlı avatarını öldürmek yok.” Yüzünü buruşturdu.

Amanda dişlerini sıktı. PeruTanrıçası13’ün acısı henüz dinmemişti; bir süre daha da dinmeyecekti. Ama acısı henüz tazeyken bile bodrumunda gerçek, canlı kanlı insanların bulunmasının muhtemelen çok daha iyi olduğunun farkındaydı. Hiçbiri PT13 kadar harika olmasa bile...

Nerys hâlâ konuşuyordu. “Ve son olarak da siber casusluk yok. Buna birbirimizin kişisel hayatlarını yani adreslerini, ailelerini ve *isimlerini* araştırmak da dahil.”

“Nerys.”

“Efendim?”

“Şu anda evimin bodrumundasın.”

“Üstelik pek de güzel bir bodrum.”

“Gerçek adımlı biliyorsun.”

“Biliyorum. Üstelik pek de güzel...”

“Hayatımı kurtardın.”

“Ah. Evet, o da var.” Bir parmağını Amanda’nın ense-
sinde gezdirdi. Kız baştan aşağı ürperdi. “Bu da artık haya-
tının bana ait olduğu falan anlamına gelmiyor mu?”

Amanda, Nerys’in elini ittirdi. “Hayır. Ama en azından
gerçek ismini söyleyecek kadar güvenemez misin bana?”

Nerys kotunun üstünden görünmez bir şeyler temizle-
di. “Evet, muhtemelen.”

“Eee?”

Nerys başını yana eğdi.

“Nerys.”

“Aptal bir ismim var, tamam mı? Bilmeni istemiyorum.
Bana Nerys demeni tercih ederim.”

“Sana gerçek olmayan bir Bajoran kadının adıyla hitap
etmemi mi istiyorsun?”

Nerys elini kalbine koydu. “Öyle deme. Bir gün onunla
evlenmek istiyorum. Sen beni almazsan tabii.”

“Hadi ama.” Amanda onu dürttü. “Gülmeyeceğim, söz
veriyorum.”

“Diğerlerine söylemeyeceksin, değil mi?”

“Adını onlara açıklayıp açıklamamak senin kararın.”

Derin bir nefes alıp göz ucuyla kıza baktı. “Söz mü?”

“PT13’ün mezarı üstüne yemin ederim.”

“Eh, peki öyleyse.” Gözlerini kaçırdı. “Adım Henry.
Henry Good.” Kız karşılık vermeyince ona baktı. “Ee?”

“Nesi var ki? Hoş bir isim.”

“Çok şey... Sıradan.”

“Şikâyetin bu mu yani? Sıradan olması mı?”

Nerys yağmurda kalmış yavru köpek gibi mahzun mahzun bakarak omuz silkti.

Amanda ona doğru eğildi. Nerys kızın yüzünü inceleyenken kendini onun dudaklarına bakarken bulunca gözleri büyüdü.

“Henry Good, sen tanıdığım en sıradan olmayan insan-sın.”

Oğlan dudak büktü. “Bu... Bu iyi bir şey mi?”

“Mükemmel bir şey.”

“Ama başkalarının yanında bana yine de Nerys diyeceksin, değil mi?”

“Senin için bunu yapacağım. Ama sen yine de bana çi-
lekli turtam, tatlı şey, dişi kuşum ya da...”

“Tamam, tamam, anladım! Peki, bunu yapabilir miyim?” Elini kızın omuzuna koyarak yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşp da Amanda nefes alamaz hale gelene dek onu kendine doğru çekti.

X, “Aman yaa!” diye sızlanarak büyüyü bozdu. “Hiç adil değil! Queen şarkısını alıp da Bruno Mars’la birleştiremezsin!”

Solo, “Neden olmasın?” dedi.

“Olmaz da ondan! Söylesene, Charlie!”

Charles ellerini havaya kaldırdı. “Ben karışmam. Mümkün değil. I-ıh.”

“Nerys? Amanda?”

Amanda gülerek Henry'yi sandalyesinden kaldırdı. "Haydi, Nerys. Görünüşe bakılırsa çocukları eğlendirmemiz gerekiyor."

Henry ayağa kalktı ama Amanda'yı belinden kavrayarak kendine doğru çekti. Amanda'nın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. İşkenceye dönüşen birkaç saniye kıza baktıktan sonra, "Seni o ilk yarışmada öldürdüğüm günden beri seviyorum" dedi.

"Evet, biliyorum."

Henry bekledi. "Ya sen? Sen de beni seviyor musun?"

Amanda onun kollarından kurtuldu. "Bir tur *Hadi Dans Et Minecraft Zombi Savaşları* oynayalım hadi. Eğer kazanırsan, seni seviyorum."

"Peki, ya kaybedersem?"

"Aramızda bir şey olup olamayacağını zaman gösterir." Amanda kahkaha atarak televizyona doğru gitti.

Bir gün Nerys'in kazanmasını isteyeceği kimin aklına gelirdi?

@ayisigikitap

Pazar, Sabahın Erken Saatleri

Hakem

Tren rayları boyunca yürüyerek gündüz saatlerinde saklanacak iyi bir yer kollayan oğlanla köpeği duygusal bir manzara oluşturunuyordu. Bir Norman Rockwell tablosundan fırlamış gibiydiler: Omzunda çıkınıyla evden kaçan çocukla hemen yanı başında yürüyen sadık köpeği.

Ama bu tablonun başka bir hikâyesi vardı. Oğlan göründüğü kadar genç olamazdı. Sürekli on bir, on iki yaşlarında sanılsa da gerçekte önceki yıl liseden mezun olmuştu. Okulu birkaç yıl erken bitirmişti elbette ama yine de on altı yaşındaydı. Ehliyetini almıştı.

Cepleri parayla doluydu. İsteddiği her an faydalanabileceği gizli hesaplarında da faize yatırdığı yüz binlerce doları vardı.

Köpekse... sadece bir köpekti. Her nedense oğlanı gerçekten seviyordu.

Oyun ilgisini çekmişti. Hem de neredeyse yalnızlığını unutturacak kadar. Ebeyle Avına merdivenlerde rastlamak onu bir an için şaşırtsa da kim olduğuna dair en ufak fikirleri yoktu. Donanımının yerini belirleyecek kadar hatta o daha hazır olmadan Oyunu durduracak kadar akıllı olsalar da onu gerçekten bulmaya ne kadar yaklaştıklarını fark edecek kadar zeki değillerdi.

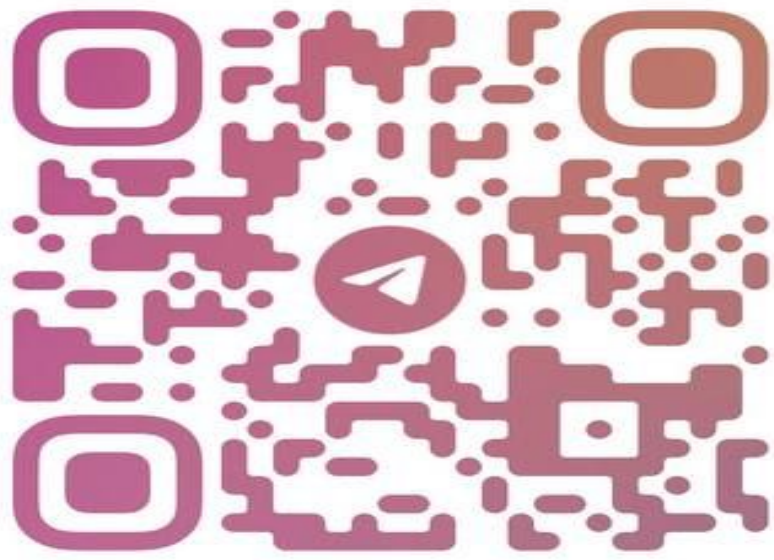
Şimdi zaman öldürmek için başka bir şey bulması gerekecekti.

Oğlan o gün duyduğu bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başladı. Sözleri de ona çok uyuyordu. Sempatiye ihtiyaç duymamakla birini öldürmek hakkında bir şeylerdi. Eskilerdendi. Gittiği yere ulaştığında şu Queen denen grubu araştırmalıydı.

Köpeğine dilini şaklatıp raylar boyunca ilerledi.

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

@AYISIGIKITAP